

HARLEQUIN®

изкушение®

юли '94

25

ВЕРЕН ХОД

Шерън МЕЙН

**НАШАТА СУПЕР
НАГРАДА**

ШЕРЪН МЕЙН ВЕРЕН ХОД

Превод: Екатерина Кузманова

chitanka.info

Дъсти Роуз никога не се предава! Приключенията са в кръвта ѝ. Баща ѝ, златотърсач в Аризона изчезва мистериозно и тя се втурва по следите му. Тайно влюбеният в нея Мигел Сантяго незабавно ѝ предлага помощта си. Той опитва всички известни му начини да прелъсти русокосата Дъсти, но тя остава непреклонна, докато...

Мигел не заменя властното си мъжко упорство с нежност. Ала един погрешен ход и Дъсти отново ще стане недостъпна!

ПЪРВА ГЛАВА

— По един коктейл „Неповратлив удобен винт“!

На Дъсти Роуз ѝ се стори, че поръчката проехтя из целия ресторант, заглуши акордите на китарата и прекъсна разговорите на посетителите. Тя си записа по навик. След четирите зими, прекарани покрай масите на различни курорти, Дъсти бе сигурна, че е чувала доста странни имена на коктейли: „Космат пъп“, „Стара вещица“, „Скимтящ оргазъм“, „Секс на плажа“...

Но... „Неповратлив удобен винт“...

Тя се покашля и попита момчетата от колежа за уточнение. Всички те бяха родени в една и съща година и честваха двацет и първия рожден ден на групата си:

— Какво точно влагате в това наименование?

Запази спокойствие, като се преструваше, че не забелязва как се побутват с лакти и се кикотят.

На двацет и пет тя вече не се притесняваше, нито се обиждаше от цинизми. И все пак мисълта, че трябва да поръча коктейлите на Мигел... Стисна устни, за да не изругае на глас.

Мигел Сантяго — барман и син на собственика на ресторанта. Около трийсетгодишен, с тъмнокафяви, почти черни очи, лъскава черна коса и чувствен дълбок глас. Мъж, а не момче.

Когато ги бяха представили един на друг, той бе поел ръката ѝ с две ръце, вдигнал я бе до устните си и бе я целунал. Дъсти мигновено го дамгоса с нарицателното „Вечният Ромео“, винаги готов да се промъкне в леглото на някое момиче.

По време на двудневното ѝ обучение непрекъснато бе усещала изгарящия му поглед върху себе си, но за разлика от другите ресторантски плейбои, той не ѝ направи публично предложение, което тя да бъде принудена да отхвърли и така всичко да приключи. Вместо това той не преставаше да полага усилия да я очарова със старомодната си галантност.

Какво би могла да направи, когато той задържаше вратата отворена за нея или издърпваше стола ѝ? Когато ѝ правеше високопарно комплименти? Или ѝ предлагаше да носи тежките табли вместо нея?

Не можеше да си позволи да бъде груба или неучтива с него. Имаше нужда от тази работа, а и Пайнкрийк, Аризона, не беше ски курорт, където бъкаше от ресторанти и барове. Тук, в планините, на два часа път на север от Феникс, през есента и зимата бизнесът замираше. Бе пристигнала в края на септември и бе открила, че почти всички ресторанти бяха затворени и никой не наемаше нови служители.

А сега, само това ѝ липсваше! Точно през първата вечер, в която работеше самостоятелно.

Едно от момчетата се зае да ѝ обяснява:

— Неповратлив, разбирай силен джин.

Дъсти се отърси от мислите си и се зае да записва съставките на коктейла.

— Удобен — бренди „Галиано“. Винт — портокалов сок...

Дъсти кимна и погледна останалите поръчки. Две мексикански бири, два коктейла „Маргарита“ и този... Само напитки.

— Нещо друго? Царевични тортили със скариди? Много са вкусни...

— Не. Още една порция пържени картофи с доматиен сос.

Дъсти кимна. Не се учудваше, че групата ще се задоволи само с това. Макар и малък „Ла Маргарита“ не бе от най-евтините мексикански ресторанти. Изборът на предястията далеч надхвърляше обичайното меню от сандвичи и енчилада. Масите бяха с бели ленени покривки и върху всяка имаше кристален свещник. Подът бе застлан с мек мокет в бургундско червено, а стените и таванът бяха облицовани с дърво. Из просторната зала се забелязваха множество картини с маслени бои — творби на местни художници.

Тя се впусна да изрежда менюто, макар да предполагаше, че колежаните ще се спрат на по-евтини ястия, за да запазят парите си за пиене.

— За вечеря главният готвач би ви препоръчал специалитета „Вера Крус“. Запечено месо от костенурка, подправено с лимон,

домати, зелени люти чушки, чили, сладки чушки, чесън и лук... — тя млъкна, за да си поеме дъх и продължи: — Скаридите са...

— Ще помислим за вечерята, след като си изпием питието — прекъсна я едно от момчетата и Дъсти с неудоволствие тръгна към бара.

Добре че Мигел беше сам. Нямаше клиенти, които да чуят как поръчва онзи коктейл. Тя стисна зъби, като се постара да гледа понахакано и пристъпи напред. Мигел я поздрави с усмивка и зъбите му блеснаха ослепително на фона на мургавия му тен. Тя плъзна листа с поръчката към него, без да каже дума, но той не го погледна.

— Направо казвай поръчката, както прави Луиза. — Тъмните му очи проблеснаха окуражаващо.

Тя отвори уста и в миг я затвори. Винаги започваше с фразата: „Пригответи...“ Как да му каже „Един неповратлив удобен винт“?

— Две „Маргарити“ — каза вместо това, — две мексикански бири и... — нечуто измърмори последния коктейл, докато Мигел слагаше лед в шейкъра, текила и лимонов сок.

Дъсти си отдъхна, като помисли, че той знае за какво става дума и няма намерение да я дразни. Тя натри с лимон ръба на чашите и ги потопа в солта. Мигел извади две бири от хладилника.

Дъсти ги взе и ги постави върху таблата, докато той наливаше двете „Маргарити“.

— И какво беше последното?

Дъсти се втренчи в черната му папийонка. Не я беше разбрал. Налагаше се да повтори.

Погледни го право в очите, каза си тя, и повтори поръчката. Нека сам си блъска главата. Няма да ти е за пръв път да поставиш един ресторантски Ромео на мястото му.

Тя сведе очи. Не можеше да го направи. Нещо я караше да бъде съдържана с Мигел и това я изпълваше с тревога.

Забила поглед в широките му гърди, ни в клин, ни в ръкав, се питаше дали носи кръст на златната верижка, която проблясваше на врата му. Той просто не бе нейният тип. Защо се поддаваше? И защо непрестанно си мислеше за блясъка на златото върху смуглата му кожа?

Очите ѝ се плъзнаха още по-надолу към пояса от червен сатен, който обвиняваше тънкия му кръст.

— Силен джин, портокалов сок и „Галиано“ — изреди тя.

— Нарича се „Неповратлив удобен винт“! — В гласа му се прокрадна раздразнение. — Създават ли ти проблеми онези момчета?

Твърде стъписана, за да намери сили да отговори, тя се втренчи в лицето му. Тъмните му очи продължаваха да я гледат окуражително.

— Ако е така, само ми кажи и ще ги изхвърля — приближи се той до падащия плот на шублера.

— Не, те са още момчета, макар и пълнолетни — бързо изрече Дъсти. От келнерската си практика знаеше, че собствениците на ресторанти не се интересуват как посетителите се отнасят със сервитьорките, стига да плащат сметките си. — Всичко е наред.

— Да, личи, че са на достатъчно години, за да пият алкохол, но въпросът ми беше дали те тормозят? — приведе се той към нея и я изгледа в очакване.

— Не — твърдо отвърна Дъсти. — Мога да се справя с тях.

Ти си този, който ме изважда от релсите, добави тя наум и го погледна в очите.

Частично задоволен от отговора ѝ, Мигел се захвана да смесва коктейлите. Ала Дъсти продължаваше да се ядосва. Последното нещо, което ѝ бе притрябвало бе още един досадник. Вече си имаше един. Всъщност бе дошла чак в Пайнкрийк, за да го открие. Само да го пипнеше, не знаеше дали ще го целуне, или ще го убие, но колкото повече време минаваше, толкова повече му натрупваше.

В този миг поведението на Мигел беше като капак на всичко, макар в „Ла Маргарита“ сервитьорките да бяха задължени да се обличат в къси поли, което никак не ѝ се нравеше. Надипленият волан на полата ѝ предизвикваше сърбеж по краката — или може би това се дължеше на стегнатия гаден чорапогащник? Набраната дантела около врата на блузата, ушита в селски стил, жулеше неприятно врата ѝ, а ръцете ѝ под мишниците бяха прежилени от ластиците на ръкавите.

Тя предпочиташе широките черни три четвърти панталони, бялата блуза и черната панделка, които носеше из заведенията на зимните курорти. Да не говорим, че там печелеше по-добре, още един повод за недоволство. Пайнкрийк бе отдалечен от шумните центрове град и възрастните граждани, които съставляваха по-голямата част от клиентелата на „Ла Маргарита“, изглежда намираха десетте процента бакшиш за достатъчни.

Мигел рязко прекъсна мислите ѝ, поставяйки коктейлите върху таблата.

— Не бива да обръщаш внимание на празни приказки — рече ѝ той. — Това е семеен бизнес. Ние не толерираме грубото държание на клиентите, така както не го правим и с хората от персонала. Ясен ли съм?

— Мога да се справя с тях — повтори Дъсти и понесе таблата. През целия си живот сама бе водила битката за оцеляването си и ѝ бе неприятно, че той поставяше под съмнение способността ѝ да се справи. Но неговата загриженост бе нещо необичайно и неочаквано, за което всъщност трябваше да му бъде задължена.

— Благодаря ти все пак — додаде тя и бързо се отдалечи, защото се чувстваше все по-смутена в негово присъствие.

Мигел я гледаше как върви и балансира с умение кръглата табла, отрупана с чаши. Не можеше да отдели очи от нея. Дори сестрите му бяха забелязали неговите пристрастия към новото момиче и нападките им започваха да го дразнят. Но не можеше да си забрани да я харесва.

Бе роден и израсъл в ресторанта. Бе наблюдавал посетителите откакто се помнеше и добре ги познаваше — мимиките, изражението на лицата, фигурите им.

Бе се убедил, че спонтанните реакции и жестове много повече издават същността на човека, отколкото правеха това думите. Бедата бе, че не съумяваше да разгадае що за момиче е Дъсти Роуз. Само около десетина сантиметра по-ниска от него, тя се извисяваше над сестрите му. Движеше се с неповторима грация, леко поклащайки бедра, така че полата ѝ се повдигаше предизвикателно нагоре и излагаше на показ добре оформените ѝ крака.

Бродираната престилка с широк розов колан подчертаваше тънката ѝ талия и ханша. Прелестните ѝ гърди изпъваха блузата, а голите ѝ ръце бяха пристегнати в буфаните на ръкавите. Имаше стегнати мускули, резултат от работата ѝ като ски инструктор и сервитьорка. През лятото тя водеше групи през каньоните в Националния парк в района на Моаб и в Юта. Любими нейни занимания бяха спускането по въже над река и алпинизма. Не се предаваше лесно.

Лицето ѝ обаче имаше деликатни черти: огромни кафяви очи, заобиколени от тъмни гъсти ресници, фин нос, високи скули и пълни

устни. Меднорусата ѝ коса бе дълга почти до кръста.

Всичко това подсилваше нейния чар. Не злоупотребяваше с козметика, нито носеше бижута. Обувките, с които обикновено идваше на работа, бяха солидни, очевидно много удобни и... доста грозни. Щом бе забелязала как ѝ се възхищава, лицето и сякаш се бе вкаменило и тя бе извърнала очи, но той не бе пропуснал да забележи известна боязън в тях.

Мигел усещаше нещо странно в излъчването на това непресторено момиче, струваше му се някак недосегаемо, непорочно, дори девствено. Това, последното, реши той, не бе за вярване на нейните години и като се вземе предвид начина ѝ на живот, ала той бе готов да заложи долар срещу поничка, че не бе изпитвала страст в мъжка прегръдка. Усещаше ги тези неща. Той бе мъжът, предопределен да я посвети. Смръщил лице, Мигел продължи да лъска плота, като не преставаше да си мисли за Дъсти, като за една невероятна наслада: косата ѝ с цвят на карамел, очите ѝ от разтопен шоколад и лицето ѝ с бронзов загар. Да, можеше да си позволи едно любовно пиршество с момиче като нея.

— Мечтаеш ли, Мигел, а? — прекъсна мислите му сестра му Рамона. — Или вече си определил среща на Дъсти?

— Никога не си определям срещи с момичета, които работят за нас, Мона — възрази той и подаде на дребната брюнетка кочан с фишове. — А ти закъсняваш. Трябваше да си тук в пет, не в пет и четвърт. Дъсти е претрупана с работа — има четири маси, а освен това ѝ досажда онази глутница колежани.

— Казах на мама, че ще закъснея. А ти не ми отговори! — очите на Рамона святкаха закачливо. — Мама толкова много иска да има внуци, тъй че не вярвам да възрази Дъсти да ѝ стане снаха.

— Кармен има вече две деца, а сега и Луиза е бременна, така че не бери грижа. Заеми се с работата и върви да помогнеш на Дъсти.

— Но само твоите деца ще носят фамилията Сантяго.

— Което означава, че мама би желала тяхната майка да е мексиканка — рече Мигел и на свой ред изгледа победоносно сестра си, уверен, че последната дума е била негова, но тя поклати глава:

— Тя така се притеснява, че никога няма да се задомиш, че е готова да приеме за снаха и цветнокожа, стига тя да ти роди деца.

— А защо една добра мексиканка като теб си губи времето да учи в колеж, вместо да се омъжи и да нареди деца? — скастри я Мигел.

Рамона му се изплези в отговор, врътна се и изчезна в залата.

Мигел видя радостната усмивка, с която Дъсти посрещна най-малката му сестра. Да бе му се усмихнала и на него поне веднъж по същия начин. Нямаше правила, които да забраняват да определя срещи на персонала. Той си ги бе измислил. Освен това тя щеше да се връща в Моаб напролет. Какво лошо имаше да я опознае по-добре междуременно?

Лесно е да се каже, помисли си той, когато работата в ресторанта приключи и той ѝ предложи нещо за пиене. Тя веднага отказа, ала сестра му започна да я увещава. После двете се наместиха на високите столчета пред бара, той им наля по чаша бяло вино, но те почти не му обръщаха внимание.

Рамона, чиято специалност в местния колеж бе еколог, обсипваше Дъсти с безброй въпроси за работата ѝ в планинските курорти. Мигел подслушваше разговора им, преструвайки се на задълбочен в почистването и подреждането на бара.

— Като водач на група — обясняваше Дъсти, — трябва да разбираш от всичко по малко. Медицина, забавления, история, география... Това, да можеш да преодоляваш всякакви терени с туристическия джип, клиентите приемат като задължително умение...

— А не е ли опасно? — намеси се Мигел.

— Стръмните планински пътища наистина крият много неприятни изненади — отвърна тя, извърна се и понижи глас, — но не и колкото би ги поднесъл един ресторантски Ромео.

— Какво?! — сепна се Мигел и се втренчи в двете момичета.

Те на свой ред го изгледаха и избухнаха в смях.

— Стандартният маршрут включва лесни за превземане склонове, но някои предпочитат предизвикателствата на риска — продължи разказа си Дъсти, сякаш Мигел изобщо не бе се обаждал. Кафявите ѝ очи подигравателно блестяха и той бе уверен, че смехът ѝ бе насочен към него.

— Например склонът към Елефант Хил, стръмен и каменист, крие истински опасности. Върхът е почти плосък и всички въздъхват с облекчение, но след това... — тя драматично замълча.

Мигел искаше да я попита какво толкова влага в определението „ресторантски Ромео“, но бе така заинтересуван от разказа ѝ, че забрави да я прекъсне.

— След това идва спускането... — тя отпи глътка вино. — Единственият тесен път минава над стръмни первази и процеци.

— Наистина е опасно! — възкликна Мигел и я погледна с възхищение.

— По-скоро вълнуващо — кимна Рамона.

— Значи през зимата работиш в ски курортите? — намеси се отново Мигел, опасявайки се, че сестра му пак ще обсеби цялото внимание на Дъсти. — А какво те доведе тук?

— Един приятел ми спомена за Пайнкрийк. Името ми прозвуча интригуващо — рече тя и избегна погледа му, като се зае да бърше чашите. Веднага щом свърши, грабна раницата, която ѝ служеше за дамска чанта и се сбогува: — Трябва да вървя. Благодаря за питието.

Мигел я изпрати с поглед и попита Рамона:

— Даваш ли си сметка, че тя работи вече от седмица тук, а ние не знаем за нея нищо повече от това, което бе написала в молбата си за постъпване на работа? — той разхлаби възела на вратовръзката си, заобиколи плота и приседна до сестра си.

— Тя е добра сервитьорка и не се поддава на опитите ти да я свалиш. Това ме кара да я впиша в бележника си — кисело се усмихна тя на брат си, но той не вдигна очи. — Е, добре — въздъхна Рамона, — ако продължаваш да страдаш, ще понауча това-онова за нея. Тя е значително по-добра от всички онези вятърничави лесни момичета, с които си се срещал досега.

— А вие двете не е зле да вземете някой и друг урок от тези леки момичета по сърдечно и мило поведение.

— Искаш да кажеш да си загубим времето в лакиране на нокти и гримиране, така ли? Да се научим как да пърхаме с клепахи и да повтаряме: „О, Мигел! Какъв страхотен мъж си!“

— Преувеличаваш, Мона. Двете с Дъсти изпадате в крайности. Държете се доста независимо и се обиждате, ако някой случайно забележи, че сте жени.

— Искаме да се отнасят с нас като с равни.

— Равни, добре, но какво общо има това с разликата между половете? Благодарение на тази разлика е просъществувал човешкият

род. Ако не отдаваш значимото на този факт, пропускаш една от малкото радости в този живот.

— Ти просто искаш да замъкнеш Дъсти в леглото си!

— Не — поклати глава той. — Тук става дума за нещо повече от секс. Когато отварям вратата на една жена, аз ѝ засвидетелствам уважение. Не се опитвам да я прелъстя, нито да я обидя, мислейки я за неспособна да го стори сама. И вместо да се цупите, защо двете с Дъсти просто не кажете: „Благодаря“?

Рамона завъртя очи към тавана и отпи от виното.

— Погледни мама — не спираше Мигел, увлечен в красноречието си. — На петдесет и осем е, а е вдовица от двайсет години. Справя се сама с управлението на ресторанта и е отгледала четири деца, но и за миг не е забравяла, че е жена. И сега мъжете скачат да ѝ отворят вратите, за да заслужат усмивката ѝ.

— Но тя не се омъжи повторно.

— Не, защото не се е появила добра възможност. Ти си малка и не си спомняш баща ни. Те много се обичаха. За един жив мъж е почти невъзможно да си съперничи със спомена за един покойник, който приживе е бил прекрасен, а след смъртта си, е въздигнат още по-високо в нечие женско сърце.

— Да, тя винаги е поставял нас и ресторанта на първо място в живота си — рече Рамона и се загледа в чашата. — Бих била щастлива, ако си го спомнях. Може би това щеше да ме накара и аз да се омъжа.

— Животът на една жена не е пълноценен без мъж до нея.

— Същото важи и за мъжа — отвърна Рамона, досущ като майка си и вдигна чаша. — Да пием за нея, за мен и за теб! — отпи и я остави. — Наистина ми харесва как живее Дъсти.

— Като циганите, без да се задържа на едно място. Та тя е обречена да няма дом с това вечно скитничество! Ти би се чувствала самотна, Мона, ако живееше така.

— И все пак, ще ми се да опитам. Освен това аз имам семейство, при което мога да се връщам винаги, когато пожелаея — вдигна тя рамене и смени темата. — Учудена съм, че толкова се интересуваш от Дъсти.

— Само искам да поспоря с момиче като нея за разликата между двата пола — подпря глава Мигел и невинно изгледа сестра си.

— Тя е предизвикателство за теб, това е! — отсече Рамона. — Не я ли чу като те нарече „ресторантски Ромео“? Няма да падне в мрежите ти, не се залъгвай!

— Ти смяташ, че го е забелязала и се държи така нарочно?!

Сестра му кимна.

— Ха, та това ме кара да се чувствам като истински плейбой! — той я изгледа, а тя му отвърна със скептична гримаса. — Да, вярно е, че жените са ми слабост — призна си Мигел, — но и те ме харесват. Приятно ми е с тях както в леглото, така и извън него. Винаги се съобразявам с тях. А от това, което знам, малцина от мъжете го правят, не приемат на сериозно чувствата, нито възгледите им... А аз го правя — отпи от бирата син се усмихна гордо. — Е, попадал съм и в ситуация да откажа на жена, не знам дали ми вярваш...

— Вярвам ти. Виждала съм те да се измъкваш през задната врата, за да избягаш от някоя натрапница, която цяла нощ ти се е сваляла на бара.

— Колкото повече остарявам, толкова по-придирчив ставам.

— Никога не си се задържал дълго при някоя жена.

Мигел с мъка се изправи и се огледа.

— Искал съм да се ожения — тихо рече той. — Да гледам как наедрява жена ми, докато носи детето ми в утробата си, да ме чака вечер да се прибера... — въздъхна и отпи отново. — Но когато осъзная, че чувствата ни се израждат в еднообразни действия, като си представя, че цял живот сутрин ще виждам една и съща жена, побягвам като дявол от тамян. Май ми трябва харем, а не съпруга. Доста съм разглезен от трите си сестри.

— Значи искаш да властваш — поправи го Рамона. — Търсиш жена, която да сложиш под чехъл. Не мисля, че Дъсти е най-подходящата за подобна роля.

— Никога не подценявай властта на мъжа над жената!

— По-скоро обратното. Мисля, че е по-вероятно тя да те тури под чехъл.

— Нали ме познаваш?

— Да, познавам те, но знае ли човек — не се предаваше Рамона и добави кротко, без да го предизвиква: — Не мисля, че ще ти се отрази зле една връзка с Дъсти. Сигурна съм, че няма да се отегчиш.

— Не се безпокой толкова за мен, сестричке! Аз съм голямо момче. А колкото до отегчението... — той замълча и разклати чашата си. — Пия за това!

ВТОРА ГЛАВА

Дъсти спря пред знака „стоп“ и се загледа надолу по уличката, която водеше към малък каньон. Виждаха се вадички, последица от краткотрайния, но пороен мусонен дъжд. Стръмнината щеше да подложи на изпитание както спирачките на колата ѝ, така и нейните шофьорски умения.

Двигателят на светложълтия ѝ джип мъркаше окуражително, докато тя се взираше в наклона пред себе си. Всичко бе наред. Бавното спускане не би могло да причини прегряване. През 1948 година баща ѝ бе преправил джипа, като му бе поставил американски двигател и четири задвижващи колела. Любителите на стари коли едва ли биха го одобрили, но тя го харесваше. Можеше да я отведе там, където с обикновена кола не би могла да стигне.

Не бе имала време да потренира из каньона. Съботната нощ в „Ла Маргарита“ щеше да бъде доста натоварена и тя не искаше да закъснява. За цялата седмица, през която прекара всяка свободна минута в изследване на старите планински пътища, не можеше да се похвали с кой знае какъв успех — нито откри следа от онзи нещастник, когото преследваше, нито можа да се спаси от нежеланите задевки от страна на Мигел.

Мигел я привличаше, призна си тя, но не възнамеряваше да се забърква с този Ромео, чийто поглед директно я приканваше към спалнята, а думите му я омайваха. Бе дошла в Пайнкрийк с една-единствена цел — да открие баща си, който се бе забил нейде из планините да търси злато и ни вест, ни кост от него. А каньонът изглежда бе примамвал не един златотърсач.

По едната му стена се спускаше водопад. И макар склонът да бе стръмен, вероятно водата бе наслагала златоносни пясъци долу в плитчините, където потокът се виеше сред буйна зелена ливада, най-доброто място за събиране на злато.

Тя натисна съединителя и включи на първа предавка. Колата запълзя надолу. Заредиха се табелки след табелки, писани на ръка.

„Вървете си! Не сте желани тук!“

„Махайте се!“

„Не купувам!“

„Обърнете се и вървете, откъдето сте дошли!“

Последната я накара да се разсмее. Дори и да искаше, не би могла да обърне назад. Джипът ѝ едва се провираше по пътя и тя непрестанно се молеше да не ѝ се изпречи каменен отломък или паднало дърво. Да задвижи колата нагоре на заден ход не ѝ се струваше приятна перспектива.

Дървен мост прехвърляше ленивите води на потока. Специална табелка, избеляла, както и другите, предупреждаваше да не се минава по него с кола. Който и да ги бе писал, мислеше си Дъсти, било е много отдавна. Това бе идеалното място, което всеки златотърсач се надяваше да открие и да си построи тайно барачка.

Следите водеха вдясно от моста. Не бе първата, която не обръщаше внимание на знаците. Тя заобиколи, пресече потока и пое през ливадата към срещуположната страна на каньона. Скрита между високите дървета, се гушеше малка къщичка с ламаринен покрив. От комина се виеше тънка струйка дим, но не се виждаше добре познатият ѝ камион. Вероятно бе скрит отзад, помисли си тя, и сърцето ѝ тревожно заби.

Спря джипа, скочи и приближи бараката. Очевидно бе се устроил добре. Забеляза ръчна помпа за вода, а до нея вана на крачета. Зад плета се виждаше градина. Няколко пръснати пъна, вероятно бяха използвани за столове. Имаше и огнище с грил и скара за печене на месо. До дървата за огрев, събрани на купчини по дължината на бараката, щъкаха пилета. На малката веранда забеляза люлеещ се стол.

Но къде се бе дянал Коди? Тя стъпи на първото стъпало. Вратата бе отворена и нямаше начин кучето да не я чуе.

Надникна вътре. Изчака да свикне с тъмнината. Оскъдна светлина проникваше от единственото прозорче и очертаваше фигурата на спящ мъж, обърнат с гръб към нея. Твърде нисък, отбеляза машинално тя. В миг разочарование бодна сърцето ѝ и тя отстъпи назад, като, без да иска, закачи люлеещия се стол. Мъжът се стресна и се извърна. Стискаше малка лопатка вместо пушка.

— Коя, по дяволите, сте вие? Не можете ли да четете? Това е частна собственост!

Той размаха лопатката и тръгна към нея. Дъсти отстъпи назад.

— Съжалявам. Търся един човек — измъкна тя една снимка от джоба на блузата си и му я подаде. — Моля, кажете ми, познато ли ви е това лице?

Възрастният мъж не обърна никакво внимание на снимката, а впери очи в нея. Бяха светлосини, скрити под черни ресници, макар бакенбардите му да бяха побелели също като косата му. Под ризата си носеше сива избеляла фланелка, която бе чиста, както и торбестите му панталони.

— Това е баща ми — меко произнесе Дъсти. — Джек Роуз.

Възрастният мъж бавно отпусна лопатка.

— Влез. Трябва да сваля бекона и боба от огъня. Не искам да ми загори вечерята.

Тя го последва. До едната стена имаше легло, покрито с одеяло. Овехтяла покривка бе метната върху сгъваема масичка. Мъжът разбута с трясък тигани и тенджери върху печката.

— Очите ми вече не са като едно време — обърна се той към Дъсти и я поведе към верандата, за да я огледа на светло. Взе от ръката ѝ снимката. Пръстите му бяха загрубели от физически труд.

— Да. Виждал съм го. — Възрастният мъж ѝ върна снимката, бръкна в джоба си и извади от джоба си тютюн за дъвчене. За нейно учудване, любезно ѝ предложи, но тя отказа.

— Къде? Кога?

— Кучето му подплаши кокошките ми и те цяла седмица не снесоха и едно яйце. — Той бавно започна да дъвчи тютюна.

— Типично за Коди — промърмори под нос Дъсти, приседна върху най-горното стъпало и зарея поглед из обляната в слънчеви лъчи ливада. Въздъхна с облекчение. Слава богу, баща ѝ бе жив.

— Да, така беше името му. Приличаше на престарял койот, но как виеше! Само чакаше Щастливият Джек да вземе китарата!

— Ти ги познаваш! — усмихна се Дъсти невярващо.

— Нима си помисли, че лъжа, момиченце? — Той изплю тютюна, който дъвчеше и се втренчи в лицето ѝ.

— Не, не — побърза да го увери тя. — Вярвам ти, Джек и Коди не пеят за всекиго. Трябва наистина да са те харесали. И само татковите приятели го наричат Щастливия Джек.

— Разбира се, че ме харесаха! Коди виреше нос към луната и глухо виеше в тон с музиката.

— Кога стана това?

— Не си спомням със сигурност. Боледувах и ми се губят някои моменти. Може да е било преди две-три седмици... — Той замислено наведе глава.

— Няма за какво да се тревожиш, дете. Щастливия Джек може да се грижи сам за себе си. Добър човек е той. Направи кокошарник за билетата ми, та когато идва, Коди да не може да ги плаши.

— И кога все пак беше това?

Старият мъж се замисли.

— Когато се затопли времето. Той искаше да разбере всичко. Първоначално помислих, че иска да ме обере, а после ми рече, че ще си заплати за информацията с работа и уиски. Добро отлежало уиски... — Очите му блеснаха. — Не като...

— Знаеш ли къде е? — прекъсна го Дъсти. Не й се слушаха пиянски истории. Трябваше да върви на работа.

— Не каза точно накъде се е запътил, но го посъветвах да опита от източния склон на планината.

— Можеш ли да ми го покажеш на картата? — тя се изправи. — Имам една в колата си.

— Разбира се.

Възрастният мъж се шмугна вътре, но скоро я настигна до джипа с лупа в ръка. Обозначи предполагаемите места и Дъсти сърдечно му благодари. Указанията на стареца стесняваха доста обсега на издирването.

— Дори не знам как се казваш — рече тя, като сгъваше картата. Протегна му ръка и мигом смръщи лице от болка, когато енергично разтърси десницата й.

— Хенри — рече той. — Но Джек ми казва Ханк. А ти си Дъсти, нали? Баща ти наистина много се гордее с теб. Като го откриеш, го доведи при мен. Ще си опечем пилета и ще си похапнем както се полага.

Дъсти зарадвано го прегърна.

Баща й винаги бе казвал, че мястото на момичето е до полите на майка му. След като родителите й се разведоха, тя наистина остана при майка си, но винаги съжаляваше, че не се е родила момче, за да бъде с

баща си не само през лятната ваканция. И нямаше да бъде длъжна да посещава онова ужасно училище в Нюмарк, Ню Джърси.

Ханк окуражително я потупа по раменете.

— Всичко ще се оправи. Не се притеснявай! Само кажи на Джек да си донесе китарата, да доведе Коди и ще си прекараме дяволски хубаво.

— Ще донесем и от хубавото уиски — усмихна се Дъсти.

— Ето! Това е вече приказка! Добре те е възпитал Джек. А сега тръгвай!

Все още усмихната, Дъсти скочи в джипа и потегли.

В пет без десет тя влетя в кухнята на „Ла Маргарита“.

— Закъсняваш! — укори я веднага Мигел и я измери от глава до пети. Очите му с възхита пробягаха по голите ѝ крака.

— Имам точно десет минути, за да се преоблека — Дъсти грабна работните си дрехи и профуча край него.

— Предпочитам да те гледам така, както си.

— Престани да ми гледаш краката! — укори го тя през рамо.

— Прекрасни са!

Дъсти се завъртя и го изгледа.

— Благодаря — усмихна се тя и измърмори: — Невъзможен си!

И се втурна през летящата врата в залата, където се хранеше персоналът.

Щом я зърна, мама Роза се изправи. Видът ѝ бе гневен.

— Закъсня — рече тя, заобиколи масата и застана точно пред Дъсти, като я засипа с водопад от бързо изречени думи на испански, придружени с оживено жестикулиране.

— Казва, че си безотговорна — преведе Мигел, който тъкмо влизаше. — Притеснявала се, че Луиза ще трябва да обслужва масите и така ти си можела да станеш причина да загуби бебето си. Твърди, че благодарение на теб косата ѝ ще побелее.

В интерес на истината косата на мама Роза бе черна като тази на децата ѝ. Изглеждаше по-млада за годините си, бе закръглена, но не и пълна, защото непрекъснато пазеше разни диети, макар все да повтаряше на Дъсти, че трябва да се храни по-добре. И сега ѝ го повтори.

Тя се приготви да излъже, че вече е хапнала, но Мигел я възпря:

— Мълчи! Така само ще я ядосаш още повече.

Дъсти се притесни. Не знаеше какво да направи. Освен това я притесняваше присъствието на Мигел. Той я прегърна през раменете и ѝ зашепна на ухото. Топлината на дланта му пролази по цялото ѝ тяло, а гласът му ѝ прозвуча тихо и ласкаво, сякаш ѝ говореше любовни слова, а не утешения.

Мама Роза замълча за момент. Дали очакваше отговор на тирадата си? Тя изгледа разтревожено Мигел, да не би да е пропуснал да преведе на Дъсти нещо. Той спокойно ѝ отвърна, без да сваля очи от Дъсти.

— Мамо, трябва да знаеш, че тази Дъсти Роуз наистина ме интересува.

Рамона звучно се изсмя и Дъсти се извърна към нея. Приятелката ѝ махна с ръка, но не ѝ преведе. Никой не го направи.

Дъсти разбра само, че спомена името ѝ.

— Тогава — усмихна се мама Роза, — няма да я уволня. — Но трябва да каже защо закъсня, така ще бъдем сигурни, че няма да си го позволи повторно.

Дъсти не желаше да споделя историята за баща си, затова понечи да излъже, но езикът ѝ някак не се преобръщаше.

— Спуках гума — рече накрая със сведен поглед тя. — Смених я и забързах насам.

— Следващия път се обади.

— Да, госпожо. Съжалявам.

— Вече е забравено, момиче. На всекиго може да се случи. Карлос, разчисти масата, а ти, Луиза, отключи входната врата. Кармен, върви в кухнята и се подготви за поръчките. Рамона, ти ще поемеш първите поръчки на Дъсти, докато се нахрани.

— Не, няма да ям. Само ще се преоблека.

— Първо ще се нахраниш! Не е здравословно да работиш с празен стомах. Пък и ако съвсем отслабнеш, как ще привличаш погледите на мъжете?

Дъсти набързо изяде вечерята си, но мама Роза не бе приключила с нея.

— Днес е събота — каза ѝ тя. — Празничен ден. Ела у дома. Трябват ти специални дрехи и малко белило, и червило...

Когато по-късно прекосиха двора на път за ресторанта, Дъсти бе вързала косата си с розова панделка, бе леко гримирана, а на ушите ѝ

се поклащаха златни висулки. Бе изслушала цяла лекция от госпожата какво би трябвало да направи една млада дама, за да се хареса на някой мъж. Дори лудото свирукане на момчетата, заети с миенето на съдовете, не оправи настроението.

— Чувствам се като на заколение — прошепна тя на Рамона. — Да не си посмяла да се смееш.

— А мога ли да се усмихвам? — Рамона ѝ подаде купчина салфетки.

— Защо не е наплескала и твоето лице?

— Аз не съм снаха в перспектива.

— Какво?

— Говори по-тихо, всички ще те чуят.

Дъсти забеляза как устните на приятелката ѝ се извиха в усмивка. Тя се приближи до нея. Рамона бе най-високата от семейство Сантяго, но Дъсти се извисяваше с цели петнадесет сантиметра над момичето.

— Ако не ми кажеш, още сега какво имаш предвид — просъска Дъсти, — ще те съборя на пода.

— Дамите никога не се бият. — Очите на Рамона проблеснаха закачливо.

— Кой е казал, че съм дама?

— Точно така изглеждаш в момента.

— Тя ще ме уволни ли, ако си измия лицето?

— Не, ако Мигел я помоли да не го прави.

— Какво общо има Мигел с всичко това?

— Мама прекъсна тирадата си, за да го попита дали се интересува от теб — намигна ѝ Рамона. — Двамата бяхте прекрасна двойка, застанали един до друг. Тъмнорусата ти коса до неговата черна... А и ти гледаше тъй замечтано!

— Не е вярно. Той само ми превеждаше.

— Отстрани изглеждаше така, сякаш ти шепне нещо мило и на теб това ти доставя удоволствие.

— Не е вярно!

Рамона отново се засмя. Дъсти съзнаваше, че не е честна. Близостта на Мигел наистина ѝ бе доставила удоволствие.

— И какво каза Мигел?

— Да, разбира се, че се интересува. Защо мислиш, че си още тук?

Поглеждайки бегло Рамона, Дъсти взе една салфетка и несъзнателно я смачка в юмрук.

— Няма да се правя на клоун всяка вечер! А тези обеци са толкова тежки, че ще ми разтегнат ушите до коленете.

— Слушай, Мигел не е чак толкова лош. Дай му поне веднъж възможност.

— Не... ме... интересува... — едва чуто, но отчетливо произнесе Дъсти и тръгна към бара.

Както обикновено, щом я видя, Мигел се ухили, престори се на изненадан и каза:

— Не мислех, че е възможно да се добави още нещо към твоята хубост.

Дъсти изкриви устни в усмивка.

— Мигел, би ли се приближил малко?

— Твоите желания са заповед за мен — пристъпи той към нея. — Удоволствие е да чуя името си, произнесено от устните ти. Правиш го за пръв път, а вече цели седем дни работиш тук.

— Още по-близо, моля — каза тя и се наведе над плота.

— Бих искала — гласът ѝ премина в шепот, — да се продъниш вдън земя!

— Каква страст! — промърмори той и преди тя да успее да се отдалечи, взе лицето ѝ в ръце и я целуна по устните.

Мъжете, приседнали в другия край на бара, изръкопляскаха. Дъсти се отскочи възмутена.

— Мога да те съдя за сексуално насилие! — просъска тя, като бършеше устните си с ръка.

— А аз бих могъл да те уволня за неподчинение, но стана твърде интересно, за да приключвам точно сега — тъмните му очи сякаш танцуваха. — Хей, успокой се, Дъсти! Аз само флиртувам. От какво се страхуваш?

— Не от теб, това е сигурно — вдигна тя гордо брадичка.

— Май се боиш повече от себе си. Страхуваш се, че ще вземеш да ме харесаш, ако ме опознаеш, не е ли така?

— Нищо подобно!

Той отново се усмихна. Обидите ѝ не достигаха до него. Тя разтърси глава и се обърна.

— Дъсти! — извика той след нея.

С нежелание, тя извърна глава.

Той бавно взе една книжна салфетка, избърса устните си и ѝ я подаде.

— Червилото ти се е размазало.

Тя взе салфетката и се отдалечи, като гневно триеше устни, сякаш с червилото можеше да заличи и спомена от допира на устните му върху нейните.

Към седем часа ресторантът и барът вече бяха препълнени. Група посетители чакаха търпеливо да се освободят маси. Дъсти нямаше време да помисли за себе си, но мама Роза три пъти ѝ припомни да си сложи червило. Когато и да се приближеше до бара, Мигел не пропускаше възможността да се втренчи в устните ѝ и да се ухили.

Когато в полунощ и последната маса се освободи, Дъсти имаше желанието да събере всички празни бутилки и да ги счупи в главата му. Може би не всички, реши тя, след като мама Роза я побутна енергично към бара за чашка преди сън. Няколко бутилки с удоволствие би пръснала в главата и на майка му.

— Традиция е всяка събота вечер да се събираме за малко — настоя възрастната жена, но Дъсти забеляза, че Луиза и Кармен навличат якетата си и си вземат довиждане с брат си. Рамона вече си бе тръгнала, защото очакваше свои приятели на гости, а мама Роза по всяка вероятност щеше да се оттегли скоро, след като ги събере.

— Имах дълъг ден — твърдо заяви Дъсти. — Уморена съм.

Тя измъкна раницата си, която бе захвърлила под бара.

— Ще се видим във вторник вечерта — рече Дъсти и се усмихна на мама Роза, на чието лице бе изписано недоумение.

Навън бе хладно, а тя не си бе взела якето сутринта, когато излизаше. Разтрепери се. Септемврийските дни в Аризона бяха топли и приятни, но през нощта температурата бързо падаше. Тя се вмъкна в джипа, пхна ключа в стартера и се опита да запали двигателя. Той изхърка два-три пъти и замря.

— Хайде, проклетнико! — Дъсти отново завъртя ключа. — Студено ми е. Да се стоплим двамата.

Двигателят отново изхърка и млъкна.

— Не можеш да ме изоставиш! — отчаяно рече тя. На паркинга бе останала още една кола — електриковосиня мазда кабриолет. Не бе нужно да си Шерлок Холмс, за да се досетиш чия е. Не ѝ се искаше да разреши на „ресторантския Ромео“ да я спасява.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои и да разсъди трезво. Надяваше се, че става дума за обикновено замърсяване на филтъра, тъй като през последните дни бе карала само по запрашени пътища. Извади фенерче и набор инструменти, слезе от джипа и отвори капака. Намери необходимата отвертка и свали филтъра. Оказа се, че не е замърсен.

Намръщи се и треперейки от студ, провери свещите, а след това вакуумните връзки. Нищо. Нямаше и петна от изтекло масло под колата.

С нарастващо съмнение, че проблемът ще се окаже нерешим за нея, тя затегна всички болтове и винтове, които ѝ попаднаха под погледа. Затвори капака и отново влезе в кабината. Потри една о друга измръзналите си ръце, като се молеше двигателят да запали. Нищо подобно. Със сигурност повредата беше в системата, която подаваше горивото. Дано да не беше помпата! Или още по-лошо — карбураторът?

Почувства се ужасно нещастна, но така или иначе, нищо не можеше да се направи. Задаваха се плащания. За гараж. За ремонт. А следният ден беше неделя, така че се налагаше да почака до понеделник.

Двата ѝ свободни дни пропадаха. А смяташе да ги прекара в търсене на баща си. Вместо това щеше да стои в стаята си и да се взира в четирите стени на едностайния апартамент.

Как можа джипът да ѝ погоди този номер? След изпълнения с емоции ден Дъсти нямаше повече сили да се пребори с обзелото я отчаяние.

Стресна я почукване по прозореца. Едва чуто някой произнесе името ѝ. Извади носна кърпа от раницата си, избърса носа и очите си и вдигна глава.

— Дъсти, как си?

Загриженото лице на Мигел се мъдреше в рамката на прозореца.

ТРЕТА ГЛАВА

Дъсти се извърна, отначало изненадана, а после — обзета от гняв. Напълно бе забравила за другата кола на паркинга.

— Добре съм! — изкрещя тя. — Махай се! — и отново захлупи лице във влажните си длани.

Мигел отвори вратата.

— Да не си оглушал?

— Казвали ли са ти някога, че си зле възпитана? — Мигел се опря с лакът на вратата.

— Имах лош ден, уморена съм и не ми се иска да се сражавам и с теб.

— Да се сражаваш? — на лицето му се появи обичайната усмивка, очевидно одобряваше оригиналния ѝ начин на изразяване. — Винаги си нащрек, нали?

Изтощена, Дъсти го изгледа. Коженото му яке изпъваше раменете му и ги правеше да изглеждат още по-широки, отколкото бяха. Яката на ризата му бе разтворена. Не носеше златната верижка. Уличното осветление играеше по лицето му и подчертаваше красивите му черти. Дано тъмнината в кабината да скриваше зачервените ѝ от плач очи.

— Проблеми с колата ли имаш?

Не, прищя ѝ се да му отвърне, харесва ми да си стоя и да мръзна на паркинга.

— Да — каза обаче на глас, макар да не ѝ допадаше мисълта да му иска услуга. Щеше да се обади по телефона.

— Мога ли да отида до ресторанта, за да повикам пътна помощ?

— Посред нощ? Да хвърля ли аз един поглед?

— Бензинът не достига до двигателя. Сигурна съм, че е бензинопровода. Проверих филтъра и всичко останало — тя потрепери.

— Веднага ще проверим. Запали! — Мигел се отдръпна и вдигна капака.

Дъсти реши, че е по-добре да му се подчини, отколкото да спори. Заслушана в кашлянето на мотора, тя не забеляза кога Мигел свали якето си.

— Сигурна ли си, че имаш бензин? — той се протегна и я наметна с дрехата.

— Разбира се! — Тя с мъка прикри раздразнението си. Все пак той се опитваше да ѝ помогне. Топлината на тялото му, запазена в гънките на якето, ѝ подейства като милувка.

— Ще настинеш.

— Ризата ми е с дълги ръкави — промърмори Мигел. — Не усещам миризма на бензин. Колата не е задавена.

— Знам. — Дъсти пхна ръце в ръкавите на якето и вдигна ципа му. Щом искаше да се прави на герой и да мръзне, макар че му бе казала каква е повредата на колата, негов проблем! Не ѝ пречеше да се загърне и да седне удобно, докато го чака да мъдрува.

Кожата бе мека, ухаеше на одеколон. Трябваше да си признае, че този типично мъжки аромат ѝ действаше странно възбуждащо.

— Смятам, че е от карбуратора — обяви Мигел и затръшна капака. — Имаш ли някакъв парцал да си избърша ръцете?

Дъсти въздъхна и му подаде няколко книжни салфетки. Както бе предположила, не би могла да се справи сама с повредата.

— Ще повикам пътна помощ. Благодаря ти за отзивчивостта — рече тя и взе ключа от стартера, грабна раницата си и слезе от джипа. Заклучи вратата и тръгна към ресторанта, но Мигел я хвана за ръката и я дръпна към спортната си кола.

— Ще те закарам до вас. Съмнявам се, че пътна помощ дежури двадесет и четири часа в нашето градче. А дори и да е така, ще ти одерат три кожи за поправката. На никого не му се работи през почивните дни.

Макар и стоплена от якето, Дъсти отново се разтрепери. Перспективата да остане насаме с него я притесняваше.

— Искане ми се да приберат джипа, та да се заемат с него още в понеделник сутринта.

— Утре можем да го закараме до гаража. — Той се вмъкна в колата и седна, като прехвърли ръка през раменете ѝ.

Можем? Дъсти не проумяваше защо включва и себе си, но нямаше сили да спори. Щом не желаше да я пусне в ресторанта,

трябваше да почука на вратата на мама Роза, а тя пък щеше да поиска да разбере защо Дъсти не разрешава на Мигел да я откара до дома ѝ.

В сравнение с тежкия джип, спортната кола летеше като стрела, а седалките бяха твърде близо една до друга. Раменете му се докосваха до нейните и се наложи да се свие до вратата.

— Почакай малко — каза ѝ Мигел, взе една салфетка и изтри нежно бузата ѝ. — Цялата си се омазала с масло.

Дъсти се досети, че се е изцапала, когато се бе опитала да скрие сълзите си.

— Плачеше ли?

— Не заради колата. — Дъсти се мъчеше да се убеди, че казва истината. Чувстваше се отчаяна след двата дни, прекарани в напразно търсене на баща ѝ.

Мигел скептично вдигна вежди, но замълча и сложи ръка върху скоростния лост. Дъсти отдръпна крака си.

— Още ли си нащрек?

— Не искам да ти преча. Не съм свикнала да се возя в малка кола. Сякаш съм седнала направо на пътя. — Тя внезапно прехапа устни. Не желаше да го засяга на тема автомобили.

— Чувстваш се като на пътя ли?! — със смях повтори Мигел.

— Горещо-долу — бе доволна, че той не се обиди. Седалките бяха тапицирани с истинска кожа, а двигателят мъркаше като котка.

— Със сигурност вози много по-меко от твоя джип — той се насочи към града, без да попита за посоката. — Защото е по-нова.

— И моят джип не е лош. Има ред подобрения. Единственото оригинално нещо е купето му, но дори и то е ремонтирано.

— Кой се е занимавал с него?

— Баща ми. Мислех, че го прави за себе си, а той ме изненада за двайсет и първия ми рожден ден.

Споменът я разсея. В този миг Мигел зави наляво, вместо да подкара надясно по Мейн Стрийт.

— Жилището ми е точно в обратната посока — усети се тя.

— Поръчал съм пица. Да минем да я вземем. Няма да ни отнеме повече от минута.

Дъсти остана да го чака в колата, а Мигел тръгна към пицарията. Двигателят тихо бръмчеше. Колата бе топла. Би трябвало да свали якето му, за да може по-бързо да избяга, щом стигнат дома ѝ, но не го

направи. Приятно ѝ бе да усеща допира му до тялото си. Така се чувстваше защитена. Нали бе само една слаба жена.

Вратата на колата се отвори и Мигел постави върху коленете ѝ кутия с пица.

— Къде отиваме сега?

Дъсти му обясни накъде да кара.

Когато пристигнаха, той отвори вратата и тя му подаде пицата.

— Сигурна съм, че искаш да се прибереш, преди да е изстинала — рече му Дъсти и свали ципа на якето.

— Защо не ме поканиш и да си поделим пицата? Купил съм и няколко бири.

Мигел се протегна с едната си ръка, докато с другата държеше кутията с пицата, и измъкна раницата ѝ. Подаде ѝ я и заключи вратата на колата.

— Наистина не съм гладна.

— Тогава просто ще ми правиш компания — той решително се отправи към къщата. — Не обичам да се храня сам.

Дъсти го изгледа, въздъхна безпомощно и тръгна след него.

Мигел огледа с невярващи очи голата стая. Върху рогозка бе проснат спален чувал. В единия ъгъл бе изправена китара, а до стената бяха подпрени будилник и две малки снимки в рамка. Стаята бе отделена от кухнята с барплот. Столове не се виждаха.

— Прибори имам в чекмеджето отляво на мивката — каза Дъсти. — Салфетките са в шкафа, а чиниите са до хладилника. Можеш да използваш барплота — рече тя и прекоси стаята. Отвори ширококрилия прозорец, единственото нещо, което придаваше на жилището вид, по-различен от този на затворническа килия.

— Чувствай се като у дома си — тя се отправи към нишата. — Ще се преоблека. Не мога да се понасям в тези дрехи.

— Нещо по-удобно ли ще си сложиш?

Отговор не последва. Чу се само изщракването на вратата, която водеше към банята. Той поклати глава. Остави бирата и пицата върху плота. Приборите бяха от къмпинг оборудване. Същите бяха и чиниите. Мигел си изми ръцете и отвори две кутии бира. Другите прибра в хладилника, който бе празен като стаята. Кутия прясно мляко и бутилка ябълков сок делеяха един рафт с бурканчета майонеза и горчица.

Като са надяваше, че Дъсти ще хапне с него, той пъкна пицата във фурната и я включи. Намали светлината на газената лампа, която Дъсти използваше за осветление и седна върху импровизираното легло. Отпи глътка студена бира. Погледът му помръкна, щом се спря на снимките.

На едната се виждаше Дъсти, сияеща в прегръдките на един мъж. Той приближи снимката до очите си и с облекчение заключи, че може да бъде само баща ѝ. Косите и брадата му имаха същия карамелено рус цвят като косата ѝ. Очевидно от него бе наследила и ръста. В далечината се забелязваше характерен скален пейзаж и той реши, че снимката е направена някъде из Юта. Може би имаше семейство там и не бе бездомна като циганите, както бе предположил.

Той се ослуша към банята и взе другата снимка. Шумът на водните струи му подсказа, че Дъсти няма да се присъедини скоро към него. По-скоро обратното. Би могъл да отвори вратата на банята, но не се осмели.

Не, тя не беше момиче, което можеш да заведеш в леглото насила. Трябваше да пристъпва към нея предпазливо, да я опознае добре. Намръщи се, като си припомни разговора с Рамона.

А той наистина обичаше жените, харесваше му да говори с тях, да ги изслушва и така нареченото прелъстяване се осъществяваше съвсем лесно, понякога дори неочаквано лесно. Но никога не ги лъжеше и не им даваше напразни обещания. Веднъж или два пъти се бе влюбвал, но не бе признавал открито чувствата си. След време навикът и отегчението проваляха всяка връзка.

Предполагаше, че да прелъсти Дъсти няма да бъде особено трудно. А може би щеше да я намери скучна? Вместо да си я представя под душа, той насили въображението си, разглеждайки втората снимка.

Беше направена пред двуетажна тухлена къща. Шкембест мъж с оредяваща коса бе прегърнал дребна елегантна блондинка. До тях стояха три деца, но нито едно не приличаше на Дъсти.

Шуртенето на водата спря и той побърза да остави снимките на мястото им. Премести една възглавница и се облегна на нея. Знаеше, че Дъсти се надява да се е нахранил и да си е тръгнал. Но той нямаше намерение да си тръгва преди закуска.

Когато излезе изпод душа, Дъсти се почувства много по-добре. Лицето ѝ блестеше, почистено от грима и моторното масло. Намъкна

черната си пижама и се усмихна, представяйки си разочарованието на Мигел, който вероятно очакваше да я види в разголена нощница.

— Самата красота се появява — надигна се той от леглото и ѝ подаде бирата, щом тя отвори вратата на банята. — За рекордно време, при това.

— Яж си пицата — тя бе сигурна, че черната ѝ пижама ѝ придава толкова сексапил, колкото и ако бе навлякла отгоре си чувал.

— Хапни и ти — подкани я отново той и я придружи до плота. — Обичаш ли пица с ананас?

— Никога не съм опитвала — тя се подпря и кръстоса крака. — Звучи странно...

Приглушената светлина на лампата ѝ се струваше твърде интимна и тя увеличи силата на пламъка.

— Сладко и горещо — прекрасно усещане за езика. Ще опитащ, нали?

Той отиде до печката и донесе пицата.

— Ти ли свириш на китарата? — посочи той опрания в ъгъла инструмент.

— Рядко. Само по време на излети. Тогава повечето хора страдат от липсата на телевизия и търсят начин да се забавляват — тя отхапа малко парче.

Мигел проследи с поглед движението на ръката ѝ.

— Вкусна е. Гореща, но хубава.

— Кое е семейството? — посочи с глава Мигел снимките.

— Второто семейство на майка ми. Съпругът ѝ се казва Фред Райт. Застрахователен агент е в Ню Джърси — тя се намръщи.

— Вторият ти баща.

— Съпругът на майка ми — поклати глава Дъсти и протегна ръка за второ парче пица, но спря и колебливо попита: — Може, нали?

— Има предостатъчно, взemi си — Мигел взе другата снимка. — Ти изглежда си много близка с истинския си баща?

— Да — усмихна се Дъсти тъжно. Не ѝ се искаше да мисли за него.

— Къде живее той?

— Където го отведе непокорният му дух — праметна тя и усърдно задъвка. Защо не млъкнеше този човек!

— Сигурно е пълна противоположност на застрахователния агент?

— Точно така. Представата на Фред за живота сред природата се изчерпва с претъпкан плаж.

— А на баща ти?

— Колкото е възможно по-далеч от тълпите.

— В Ню Джърси?

— За татко на изток от Мисисипи страната не съществува.

— А ти с кого си живяла? С майка си или с баща си?

Дъсти отпи глътка бира.

— Какво става? На въпроси и отговори ли си играем?

— Целият си живот съм прекарал в Пайнкрийк, освен четирите години в колежа в Тъксън — вдигна рамене Мигел. — Твоят живот ми изглежда очарователен.

— Искаш да чуеш историята на живота ми в... един часа след полунощ? — тя събра салфетките, пъкна ги в празната кутия и я затвори.

— Аз съм нощна птица. Имам нужда от приказка за приспиване.

— Да не би да мислиш да спиш в моето легло?

— А ти ще легнеш ли с мен?

— Никакъв шанс!

Той комично изви устни и Дъсти се усмихна. Чувството му за хумор бе заразително и тя призна пред себе си, че не е неприятно настъпателен. Бе очаквала да я сграбчи, още щом влязат в стаята.

— И така, хайде! Имало едно време... — бе ясно, че Мигел не възнамерява да си тръгне, докато не му разкаже всичко за себе си.

— Трябва да пийна още една бира, преди да пристъпя към изповед — въздъхна Дъсти.

— Къде е добрата келнерка?

— Тук сме на самообслужване.

Мигел отиде до кухнята, а Дъсти зае мястото му на леглото. Той се намести в края, застинал в очакване.

Дъсти понечи да отмести крака, но Мигел ги положи в скута си.

— Отплатата ми за твоята история ще бъде масажът на ходилата ти — той свали единия ѝ чорап. Дъсти замря. Но тревогата ѝ бързо изчезна, щом усети допира на пръстите му до онези точки, които отпускаха тялото ѝ.

— Имало едно време едно момиченце на име Дъсти Роуз — поде той.

Нима можеше да говори, опиянена от допира на ръцете му? Искаше ѝ се да притвори очи и да се отпусне, а ръцете му да галят глезените ѝ, коленете, бедрата... Тази мисъл я сепна и тя отвори очи, възвърнала самообладанието си.

— Родителите на Дъсти се казваха Джек и Бони — поде тя, — двама души, които никога не би трябвало да се срещат, а още по-малко да се женят и да създадат дете. Но далеч от семейството си колежанката от Ню Джърси решила, че комбинацията от униформата на лесничей и Гранд Каньон е привлекателна. А Джек имал слабост към синеоки блондинки и в края на лятото, те вече били женени. Тогава Бони разбрала, че е свършено с работата на Джек.

Тя замълча, докато Мигел нежно обръщаше крака ѝ. Щом той се прехласваше така само от глезените ѝ, какво ли би било, ако му отдадеше тялото си?

— Баща ми бил нает само за един сезон, разбираш ли? Той не обичал да се заседява на едно и също място дълго време. А мама си представяла брака като живот в хубава къща и много бебета. Появила съм се на бял свят година след това.

Тя не можа да сдържи въздишката на удоволствие.

— Татко обичал да живее през лятото на различни места — Националният парк в Монтана и каньоните в Юта, а през зимата ходел в Мексико. Но така или иначе, войната започнала. Мама и татко ожесточено спорели за всичко. И той все по-често взел да ме води из планините, докато страстите на майка ми се поохладят — тя въздъхна. — Още ли не си отегчен?

Мигел поклати глава. Тъмните му очи блестяха. Усмихна ѝ се окуражаващо. Беше или добър актьор, или наистина се интересуваше от живота ѝ.

— Когато станах на шест, мама хвърли бомбата. Вече ходех на училище и трябваше да имам постоянно местожителство. Баща ми се опита да се подчини, но докато станах на десет вече се бяхме местили четири пъти. Той просто не можеше да понася да работи в канцелария или където и да е на закрито по осем часа на ден. Мама го напусна. Отидохме да живеем при родителите ѝ в Нюмарк, Ню Джърси, където тя се запозна с Фред и скоро след това се ожениха.

— И нито Фред, нито Ню Джърси можеха да заместят баща ти — предположи Мигел.

Бе престанал с масажа, но все още държеше краката ѝ в скута си.

— Татко познава всяко дърво и всяка птица на Запад. А Фред едва ли може да ти каже кое цвете е невен — Дъсти се отдръпна и подви крака под себе си. — После майка ми реши да ме направи момиченце като от картинка — продължи тя с нежелание. — Бях висока и исках да играя баскетбол, а тя ме караше да нося къси полички и блузи с буфан ръкави.

— Съдба, какво да се прави — съжали я Мигел и се усмихна.

— За мен нещата стояха точно така — не се предаваше Дъсти, но и тя се усмихна. — След училище играех на мамина отмяна. Три бебета за шест години бяха предостатъчни, за да бъдем с нея постоянно заети.

Дъсти свали ластичето и разпусна коса.

— Тогава разбрах, че не желая животът ми да прилича на този на майка ми. Толкова. Приказката свърши и беше време послушните момичета да се прибират у дома. Спи ми се.

— Виждаш ли се с баща си?

— Да. Всяко лято — прозя се тя и многозначително впери очи в циферблата на часовника. — Чувствах се като топка за тенис, прелитаща насам-натам. Забавления и игри с татко и домашни задължения при мама. Когато завърших гимназия, тя искаше да започна секретарски курсове и да живея у дома.

Дъсти се намръщи.

— Татко пък искаше да уча в колеж, но когато му казах, че не мога да понасям повече да живея сред четири стени, той ми помогна да си намеря първата работа в Моаб. Бях включена в екипажа на един сал, който плаваше по Колорадо. Оттогава не съм се връщала в Нюмарк.

— А сега?

— Не съм го виждала от миналата пролет — сведе очи тя.

Мигел протегна ръка и повдигна брадичката ѝ.

— Къде е той?

Дъсти не устоя на топлината на ръцете му и отпусна лице между дланите му.

— Някъде наоколо — прошепна тя. — Търси злато, вместо да разравя индианските старини в Юта. Хората дават милиони за старини,

но той никога не издава къде са скрити.

— Изглежда Джек Роуз е интересен тип — измърмори Мигел.

— Той не се побира в обикновени рамки. Решил е да си опита късмета и като златотърсач, преди да остарее.

Тя рязко се изправи и закрачи напред-назад.

— Никога досега не ме е изоставял. Изчезна миналата пролет, преди да се върна от ски. Писа ми, че тръгва към Пайнкрийк, но ще се върне за рождения ми ден. И двамата сме родени на първи септември. Аз станях на двадесет и пет, а той навърши петдесет. Беше наистина развълнуван от някакви старини, които открил и ми беше обещал да ме заведе да ги видя. Но не се върна. Чаках го цяла седмица, но нито се обади, нито ми писа. Всичко, което знам за него, е номерът на една пощенска кутия. И така тръгнах да го търся около старите мини — внезапно обзелият гняв я напусна и тя уморено се отпусна на леглото, като постави възглавницата в скута си.

— Днес видях един стар миньор, който ме упъти. Само джипа да не ме бе предал — удари тя с юмрук възглавницата. — Само да го намеря и ще му извия врата!

Мигел се усмихна и се приведе напред.

— Мисля, че ти трябва приятел с камион.

Дъсти не продума. Лекото докосване на пръстите му до косата ѝ предизвика вълни от трепет по цялото ѝ тяло. Вдигна очи и видя устните му на сантиметри от нейните. Разстоянието бавно се скъси и тя притвори очи. Устните им се докоснаха и тя изпита непознат копнеж за ласки.

— В колко часа започваме утре издирването? — попита я той.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дъсти отвори очи и погледна Мигел. На устните му потрепваше усмивка.

— Но ти нямаш камион!

— Не, но съпругът на Кармен има. Ще бъде доволен да ми го заеме за няколко дни.

В този миг Дъсти не се интересуваше от никакъв камион, искаше да я целуне. Чувстваше се завладяна от близостта му и не отместваше поглед от устните му. Жадуваше за истинска страстна целувка.

— Защо... — прокашля се тя, — защо искаш да направиш това?

— Не е ли ясно? — широко се усмихна Мигел. — Искам да се сбlijим и да се опознаем.

Дъсти скочи и се надвеси над него.

— Значи ще ми помогнеш да намеря баща си, ако легна с теб!

Усмивката на Мигел се стопи и той скръсти ръце на гърдите си.

— Да, наистина изпитвам желание да се любя с теб, но не съм имал предвид едното да възмезди другото.

— Така ли?

— Да.

Мигел също се изправи и застана лице в лице с нея. Дъсти се изпъна в напразен опит да компенсира ръста му.

— Ти имаш нужда от помощ и аз ти я предложих. А нека привличането, което се породило помежду ни, да следва своето естествено развитие. Ти си толкова неопитна, че не долавяш сигналите на собственото си тяло. Считай предложението за анулирано. Нямам излишно време за инфантилни жени — сви устни Мигел, взе якето си и захлопна вратата с трясък.

— Инфантилна ли?! — повтори вбесена Дъсти, взе празната кутия от бира и гневно я запрати подире му. Вратата се отвори. Мигел се облегна на рамката и я изгледа с насмешка.

— Не е зле да заключваш вратата нощем — меко рече той. — Съседите ти не са стока.

Този път вратата меко хлопна.

Защо ли се бе разгневил толкова? Дали защото бе провалила плана му да я прелъсти, или защото бе изтълкувала погрешно намеренията му?

Не, той беше и си оставаше прословутият Ромео. Тя се мушна в леглото и духна лампата. Нямаше да падне в клопката му. Наричаше я неопитна и инфантна, за да я предизвика, да промени поведението си и да вземе да му доказва колко зряла жена е в действителност.

Е, добре. Номерът нямаше да мине. Тя потупа възглавницата си, но споменът за собствената ѝ реакция от докосването на устните му до нейните продължи да властва над съзнанието ѝ. Мигел я привличаше повече, отколкото би желала.

Май се увличаше по него. Неусетно. Може би, защото наистина не бе много опитна в любовните игри. А и с този повреден джип... Необходима ѝ бе помощ. Дали да не му се извини във вторник?

Тя въздъхна измъчено. Извинението бе трудно решение. Всичко стана заради баща ѝ. Ако си бе останал при индианските разкопки и тя нямаше да изпадне в подобна ситуация. Нещо повече, изобщо нямаше да се озове в Пайнкрийк.

Но беше тук и ще не ще, трябваше да приеме намесата на Мигел. След два дни. Е, поне имаше малко време за размисъл.

Мигел паркира пред наскоро ремонтираната старинна къща. Защо ли си губеше времето с това опърничаво момиче? Заради нея прекара кошмарна нощ и се събуди рано. Не можеше да забрави отчаянието, което звучеше в гласа ѝ, когато разказваше за баща си. Обичаше го, а Мигел добре знаеше какво означава да обичаш и да загубиш баща си.

Имаше нужда от помощ, а не познаваше никого в града. Чувстваше, че се трогва от тази история повече, отколкото трябва, но не можеше да се въздържа. Тръгна да търси механик и да уреди извозването на джипа до гаража. След това реши да намине при Кармен, готов да посрещне смело ехидната ѝ усмивка, когато разбереше, че Дъсти бе отказала да прекара нощта с него.

Съпругът ѝ Хуан не пропусна да се възползва от предложението на Мигел и веднага се съгласи да замени временно камиона си за

хубавата му спортна кола. След което надълго и нашироко му заразказва отегчителната история за ухаждането на Кармен и как бил решил, че тя е най-подходящото момиче за негова съпруга.

Когато най-сетне Мигел успя да се измъкне, спря пред една хлебарница и купи кафе и сладкиши. Искаше да се сдобрят. Гордата, упорита и независима Дъсти в случая се нуждаеше от него и нямаше накъде да върви. А на него сърце не му даваше да я остави сама в беда.

Готова да тръгне към „Ла Маргарита“, Дъсти отвори вратата още при първото почукване.

— Защо не питаш кой чука? Или поне да беше сложила обезопасяващата верига, преди да отваряш — укори я Мигел.

— Ако знаех, че си ти, въобще нямаше да отварям.

В този миг осъзна, че се бе мотала досега, защото подсъзнателно се страхуваше да се срещне с него след снощния разговор. С неудоволствие отбеляза, че изглежда прекрасно в тесните дънки. Много по-добре, отколкото с папийонката в бара. Пуловерът му бе праметнат през раменете, а късите ръкави на тъмночервената му риза откриваха здравите му мускули.

— Донесъл съм ти нещо вкусно — засмя се Мигел и ѝ подаде плика със сладкишите и кафето. — Може ли все пак да вляза?

— Тъкмо тръгнах да проверя какво става с джипа.

— Вече е на път към автосервиза.

— Можех и сама да се погрижа.

— Нима съм казвал, че не можеш? Но когато се събудих, реших, че това е по-добрият начин за започване на деня — спасяването на една феминистка, изпаднала в затруднение. Освен ако не се събудиш до нея в леглото, разбира се.

Дъсти го погледна объркано, уплашена, да не би да се е издала, че го е сънувала. Усетила аромата на кафето, тя отстъпи назад и го пусна да влезе. Той прекоси стаята, остави пакета на пода и седна на постелята с кръстосани крака в знак на най-добри намерения.

Дъсти също седна и зачака да чуе обясненията му.

— Смятам, че снощи и двамата бяхме уморени — рече той и миролюбиво ѝ подаде чашка кафе. — Загубихме контрол над чувствата си. Дали да не се помирим и да опитаме отново?

Дъсти се усмихна и кимна. Той ѝ спестяваше необходимостта самата тя да го моли за извинение.

— Ето, да похапнем — подаде ѝ той сладкиш. — Камсионът ще почака. Няма никакъв проблем, аз ще шофирам, така че спокойно.

Дъсти отпи глътка кафе, за да потисне гордостта си и отхапа от сладкиша, преди да проговори.

— Много мило от твоя страна.

— Аз си оставам джентълмен дори и в компанията на дама с по-особени разбирания...

— Какво искаш да кажеш с това...

— Дама с по-особени разбирания ли? — Мигел поклати глава. — Ами с по-независимо и свободно поведение, нищо лошо.

— Да, аз наистина държа на свободата си. Нямам нужда от никого. А независимостта е достойна за уважение.

— А дама?

— Да си дама за мен означава да заложиш на фалша и криворазбраното възпитание. Не, благодаря! Нито желая да говоря превзето, нито да сядам винаги с прибрани колене, нито да се обличам единствено в елегантни дрехи и да пристъпвам като на кокили...

— Щом така смяташ... — Мигел пусна чашките в празния плик от сладкишите, сви го и се изправи. — Да вървим!

— Значи приемаш, че съм права?

— Не съвсем — рече той и неочаквано я придърпа към себе си. — Но имам чувството, че можем цял ден да спорим върху това.

Ръката му бе мека и топла, а нейната мазолеста и издрана от катеренето по скалите. Чувствайки се неудобно от тази разлика, Дъсти освободи ръката си и грабна раницата.

— А какво е твоето определение за дама? — настоя да узнае тя, докато заключваше вратата.

— Подчертана женственост, мекота, нежност...

— Не, никога не мога да бъда такава — притича Дъсти покрай него и заслиза по стълбите.

— Защо? — изпревари я той и отвори вратата, като я задържа, за да мине. Но тя не отговори на въпроса му. Как би могла да обясни ограничението, което сама си бе наложила, от деня, в който баща ѝ каза, че мястото на момичетата е до полите на майките им!

— Благодаря — иронично рече вместо нея Мигел, щом излязоха на улицата.

— Не съм те молила да ми отваряш вратата!

— Но аз го направих от учтивост. Свободомислието не изключва възпитанието, нали?

— Всичко това ми изглежда досадно, фалшиво и превзето.

— Искаш да кажеш, че съм старомоден, така ли?

— Аз не съм разглежена госпожица, за която се грижат.

— Разбира се.

Стигнаха до църквата, пред която бе паркиран малкия товарен камион — червена тойота. На вратата бе изписана реклама на местна фирма.

— Затова съм на мнение, че... — продължи мисълта си Мигел — единственото нещо, което би компенсирало феминисткото ти самосъзнание би било пробуждане на...

— Ще може ли Хуан да използва твоята кола за работата си? — рязко го прекъсна Дъсти.

— Ще се оправи някак — рече Мигел и отвори дясната врата, Дъсти се качи и затегна предпазния колан.

— Благодаря — изрече тя многозначително.

— За нищо — отвърна той доволно и Дъсти ококори очи. Тъкмо се канеше да му каже откъде да мине и се сети, че е забравила картата в джипа. Върнаха се до гаража, за да я вземат, а едва след това потеглиха към каньона.

От двете страни на павирания път се издигаха стари къщи, а просторните морави се редуваха с живи плетове и алеи, посипани с чакъл. Скоро излязоха извън града. От двете страни се заредиха борови и елови горички. През прозорците на камиона нахлу упойващият мирис на смола. Слънцето процеждаше лъчите си през короните им, а по клоните преточваха катерички, дочуваше се нестроен птичи хор.

— Щом за теб независимостта означава да нямаш нужда от никого, тогава какво е самотата? — внезапно попита Мигел.

— Досадно е някой постоянно да те утешава, но...

— Значи признаваш, че имаш нужда от приятели?

— Какво целиш? — погледна го тя подозрително.

— Май си настроена войнствено?

— Не искам да споря, докато не разбере накъде биеш.

— Пресиленият ти сарказъм издава, че се чувстваш неловко — хвърли ѝ той бегъл поглед и отново заби очи в пътя. — Всеки човек,

бил той мъж или жена, се нуждае от други хора. Като приемаш помощта ми, не означава, че ставаш по-слаба или зависима от мен.

— Прекрасно е да чуеш подобно разсъждение.

— Значи свободомислието не изключва съобразяване с мнението на другите.

Дъсти въздъхна и се облегна назад.

— Май не си много точен.

— Свободомислещ, както ти каза, наистина означава да имаш възможност да действаш и да мислиш самостоятелно, но, както добавих аз, в рамките на определена общност от хора. Ужасно е сам да се изолираш. Днес ти помагам аз, утре ти ще ми помогнеш...

— Свободомислещ, както ти каза, наистина означава да имаш възможност да действаш и да мислиш самостоятелно, но, както добавих аз, в рамките на определена общност от хора. Ужасно е сам да се изолираш. Днес ти помагам аз, утре ти ще ми помогнеш...

— О, нима смяташ, че ще съм в състояние?

— Защо тълкуваш нещата винаги еднозначно? Има различни видове помощ. Ти си толкова млада, очарователно пряма и сексапилна, макар да не го признаваш. Любопитен съм да разбере защо не обичаш мъжете?

— Просто не мога да приема, че заради нечии по-здрави мускули, трябва да се държиш като идиот.

— Мен ли имаш предвид?

— Не съвсем, ти не си чак толкова лош — не се осмеляваше тя да го погледне.

— И ако признаеш, че ти харесвам, ще се почувстваш уязвима?

— Май ще се наложи да кръстосаме шпагите...

— По-забавно ще бъде да кръстосаме крака.

Дъсти замря и не отговори. Мигел протегна ръка и опипа мускулите на ръката ѝ.

— Моите наистина са по-големи — свали той дясната си ръка от волана. Дъсти я стисна. Мускулите му бяха като от стомана и два пъти по-големи от нейните.

— Трябва да признаеш, че съм по-силен от теб. Защо упорстваш и отричаш разликата между половете? Те просто се допълват. Затова се казва силен и нежен пол. Мъжете имат нужда от жените и жените имат нужда от мъжете. Защо се боиш да го признаеш?

— Не се боя! Дори смятам, че мога да те победя. Борбата не е само проява на сила, а и на техника, концентрация и мисъл.

— Не отговори на въпроса ми.

— И ти не отговори на моя.

— Госпожице, вие сте достоен противник, признавам! Нямам нищо против да си премерим силите — рече Мигел и отново отмести поглед от пътя. — Защо непрекъснато изпитваш желание да се доказваш, моя малка русокоса лейди?

Дъсти настръхна.

— Нито съм твоя, нито съм малка, нито съм лейди! Ти май си този, който се бои!

— Добре-е-е, да опитаме тогава! Но трябва да определим наградата — тъмните му очи просветнаха. — Какво ще кажеш за целувка?

— По челото, нали? — размърда се неловко тя.

Спирачките изсвириха и камионът закова на място.

— Имах предвид дълга... бавна... истинска... — Мигел се наклони към нея и топлият му дъх я парна. — Да не би да имаш друго предложение?

Дъсти спря поглед на плътните му устни. Едва сподави стенанието си. Не можеше да отрече, че желае да бъде целувана и всъщност се боеше от силата на собствената си страст.

— Ако спечелиш, какво искаш все пак? Не ми отговори — гласът му бе глух и тя потъна в него като в бавно течаща пълноводна река. Гърдите ѝ се надигнаха, сякаш нетърпеливи да се допрат до тялото му, а мускулите на бедрата ѝ потръпнаха, сякаш копнееха да го приемат.

Тя вдигна очи и срещна неговите. Клепачите му почти засенчваха зениците, от които струеше топлина.

— Същото, което и ти... — промълви накрая тя.

Мигел въздъхна.

— Излиза, че никой от нас няма да загуби — той включи двигателя и отново потеглиха.

Какво прави, за бога, помисли си разярена Дъсти. Та аз му се предложих като на сребърен поднос, а той дори и не забеляза!

Никога досега не бе си губила времето в срещи и ухажвания. Дълги години бе копняла да бъде с баща си, борейки се с усилията на майка си да я възпита като госпожица, готова да стане нечия послушна

съпруга. Презираше всякакви флиртове. Бе имала само една краткотрайна връзка.

През лятото, след като завърши гимназия бе започнала работа като водач на групи по река Колорадо. Колегите ѝ бяха все по-възрастни от нея и тя се смущаваше заради своята неопитност. Беше девствена. Там се запозна с Чад и му се отдаде. Бе се държал мило и внимателно с нея, но не почувства разочарование, когато той си замина, нито пожела да повтори опита си. Досега.

— Ето ни в Хорсшу Бенд — прекъсна мислите ѝ Мигел. — Накъде каза, че искаш да вървим?

Дъсти се огледа. Бяха спрели пред някакъв магазин с коневръз и колонки за бензин отпред.

— Нататък живеят ли хора? — разгърна тя картата.

— Предимно летовници от Феникс — посочи Мигел няколко дървени вили, скрити между дърветата.

— Ще пия една сода. Ти искаш ли нещо?

— Една кола, моля — рече тя и зарови нос в картата.

Мигел се усмихна на продавачката, която любезно го поздрави, и тръгна към големия хладилник в дъното на магазина. Отвори една от стъклените врати и замря от удоволствие от ледения полъх. Взе кутия сода и се облегна на витрината. Не можеше да избяга от спомена за обещаната от Дъсти целувка. Ако бе останал още миг в тясната кабина на камиона, щеше да се нахвърли върху нея. Вдигна глава и се престори, че проучва безалкохолните напитки. И преди спонтанно бе пожелавал някоя жена, но никога така страстно, както желаше Дъсти. Тя бе загадка за него — едновременно силна и уязвима. Плашеше се от чувствата, които бе пробудила в сърцето му.

Само глупаците се втурват през глава там, където трябва да се пристъпва на пръсти. С Дъсти трябваше да действа много, много внимателно. Стъпка по стъпка.

Мигел грабна няколко кутии кола, два-три сандвича и се върна на щанда. Взе и плик с лед и отнесе покупките в задната част на камиона, където имаше малък хладилник.

— Диетична? — изви вежди Дъсти, щом той ѝ подаде колата. — Майка ти иска да понатрупам килограми, а ти ме караш да слабея?

Мигел погледна собствената си напитка. И тя бе диетична. Отвори кутията и отпи.

— Захарта е вредна — каза й. — Аз винаги пия диетични питиета. Да се върна ли да ти я сменя?

— Не, аз ще отида. Тъкмо ще попитам дали някой не е виждал баща ми.

Тя скочи от камиона и изтича в магазина.

След няколко минути тя се показва навън. Мигел притисна ледената кутия до лицето си, загледан в плавните движения на бедрата й. Още по-зле се почувства, когато видя прекрасните форми на гърдите й. Те свободно подскачаха и се люшкаха при всяка крачка и изпълваха фланелката й.

— Научи ли нещо?

— Идвал е неколкократно за покупки — кимна тя. — Но от няколко седмици никой не го е виждал.

На лицето й бе изписано безпокойство и това прогони сексуалните му фантазии.

— Къде отиваме сега?

— Продължаваме направо и търсим горски път номер 163. Ще бъде ужасно, ако прилича на онзи, по който карах вчера. Искаш ли аз да карам?

— Съмняваш се в способностите ми? — засегна се той.

— Не става дума за способности, а за опитност. Да караш превозно средство с четири задвижващи колела е по-различно от това да препускаш със спортна кола по добре поддържани пътища.

— Мисля, че ще се справя.

— Затегни си предпазния колан — напомни му тя и закопча своя.

Намериха пътя, който се извиваше стръмно нагоре. Мигел подкара бавно и внимателно, защото съзнаваше, че всяко невнимание можеше да стане причина да се преобърнат. Щом стигнаха върха, Дъсти го засипа с похвали, а Мигел примря от удоволствие.

— Оглеждай се за стар форд фургон. Той обикновено спира някъде край пътя. Карай бавно, трябва да проверяваме всяка пътечка, достатъчно широка, за да минем по нея. Особено ако се вижда и поток.

Мигел намали скоростта. Повечето от пътечките бяха глухи, без достатъчно място за маневри. Спираха на всяко възвишение и Мигел търпеливо изчакваше Дъсти да огледа наоколо с бинокъл. Търсенето се оказа тягостна и бавна работа, но той разбираше страховете й.

Говореха за това-онова, за да минава по-бързо времето. Дъсти го разпитваше за живота му и той с готовност ѝ отговаряше. Майка му работела в автобусните линии. На седемнадесет години се влюбила в баща му и само година по-късно се оженили. Десет месеца след сватбата се родил Мигел, после през интервал от две години Кармен и Луиза, а пет години след Луиза и Рамона.

— Бях на десет години, а Мона нямаше и годинка, когато загина баща ни — завърши разказа си Мигел. — Бе отишъл до Феникс да потърси заем, за да разшири ресторанта. Туристите тъкмо бяха открили Пайнкрийк и бизнесът бе потръгнал. Спрял на един светофар, но спирачките на камиона зад него отказали и той го блъснал в летящата насреща кола. Загинал на място.

— Съжалявам.

— Беше добър човек — кимна Мигел. — Може би не чак такъв светец, какъвто го изкарва мама, но я обичаше, обичаше и нас. Работеше здравата и ако беше във възможностите му, задоволяваше желанията ни.

Той мярна една огряна от слънцето поляна, скрита зад дърветата.

— Да спрем и да обядваме — предложи той.

— Но набързо, тук има поток, а татко винаги спира до вода.

Мигел поклати глава.

— Не е полезно за храносмилането — рече той, спря и слезе от камиона. Заобиколи и отвори вратата на Дъсти. — Ще продължим до края на този път, веднага щом хапнем.

Той се протегна и освободи предпазния ѝ колан и преди Дъсти да разбере какво става, я взе в прегръдките си.

— Лека си като перце — рече ѝ и я пусна на земята. Усмивката му смутено угасна, усетил допира на гърдите ѝ в неговите.

Не сега, каза си той и тръгна към задната част на камиона. Подаде одеяло на Дъсти и взе сандвичите от хладилника. Тръгнаха към поляната и постлаха одеялото.

— Мама много държи на ресторанта — отчаяно се опитваше да намери тема за разговор той, за да не се поддаде на изкушението да я повали на тревата и да я целуне. — Семейството ѝ настояваше да го продаде след смъртта на татко, но тя не го направи. Казваше, че така би загубила част от спомените си... — той разтвори пакета, подаде един сандвич на Дъсти и също си взе. — Работеше по осемнадесет

часа на ден. Държеше Рамона в детска кошара в кухнята, докато ние се върнем от училище. Държеше се строго с нас, но нощем често я чувах да плаче. Зариваше лице във възглавницата, но аз я чувах. И на мен не ми беше леко, нали аз бях мъжът в семейството. Всички ми го повтаряха още от погребението. А бях едва десетгодишен...

Мигел не криеше горчивите си спомени. Може би, защото и Дъсти искрено му бе разказала своите.

Тя отхапа от сандвича си, но очите ѝ бяха приковани в лицето му.

— Не можех да помогна на мама с пари, но се грижех за момичетата. Поддържахме къщата, доколкото ни стигаха силите. Дори се научих да сменям пелените на Мона. Ще ѝ припомня това, щом си роди бебе.

Дъсти се усмихна.

— Ти си толкова привързан към семейството си — помъчи се да прикрие тя нотката завист, която изпитваше в този миг.

— Да, макар че често ме обвиняват в деспотизъм.

— О, не! Теб?! — Дъсти избухна в смях.

— Кармен се кълне, че никое момче не смеело да ѝ определи втора среща, след като преминело през моите инквизиторски разпити. Тя и Луиза накараха мама да ме изпрати в колеж и тя ги послуша. Все повтаряше, че все трябва сам да поема отговорностите на живота някой ден. Прекланям ѝ се за това.

Дъсти кимна в знак на съгласие. Продължиха да се хранят мълчаливо.

— Затова ли реши да ми помогнеш? — прекъсна мълчанието тя. — Възприемаш ме като сестрите си и твоят инстинкт за закрила се задейства?

— Повярвай ми, Дъсти — полусериозно изрече той, — към теб изпитвам единствено братски чувства.

Тя засрамено сведе очи, факт, който го заинтригува. Той се приведе към нея, но в този миг мерна някакво необичайно раздвижване с периферното си зрение.

— Тихо! — прошепна той. — Бъди готова да се покатериш на най-близкото дърво.

Мигел се пресегна и взе един камък. Вдигна ръка, готов да го хвърли по някакво псе.

— Недей! — изкрещя Дъсти. — Това е Коди, кучето на баща ми.

ПЕТА ГЛАВА

— Сигурна ли си? — Мигел се пресегна за още един камък, а животното подви опашка и изчезна във високата трева.

— Коди, ела тук! Аз съм — застана Дъсти на колене и запляска с ръце.

Кучето тутакси я позна и се хвърли към нея с радостен лай. Дъсти го притисна до гърдите си и се търкулнаха заедно върху одеялото. Мигел захвърли камъка и загриза остатъка от сандвича си.

— Коди, запознай се с Мигел.

Кучето близна бузата ѝ, а след това приседна и протегна лапи напред, въртейки опашка.

— Най-краставото куче в околността — гордо обяви Дъсти. Мигел стисна лапата на кучето, без да се гнуси. — Не ти ли прилича на койот?

Той кимна.

Дъсти се разсмя и почеса кучето зад ушите. То бе вперило поглед в храната, останала недоядена.

— Дай му моя сандвич. Татко го е разглезил ужасно. Няма да те остави на мира, докато не го нахраниш.

— Къде е стопанинът ти, момче? — подаде му Мигел хапка от сандвича на Дъсти.

— Трябва да е наблизо — рече тя. — Обикновено Коди се върти наблизо. — Тя заслони очи с длан. — Сигурно е някъде нагоре по пътя.

Извърна поглед и видя как Мигел се разделя с пуешкото месо от своя сандвич в полза на Коди, който в знак на благодарност го близна по ръката. Козината му бе пълна с бодили. Бе отслабнал. Внезапно положи глава в скута на Мигел, поведение свършено необичайно за него.

— Нещо не е наред — рече Дъсти и приседна до животното, което се прозина и зарови глава в скута на Мигел.

— С камиона ли да се качим нагоре или ще вървим пеша?

— С камиона.

Изправиха се, събраха нещата и се отправиха към машината. Коди послушно ги последва.

— Полумъртъв е от глад и е много изтощен. Татко никога не го е изоставял така.

Какво ли се бе случило с баща ѝ? Да не би да е пропаднал в някоя изоставена галерия? Или да се е подхлъзнал от скала? Може би си е счупил крак или ръка? Дали не бе изпратил Коди да търси помощ? Ами ако го е ухапала змия? Дъсти си пое дъх и се опита да потисне паниката си.

Мигел я прегърна.

— Коди се е втурнал да гони някой заек и се е загубил — опита се да я успокои той. — Да се качваме в камиона и да потегляме.

Дъсти не посмя да му каже, че баща ѝ никога не се разделяше с кучето си. Все пак таеше искрица надежда. Тя се усмихна насила, все пак благодарна за моралната подкрепа.

— Ще го открием — увери я той. Докосна леко бузата ѝ, взе на ръце кучето и го качи в кабината.

След поляната пътят се стесняваше и отново се разширяваше, като се виеше в завои, следвайки пътя на един поток, спускащ се от планините. Колкото по-високо се изкачваха, толкова повече нарастваха страховете ѝ. След още няколко завоя навлязоха в каньона, от двете страни, на който се извисяваха страховити скали. Вода се стичаше по тях и се събираше във вада покрай пътя. Тук-там растяха хилави дървета, пожълтелите им листа проблясваха на есенното слънце. Дъсти мерна блясък на метал и извика.

Коди се изправи, подуши въздуха и изляя. Мигел натисна педала на газта и подкара камиона нагоре по пътеката, която водеше през каньона. Кучето залая още по-силно. Мигел спря и Дъсти отвори вратата. Коди главоломно изскочи навън.

— Фургонът на татко! — Дъсти забеляза овехтелия форд и се затича натам.

— Татко! — извика тя, но отговор не последва.

Забеляза почерняла скара, поставена върху два камъка. Прекатурен, наблизо лежеше сгъваем стол и газена лампа, чийто абажур бе пръснат на малки парчета. Виждаше се и счупена на две въдица.

Коди подуши и зави. Тъжен, протяжен звук, който накара сърцето на Дъсти да потръпне от лоши предчувствия.

— Сигурно е тръгнал да търси Коди — предположи Мигел и я прегърна през раменете.

— Не ми се вярва. — Дъсти едва се сдържаше да не се разплаче, макар да ѝ идеше да завие по-силно и от Коди. По всичко личеше, че фургонът е изоставен. Тя коленичи до Коди и го обви с ръце.

— Не си се загубил, нали? Джек се е загубил.

Коди престана да вие и заскимтя тихичко под милувките ѝ.

Мигел мълчеше, а Дъсти се боеше да го погледне, за да не види собствения си страх, изписан и върху неговото лице. Изправи се и отиде до задната част на фургона, където се валяха разни боклуци. Сигурно прегладнелият Коди ги бе разпилял така, за да търси храна. Но не той бе счупил ключалката на шкафчетата, не той бе разпръснал вещите на баща ѝ.

— Не пипай нищо! — спря я с ръка Мигел. — Трябва да уведоим полицията.

— Но те не могат да разберат какво липсва! — възпротиви се Дъсти ядосано. Защо ѝ се бъркаше?

— А отпечатъците? — Мигел запази спокойствие. — Съжалявам, че се налага да ти го кажа, но очевидно тук се е случило нещо. Не бива да заличаваш следите.

Дъсти въздъхна и унило отпусна ръце.

— Не виждам спалния му чувал, нито раницата. Може би Коди се е втурнал след някой заек, както каза ти, а татко е тръгнал да го търси.

Тя извърна лице, за да прикрие мъката си. Мигел бе прав. Баща ѝ би почистил, ако бе решил да отпътува. И би взел поне въдицата със себе си.

— Може би някой е разбил фургона в негово отсъствие.

— Още една причина да не се докосваш до нищо. Нима баща ти не би желал да заловят крадците?

— Да — хвърли Дъсти последен поглед наоколо и се извърна. — Нека погледнем дали няма да открием нещо друго. — Коди вървеше по петите ѝ.

Когато откриха сито за промиване на златоносен пясък до едно изкуствено езерце, Дъсти приклегна с облекчение.

— Поне не е пропаднал в някоя мина — рече тя и заслуша обясненията на Мигел за робския труд на златотърсачите.

— Наоколо няма кой знае колко изоставени мини — успокои я той и приседна от другата страна на Коди. — Един собственик на земи по тези места често идва в ресторанта и ми разказва за околността. Наслушал съм се на повече подробности, отколкото бих искал да знам. Да се върнем в града и да съобщим в полицията. Ще организират спасителен отряд.

Дъсти присви колене до гърдите си и прехапа устни.

— Дали ще поискат?

— Защо не?

— Ще го помислят за скитник.

— Той е човешко същество, което е изчезнало. Как е предпочел да живее няма никакво значение.

Дъсти протегна ръка и Мигел ѝ помогна да се изправи. Импулсивно тя обви ръце около врата му и прошепна:

— Благодаря ти!

— За какво? — Мигел я притисна към себе си, но тя отстъпи назад.

— За помощта ти — впери поглед в тъмните му очи. — За това, че дойде с мен. Благодарна съм, че в такъв момент не съм сама.

Признанието ѝ струваше усилие след онзи разговор за независимостта и свободата, но го направи, защото чувстваше, че му го дължи. Нещо като извинение. Ромео или не, нямаше съмнение, че от най-чисти подбуди ѝ предлагаше помощта си.

— Няма защо — усмихна ѝ се той мило и отново я привлече.

Дъсти се отпусна в прегръдките му, упоена от топлината и силата му. Винаги бе смятала, че подобни сантиментални прояви я правят да изглежда слаба, но този път не бе така.

— Готова ли си да тръгваме? — погледна я той и тя кимна.

Страхът и паниката ѝ бяха отшумели. Бе останало само притеснението, все пак баща ѝ не за пръв път се бе залутал из планинските дебри. Дори и да беше ранен, щеше да стиска зъби и да оцелее, докато го открият. Длъжен беше да го направи.

— Какво прави баща ви в планините и от колко време е изчезнал? — разпитваше я оплешивяващият сержант Боб Кели от местната полиция.

— Поне от три седмици — отвърна Дъсти и разказа как Джек тръгнал към тези места през пролетта с надеждата да се възползва от правото си да търси благородни метали в държавни земи по Закона за мините от 1872 година. Последната вест от него бе дошла в средата на август, когато ѝ бе писал, че ще се видят на първи септември. Докато говореше, Мигел хвана нежно ръката ѝ в своята.

— Никога не би изоставил кучето, а ако е тръгнал да се катери нагоре, би прибрал екипировката си в камиона. Не знам какво се е случило, но такова мистериозно изчезване. Моля ви... — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Моля ви, нали ще го потърсите?

— Разбира се, че ще го потърсим — омекна сержантът. — Зададох ви всички тези въпроси, за да разбера колко може да се е отдалечил и къде да го търсим. Но трябва да ви предупредя, че не са много хората, които са в състояние да оцелеят сред дивата природа за толкова време — премести той поглед от Мигел към Дъсти.

— Моят баща може би ще се справи, има тренинг — рече Дъсти и срещна погледа му, надявайки се да ѝ повярва. — Взел е раницата си и спалния чувал.

Полицаят се изправи.

— Ще направим всичко възможно, за да го намерим — обеща той и погледна часовника си. — Скоро ще се стъмни, днес не можем да започнем, но утре призори ще се заемем с това. Не се притеснявайте, ще направим всичко възможно.

Мигел и Дъсти благодариха на полицая и си тръгнаха.

„Дръж се, татко!“ — безгласно се молеше Дъсти. Двата се качиха в камиона и тръгнаха към ветеринарната лечебница да откарат Коди.

— Следваща спирка е магазинът — обяви Мигел. Кучето вече беше прегледано. Лекарят бе казал, че е здраво, макар и изпосталяло от глад. — Какво искаш за вечеря?

— Аз? — удиви се Дъсти. — Вкъщи ще си направя сандвичи. Трябва да купя само кучешка храна.

— Нали не си мислиш, че ще те оставя сама да се притесняваш цяла нощ?

— Ти вече направи достатъчно за мен — рече Дъсти, почувствала се задължена да му го каже. — Боя се, че тъкмо сега не съм подходяща компания за никого.

— Не е нужно да разговаряме. Ще изкъпем Коди, ще хапнем нещичко и ще погледаме телевизия.

— Наистина не е нужно. Ще се чувствам по-добре сама.

— Не, ще дойдеш с мен, да смениш обстановката — рече Мигел и паркира пред магазина. — Ако не за друго, то поне защото имам двор с ограда и ще бъде по-удобно за кучето. И няма да приема отказ.

— Твоето покровителство няма граници.

— Значи ли това, че си съгласна?

Дъсти замълча и го изгледа. Косата му бе разрешена, а лицето му бе потъмняло от наболата брада. Изглеждаше много мъжествен така.

— Да — прие накрая тя.

Мигел живееше на половината път от Тейбълтоп, най-високата планина над Пайнкрийк. Повечето от вилите, които се виждаха сред високите иглолистни дървета, бяха големи и модерни постройки от дърво и стъкло. Къщата на Мигел, бе по-стара и не дотам претенциозна, на брега на малко езеро. Бе боядисана в перленосиво, издържана във викторианския стил на първите преселници. Дъсти открито изрази възхищението си, когато пристигнаха.

— Благодаря ти — сдържано отговори Мигел, но се виждаше, че гордостта му бе поласкана. — Доста работа съм вложил тук — рече той и паркира пред гаража, слезе и взе плика с покупките.

Без да чака да ѝ отвори вратата, Дъсти се измъкна заедно с Коди.

— Разбира се, в начало не умеех почти нищо... — двамата тръгнаха към вратата. — Неведнъж ми се налагаше да наемам хора, които да поправят грешките ми.

Той отвори вратата на боядисаната в бяло ограда и я покани да влезе в двора.

— Занимаваш се с градинарство! — Дъсти не можа да прикрие почудата си от добре поддържаната градина, в чиито лехи зрееха зеленчуци и цъфтяха какви ли не цветя.

— Мама казва, че от дете обичам да се ровя из пясъка — усмихна се той. — Чушките и домати скоро ще започнат да зреят, но можем да наберем броколи, грах, моркови и цветно зеле за хамбургерите.

Дъсти го последва към задната врата и възкликна:

— Толкова обичам пресни зеленчуци!

— Тогава ще си направим смесена салата — рече той, докато Коди се промъкна покрай тях. — Но първо да се погрижим за този приятел, преди да е направил някоя беля из къщата.

— Можем да го оставим и на двора — предложи смутено Дъсти. Присъствието на кучето я успокояваше, но това все пак не бе нейният дом.

Влязоха в кухнята и Мигел остави плика с покупките върху един шкаф, пхна мляното говеждо в хладилника и измъкна консерва с кучешка храна.

— Мисля, че е по-добре да остане с нас. Сега ли да го нахраним или след като го изкъпем?

— После — внезапно сълзи задавиха Дъсти и тя скри лице в дланите си. Макар че Мигел се държеше мило, не можеше да забрави баща си. Пое си дълбоко дъх, за да се съвземе и му се усмихна: — Това ще е наградата му, защото съм уверена, че не си пада много по банята.

— Да не би да хапе в такива случаи? — разтревожено я погледна Мигел.

— Не много — полусериозно отвърна Дъсти.

— Затова ти го срещи във водата, а аз ще отида да взема хавлия — рече той и ѝ подаде шампоана и един метален гребен, купени току-що.

Той тръгна към коридора, а Дъсти се спря и надзърна в дневната. От огромните прозорци се разкриваше невероятна гледка към долината под хълма.

Мебелите не бяха претенциозни, но изглеждаха удобни. Пред камината имаше възглавници. Висящи растения се спускаха от кошници в ъглите. *Уютно*, помисли си Дъсти и поведе Коди надолу към сутерена. По нищо не личеше, че в къщата живее ерген. Само спортната кола загатваше за славата му на плейбой, макар да бе истинско предизвикателство да притежаваш подобна машина. Самата тя не би устояла и би я подкарала на часа.

Не можеше да отрече, че бе сгрешила в преценката си за него.

Мигел се бе оказал много по-различен, отколкото бе очаквала.

ШЕСТА ГЛАВА

Мигел прекоси спалнята и влезе в банята. Извади няколко хавлиени кърпи и забърза към Дъсти. Искаше му се да ангажира непрестанно вниманието ѝ и да не ѝ разрешава да изпада в мрачно настроение заради баща си. Импулсивно му бе признала колко му е благодарна и това го накара отново да я пожелае. Беше сигурен, че ще му се отдаде, но не искаше да се възползва.

Освен това не се решаваше да започне връзка, на която само той би държал. Това би ѝ дало възможност да си играе с него, както си иска.

Струваше му се, че трябва да останат само приятели. Но щом я зърна, надвесена над Коди, решението му се стори твърде трудно за изпълнение. Тя му се усмихна мило, най-милата усмивка, която му бе дарявала досега. Единственото, което можеше да стори, бе да си наложи да спре, преди да е прекосил стаята, устремен към прекрасните ѝ устни. Той остави кърпите върху ръба на ваната.

— Това е най-доброто, което мога да направя за Коди — остави Дъсти гребена и зарови пръсти в козината му.

Мигел се приближи и кучето наостри уши, готово да се втурне към него.

— Почакай, момче — рече му той. — Първо да приключат с банята ти, а после ще ти направим един сочен хамбургер.

Двамата го притиснаха в ъгъла, Мигел го взе на ръце и го потопи във ваната.

— Да не е гореща водата? — попита Дъсти и потопи ръка. Поклати глава и наплиска гърба на кучето. Мигел взе една пластмасова кофичка от рафта и започна да ѝ полива. В мига, когато бе вече мокър, Коди енергично се разтърси и ги измокри целите. Дъсти се разсмя, като видя обидената физиономия на Мигел.

— Не си предполагал, че може да те намокри така, нали?

— Никога в живота си не съм къпал куче — измърмори той, като напразно се опитваше да гледа по-миролюбиво на Коди. Фланелката на

Дъсти цялата бе мокра и се бе прилепила плътно до тялото ѝ като съблазнително очертаваше формите ѝ. За миг той пусна кучето, докато Дъсти се протягаше за шампоана. Коди на мига се възползва от това и се измъкна от водата.

— О, не! — втурна се тя след него.

Мигел не помръдваше, вперил безнадеждно поглед в гърдите ѝ.

— Ще ми помогнеш ли или ще стоиш и ще гледаш? — извика му Дъсти и заварди вратата на помещението до банята, където се беше вмъкнал песът.

И отзад не изглежда зле, примирено си рече Мигел и тръгна след нея. Имаше тънък кръст и добре оформени бедра.

— Да направим засада. Ти нападай отляво, а аз ще пазя отдясно.

Коди се спря и наостри уши, изненадан от новото разпределение на силите.

— Остави го да обиколи масата за пинг-понг и така ще го хванем — прошепна Мигел.

Дъсти кимна и полугласно изрече:

— Едно, две, три...

Тя го подгони около масата, но Коди изненадващо смени посоката, Мигел се хвърли напред и... хвана Дъсти. Тя загуби равновесие, подхлъзна се и падна на пода. Мигел се озова върху нея, а Коди уплашено се завря под масата.

Дъсти едва си пое дъх и погледна Мигел право в очите. Устните ѝ потръпваха. Мигел също бе втренчил поглед в лицето ѝ, обезпокоен от мекотата на тялото ѝ под неговото.

— Добре ли си? — леко се надигна той, макар никак да не му се щеше.

Тя се усмихна и сложи ръце върху раменете му.

— Страхотна засада! — кестенявите ѝ очи искряха подигравателно.

— Не предположих, че ще направи такава маневра — Мигел с тревога забеляза, че усмивката изчезна от лицето ѝ и с неохота отпусна прегръдката си.

— По дяволите! — едва чуто промърмори той. Опиянена от топлината на ръцете му, Дъсти се осмели да го целуне и той страстно ѝ отвърна.

Мигел отново се отпусна върху нея и тя инстинктивно го прегърна. Той положи нежно лявата си ръка под главата ѝ, а дясна плъзна по извивката на тънката ѝ талия. Дъсти изпитваше удоволствие да усеща силното му тяло върху своето, макар дрехите да бяха пречка за пълното ѝ изживяване.

Тя обхвана раменете му и започна да ги гали в еротичен унес. Стенейки, плъзна ръка под кръста му и я мушна под фланелката.

Мигел нежно повдигна нейната и покри с ръце голите ѝ гърди. Дъсти извика от удоволствие и изви тялото си като дъга. Зърната на гърдите ѝ бяха станали твърди като стъклени топчета за игра. Изгаряше от страст.

Той прокара ръка по дължината на гърба ѝ, после отново погали гърдите ѝ. Дъсти се извиваше насам-натам при докосването на ръцете му и желанието ѝ да му се отдаде нарастваше с всяка измината секунда.

Мигел зарови пръсти в златистите ѝ коси и устните му покриха нейните. Тя галеше мускулите по гърба му, като притискаше все по-силно хълбоци към неговите, а езикът ѝ танцуваше между устните му.

Внезапно нещо студено и влажно се допря до врата ѝ. Тя се стресна. Мигел също усети, че става нещо и прекъсна милувките си. Протегна ръка в напразен опит да отстрани натрапника, но дочу ръмжене.

— Коди! — отвори Дъсти очи. — Махай се оттук! Целият си мокър!

Ала окуражен от гласа ѝ, Коди пхна глава между сторецците им тела.

Мигел измърмори недоволено, но не можеше да направи нищо друго, освен да поведе кучето отново към ваната.

— Не очаквай прошка — говореше Дъсти на кучето, докато навличаше фланелката си, която почти бе изсъхнала. Чувстваше се неудовлетворена и изпълнена с копнеж.

Кучето изскимтя.

— Не скимти! — предупреди го Мигел. — Водата е изстинала по твоя вина.

Дъсти знаеше, че трябва да му помогне, но остана до вратата с поглед в гърба му. Беше съблякъл ризата си. По кожата му още личаха драскотини от страстта, с която го бе галила.

Желаеше го.

А знаеше, че не бива.

Отклони поглед и се смъкна до стената. Обви коленете си с ръце и облегна брадичка върху тях. В книгите и филмите толкова се говореше за страст, но никога не бе вярвала, че тя съществува. Това, което бе разбрала от живота, бе, че слепите чувства замъгляват разсъдъка на иначе интелигентни хора и ги подтикват към глупави решения. Пример в потвърждение на тези ѝ мисли бе женитбата на родителите ѝ.

Не че не бе срещала хармонични двойки. Майка ѝ бе толкова щастлива с Фред, колкото нещастна бе с Джек. Имаше и други двойки в Моаб, които живееха в хармония. Ала тя смяташе, че в основата на разбирателството им лежи общият интерес, без който всичко би се разрушило за броени мигове. Тя потръпна при спомена за Уейн Ландис, който сам се бе обявил за неин „голям брат“. Бе роден в Моаб и за известно време работеше като речен надзирател, но някъде двайсетгодишен замина да учи в колеж. Върна се с диплома по археология, назначение за работа в поземлената комисия и със съпруга. Рейчъл.

Рейчъл се бе опитала да подреди живота им в Моаб. Бе нежна и деликатна жена и не издържаше на дългите пътешествия с раница на гръб. Катеренето по скалите я ужасяваше. Не споделяше интересите на съпруга си и се чувстваше постоянно обидена от приятелите му, като смяташе, че те постоянно ѝ го отнемат.

Произхождаше от голямо и задружно семейство и очакваше Уейн да ѝ посвети цялото си свободно време. И така, той постепенно се отказа от любимите си занимания, за да прекарва дните в края на седмицата в работа из къщата, в посещения на семейството на Рейчъл в Солт Лейк Сити или да забавлява нейните роднини у дома си.

Не се отказа единствено от пътешествията със сал. Поредното, което бе предприел с приятели, бе по каньона Катаракт, известен с пета степен на трудност при преодоляването му. Бе помолил Рейчъл да го разбере, но когато се завърна у дома, намери къщата празна. Бе му оставила бележка.

Любовта бе събрала Рейчъл и Уейн, но не бе успяла да заглади разликите помежду им.

Също както при нея и Мигел. Привличане на противоположностите. Неговото очакване по отношение на жените бе твърде традиционно, а тя бе прекалено независима.

Колко ѝ се искаше да може да се отърси от нежеланото чувство на незадоволеност, както Коди безпроблемно бе отърсил водата от козината си! Дъсти се изправи и отиде да помогне на Мигел при къпането.

— Хайде, Коди, дръж се прилично иначе няма да има хамбургер! Заплахата се оказа ненужна. Гонитбата бе отнела енергията на кучето и сега то покорно стоеше във водата.

Мигел се извърна към нея. Не се усмихваше.

— Съжалявам, при всичките ти неприятности не му беше сега времето да те разнежвам.

— Разнежвам не е думата, която бих употребила! — думите ѝ прозвучаха ядосано, но щом забеляза искреното разкаяние в очите му, додаде: — Мигел, и аз не бях в състояние да те спра. Не исках. Ако смяташ, че ми дължиш извинение, то тогава и аз ти го дължа.

Той я изгледа за миг и кимна мълчаливо. После отново се зае с Коди.

Когато се качиха горе, вече бе нощ. Прозорците бяха тъмни. Мигел запали лампите и спусна завесите.

— Цялата си мокра. Горе има една хавлия. Можеш да се изкъпеш, ако искаш. Аз ще нахраня Коди и ще приготвя вечерята. После и аз ще взема един душ.

Но Дъсти знаеше, че топлата вода е на привършване и ще се наложи той да си вземе студен душ.

— Сигурен ли си, че не искаш да ти помогна? — Дъсти го последва в кухнята, където Мигел, след като прочете указанието върху кутията с кучешка храна, отмери нужната доза и я сипа в купичката на Коди. — Ако имаш фенер, мога да набера зеленчуци.

— Имам малко в хладилника. Върви горе и се измий. — Мигел се наведе и постави купичката пред кучето, за да избегне погледа ѝ.

Коди подуши доволно храната, но щом видя, че Дъсти тръгна нагоре, припна след нея. Мигел остана да гледа след тях безпомощно, изпълнен с желание да ги последва.

Със сигурност кучето бе гладно, въпреки че Дъсти му бе дала няколко бисквити в колата, но явно изпитваше страх да не се загуби.

Мигел имаше лошото предчувствие, че Коди не се бе отделил случайно от стопанина си и с Джек се е случило нещо.

И все пак се надяваше да греша. Когато умря баща му, до него бяха сестрите и майка му и взаимно си помагаха да преодолеят емоционалната криза. А Дъсти? На кого би могла да разчита? На второто семейство на майка си? От малкото, което беше казала, бе наясно, че не се разбират много добре.

А дали имаше приятели? При чергарския живот, който водеше? Ако все пак имаше, то те със сигурност живееха в Моаб, там, където бе прекарала по-голяма част от живота си. И ако намереха баща ѝ, жив или мъртъв, щеше ли да си тръгне от Пайнкрийк?

Не, не му харесваше тази мисъл. Никак не му харесваше...

Дъсти слезе. По петите ѝ вървеше Коди. Мигел вече бе сложил масата.

— Заповядай, седни — покани я той.

Кучето се приближи отново до паничката си. Наблизо бе проснато одеяло.

— Не мислиш ли, че ще му е студено?

— Ти май прекаляваш с грижите — рече Дъсти.

— Лекарят каза, че не бива да стои на студено — в гласа му се промъкна обида.

— Толкова си мил!

Двамата се усмигнаха. Дъсти пристегна колана на хавлията си, притеснена от погледа му.

— Жарта още не е готова — каза той. — Май ще имам време да се изкъпя. Сипи си нещо за пиене.

Нещо много, много студено, реши Дъсти. Жарта не бе още готова, но в кухнята бе адски горещо. Грабна кутия бира и я притисна до горещото си лице. Не съществуваше толкова студено нещо, което да може да охлади страстта ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

— Искам да се любим — тихо рече Дъсти и извърна лице от екрана на телевизора.

Мигел седеше на другия край на канапето. Коди се бе проснал помежду им с глава върху скута ѝ. Бяха вечеряли и бяха почистили кухнята. Тя не можеше да се концентрира и да гледа спокойно филма. Мислите ѝ тревожно блуждаеха ту около баща ѝ, ту около Мигел.

Мигел бавно се обърна към нея. Въпреки откритото ѝ предложение, тя не посмя да срещне погледа му. Следеше адамовата му ябълка, която се движеше нагоре-надолу.

— Сигурна ли си, че тъкмо това искаш? — бе предрезгавял.

— Да, сигурна съм.

В този миг го погледна открито. Очакваше да я целуне, но той не помръдна. Дали не бе сгрещила? Може би не я желаше?

Мигел бавно се изправи и протегна ръка.

— Да вървим, скъпа.

С усмивка Дъсти плъзна длан в неговата. Коди се накани да я последва и скочи от канапето.

— Чакай тук! — заповяда му Мигел и двамата забързаха нагоре по стълбите, но Коди сякаш не разбираше от дума и ги последва.

Влязоха в спалнята и Мигел запали нощната лампа. Покани с жест Дъсти на леглото. Тя стоеше и мълчаливо го наблюдаваше как просва една завивка на пода, за да легне кучето. Дъсти започна да съжалява за прибързаното си решение. Цялата трепереше. Мигел се приближи и пое лицето ѝ в ръце.

— Не съм много опитна — сведе тя поглед смутено.

— Не съм и мислил, че си — повдигна той брадичката ѝ и я целуна. — Плени ме в мига, в който те видях. Изглеждаше силна и уязвима едновременно и още щом целунах ръката ти... Странно, но се почувствах неуверен...

Той обсипа лицето ѝ с целувки, но Дъсти не отвори очи.

— Всеки път, щом се опитвах да флиртувам с теб, от погледа ти струеше такава невинност и смущение, въпреки че се правеше на силна и независима...

— А аз не знаех какво да си мисля за теб — чак сега го погледна тя. — Реших, че си от онзи тип... „ресторантски Ромео“, който опитва късмета си с всяко ново момиче.

— Пожелах те още в първия миг — каза Мигел сериозно. — Но трябва да знаеш, че не съм плейбой или както там ме нарече... Чувствата ми са нещо повече от мимолетен флирт. Не спя с всяка срещната, Дъсти!

— Вярвам ти.

— Прекрасно! Очите ти са с цвят на разтопен шоколад, знаеш ли? — прошепна той и отново я прегърна, — а косата ти е тъй златиста, като карамел... — прокара той пръсти през нея.

Докосването му предизвика тръпки на желание, които я разтърсиха. Мигел плъзна ръка под хавлията ѝ.

— И кожата ти е прекрасна — шепнеше той. — Матова, кадифена... — хавлията ѝ се свлече на пода и той я притисна към себе си. — А гърдите ти...

Дъсти усети как зърната им се втвърдяват под пръстите му. Започна да разкопчава едно по едно копчетата на ризата му, след което разкопча и ципа на джинсите му.

На фона на загорялата от слънцето кожа се открояваха слиповете му. Но това, което я порази, бе гледката на мускулестия му гръден кош, сякаш изваян от скулптор — толкова бе съвършен. Увлечена да го съзерцава, тя не отвърна на ласките му. Инстинктивно прозрял нуждата ѝ да проучи тялото му, Мигел стоеше спокоен под тръпнещите ѝ пръсти, които се спуснаха от раменете по гърдите му. Щом докосна стомаха му, Мигел рязко си пое дъх, протегна ръце и я притисна силно. Целуна я и потърка бедра в нейните. Положи я на леглото и почувства силния ѝ копнеж да бъде обладана на мига. Той се отпусна върху нея, като не спираше да я целува в упоение. След миг се отдръпна и свали слиповете си.

Леглото бе широко и те се търкаляха от единия до другия му край, преплели тела, изгарящи от желание. Дъсти простена от напрежението, което усещаше. Мигел протегна ръка към нощното шкафче и издърпа чекмеджето. Дъсти целуна гърба му и той се

извърна. Отново я покри с тялото си и пъхна крак между бедрата ѝ, като страстно я милваше. Започвайки от шията ѝ, устните му се спуснаха надолу и я обсипаха с най-интимни целувки. Дъсти застана от удоволствие, като се молеше по-бързо да проникне в нея и да утоли страстта ѝ.

Не намираше нужните думи, за да изрази молбата си, но Мигел, сякаш прочел мислите ѝ, приседна и разкъса целофанената опаковка на презерватива, който бе измъкнал от чекмеджето.

Проникна в нея бавно, но тя го притисна силно към себе си и двамата се сляха в единен ритъм. Вълните на страстта ги заливаха, сякаш щяха да ги пометат в безпаметното им неутолимо желание. Дъсти извика името му, а той замря за миг, пулсиращ в нея, споделил несравнимото удоволствие с нейното.

Шептейки на испански неразбрани думи, Мигел се отдръпна встрани и се отпусна до нея, отметнал глава. Дишането им постепенно се успокои. Тя положи глава върху широките му рамене. Усецаше се лека като перце. Усмихна се щастливо.

— Представи си, ако съм вампир... — изви вежди тя и облеци очи, протягайки устни към врата му, след което се разсмя звънко.

Мигел отвърна на шегата ѝ и изпъна врат.

— Госпожице, можете да правите с мен всичко, което пожелаете. Ваш съм!

Дъсти понечи да се хвърли върху него, но в този миг той се измъкна от леглото и тя разочаровано въздъхна. Явно не му се играеше.

— Не ставай, ей сега се връщам — целуна я по върха на носа той и влезе в банята.

— Та докъде бяхме стигнали? — появи се той само след миг и се пъхна под завивките.

— Ти изцяло зависиш от моята милост — побърза да се приюти в прегръдките му тя.

— Да-а-а — въздъхна Мигел доволно. — Харесвам жените, които се смеят в леглото.

Дъсти отново се разсмя.

— Не мога да спра — призна тя. — Помислих, че си се обидил.

— Да се обидя? Защо? Когато човек се люби, би трябвало да е щастлив.

— Не мога да кажа, че преди съм се чувствала много щастлива — престори се Дъсти, че приема мнението му. — Но тъй като ти си експертът, по-добре знаеш.

— Експерт?! Да-а-а — развеселен заудря той с юмрук гърдите си.

— Макар че опитът ми не е толкова богат, че да съм абсолютно сигурна.

— Тези неща се усещат, скъпа!

— Дори и така да е, понякога една прекрасна любовна нощ може да е просто щастлива случайност.

— Може и да си права.

От изненада Дъсти премигна.

— Вероятно трябва да опитаме отново, за да разберем истината — продължи той.

— Но само за да сравним резултатите — съгласи се Дъсти и Мигел сериозно кимна.

— Готов съм да понеса страданията в името на експеримента!

Дъсти се пробуди, преди да се съмне. Измъкна се от леглото, отиде в банята и се изкъпа. Чувстваше тялото си олекнало, различно отпреди. Усмихна се при спомена за изтеклата любовна и чувствена нощ и разтърси глава. Новият ден принадлежеше на баща ѝ.

Щом излезе от банята, Коди се приближи до нея и я близна, за да я поздрави. Мигел още спеше. Тя приседна до него, изпълнена с обожание и гняв едновременно, защото искаше да се събуди. Косата му се открояваше в ярък контраст върху белотата на възглавницата, а ръката му бе протегната върху нейната част от леглото. Коди сложи лапа върху рамката на леглото и доближи муцуната си до лицето му. Мигел промърмори недоволно и се зави през глава. Коди изляя.

— Какво по дяво... — Мигел седна в леглото. Замрежените му от съня очи се спряха на Дъсти, а после и върху Коди.

— Би могла да измислиш по-добър начин, за да ме събудиш — оплака се той. Излегна се и погали кучето, което лизна бузата му. — Говорех на стопанката ти.

Дъсти се усмихна и поклати глава.

— Време е да вървим.

— Къде? Та слънцето още не е изгряло.

— Сержант Кели каза, че ще започнат издирването щом пукне зората. Не искам да ги изпусна, а трябва да се отбия до апартамента и да се преоблека.

— Мислех си, че ще могат да се справят и без нас — внимателно изрече Мигел.

— Това означава ли, че не искаш да дойдеш? — Дъсти се постара гласът ѝ да не издаде чувствата ѝ, но бе вбесена. Дали все пак нямаше да се окаже, че първоначалното ѝ мнение за Мигел е вярно? Нима, след като я бе повалил в леглото си, възнамеряваше да си измие ръцете и да се отърве от нея?

— Нямах това предвид — той се размърда и завивките се смъкнаха от тялото му. Дъсти не издържа и протегна ръка, за да го погали. Кръстоса ръце пред гърдите си.

— Сержант Кели има моя телефонен номер, както и твоя — отбеляза той. — Щом разбере нещо, ще се обади. Знам, че е трудно да седиш и да чакаш, но това е най-доброто, което можем да направим. Ние не сме професионалисти и само ще им пречим да си вършат работата.

— Говори за себе си — гласът ѝ прозвуча хладно. Нямаше намерение да прекара целия ден в леглото, вместо да търси баща си. — Аз не само имам професионална подготовка за подобни спасителни операции, но вероятно знам и много повече от сержанта за оцеляването в дивата природа. Можеш да си поспиш. Съжалявам, че те събудих — тя тръгна към вратата.

— Чакай! Да си направим по едно кафе и да поприказваме — Мигел скочи от леглото, настигна я и я хвана за ръката. Тя се опита да се освободи, но не можа.

— За какво да приказваме? — просъска му. — Ти не искаш да дойдеш и аз не те обвинявам. Да се друсаш по неравните пътища не е развлечение за никого. Оценявам високо вчерашната ти помощ, но и не очаквам нищо повече.

Това си беше лъжа и тя го съзнаваше. Не само предполагаше, че няма да я изостави и в този ден, но и разчиташе на присъствието му.

— Не съм казал, че не искам да дойда — възрази Мигел. — Нека се облека и докато прием кафе, ще ти обясня всичко.

Дъсти нетърпеливо го изчака да обуе слиповете си, да си сложи ризата и джинсите, а след това го последва в кухнята на долния етаж.

Седна мълчаливо до масата, а Мигел приготви кафето. По нейното мнение губеха напразно ценно време.

— Ще ме откараш ли поне до дома, та да си сложа чисти дрехи? — попита го, щом той постави пред нея чаша кафе.

— Разбира се — той се настани от другата страна на масата. Тя отвърна очи. Разкопчаната му риза ѝ напомняше за миговете на интимна близост... и за глупостта ѝ да му се довери. — Не мисля, че трябва да участваш в издирването.

Дъсти застина и бавно остави чашата, която бе приближила до устните си.

— Много мислих снощи — продължи Мигел. — Разбирам колко много искаш да намериш баща си, но не знаеш в какво състояние е той. Не би ли искала да запазиш спомена за него от последната ви среща, вместо да видиш онова, което спасителният отряд би могъл да открие?

— Той е жив! — Дъсти гневно удари с юмрук по масата. Кафето се разля. — Не си прави труда да си търсиш глупави извинения. Не си длъжен да идваш. Мога и сама да се справя — тя стана.

Мигел също се изправи, хвана я за раменете и я накара да седне на мястото си. Тя го гледаше.

— Знам добре какво означава да загубиш баща си — каза ѝ. — Моят бе изхвърчал през предния прозорец на колата. Мама настояваше тя да го идентифицира и години наред след това имаше кошмари. Не можеш ли да проумееш, че се опитвам да те защитя?

— Нямам нужда от защитата ти — извика Дъсти. Ако баща ми е мъртъв, бих искала да знам как е умрял. Не съм пеленаче, нито дамичка, към която трябва да се отнасят така, сякаш е расла в саксия. И това, че съм била в леглото ти, не ти дава право да ми нареждаш какво да правя!

Колкото повече растеше гневът на Дъсти, толкова по-спокоен ставаше Мигел.

— Не, ти си крайпътно цвете, красиво на вид, но с много остри бодли.

— Какво значи това? — Дъсти прие с подозрение промяната в настроението му.

Той я привлече към себе си.

— Не се дърпай! — прошепна ѝ. — Това означава, че ти си победителят. Ще отидем да помагаме в издирването, но ти няма да ходиш никъде без мен. Ясно ли е?

— Защо? — стъписана от обрата на нещата, тя се вкопчи в него.

— Защото искам да съм до теб, ако новините са лоши.

Дъсти занемя, не знаеше какво да каже и затова се надигна леко на пръсти и го целуна.

— Трябват ми точно пет минути, за да взема един душ, и тръгваме към апартамента ти, за да се преоблечеш и потегляме. Така добре ли е?

— Страхотно — Дъсти още не бе дошла на себе си. Бе спечелила спора, но знаеше, че е загубила битката.

Макар че розови и златни отблясъци прорязваха хоризонта, когато Мигел зави по Форест Сървис Роуд, той продължаваше да се движи със запалени дълги светлини. Напрежението на Дъсти бе повече от осезаемо. Бе се привела напред, стиснала облегалката, сякаш можеше само с усилията на желанието и волята си да увеличи скоростта. Но Мигел шофираше внимателно, тъй като не познаваше пътя. Често клоните на дърветата шибяха в предното стъкло на камиона и засенчваха и без това приглушената светлина на настъпващото утро.

Лицето на Дъсти, озарено от светлините на таблото, издаваше безпокойство и нетърпение. Бе изчезнало прекрасното чувство на любовните преживявания от предния ден.

Бяха се отбили до апартамента ѝ, където тя се преоблече в дънки, риза и удобни за катерене ботуши. Мигел прекрасно разбираше нетърпението ѝ да открие баща си, но не бе в състояние да проумее защо тя свързва това с необходимостта да изостави него самия.

За утешение тя би се обърнала по-скоро към Коди, отколкото към него. Бе предположил, че Коди ще се чувства по-добре, ако остане в неговия двор, но тя бе настоявала да го вземат и той, отново се бе предал. За разлика от другите жени, с които се бе свързвал преди, Дъсти не полагаше никакви усилия да му доставя удоволствие и това определено го дразнеше.

Кучето бе легнало между двамата, с глава върху скута ѝ. Тя не отделяше очи от пътя пред себе си, но непрестанно го милваше. Когато Мигел протегна ръка към нейната, с нетърпелив жест тя я отхвърли и отново замилва животното.

Не мислеше, че жестът ѝ е преднамерен, но се почувства засегнат. Навеждаше на някои неприятни мисли. Не го ли използваше? Бе го обвинила, че бил решил да ѝ помогне, само и само да я вкара в леглото си. А той би се хванал на бас, че е легнала с него, за да му се отплати.

Не бяха приятни тези мисли. Никак. Но пък и не я познаваше добре. Това бе и проблемът, нарушил интимността им. И все пак... Привличането, магнетизмът помежду им бе така силен... Поне от негова страна.

Дали мълчанието ѝ не бе знак, че съжالياва? И тази идея не му се понрави. Просто не я познаваше и не знаеше какъв е начинът ѝ на мислене. Бяха двама чужденци. Но това, закле се той, щеше да се промени.

— Давам паричка, за да узная мислите ти.

Тя трепна. Гласът му прозвуча чужд и непознат, дори и за неговите уши.

— Мисля си, че татко е някъде там, ранен... Сигурно се притеснява за Коди — гласът ѝ бе пресеклив. — Колко ли време е сам? Колко може да издържи?

Не много, помисли си Мигел.

— Той има спален чувал и раница — Мигел спомена и двете неща, които бяха от особена важност за нея и вероятно поддържаха надеждата ѝ. Отново протегна ръка към нейната.

— Да — този път тя не я издърпа и потъна в мълчание.

Мигел не я притесняваше. Отговорът ѝ му подсказа, че утрото бе утроило грижите ѝ. Неговото притеснение му се струваше необичайно. За него Дъсти не бе една интересна жена, бе жена, за която той искаше да се грижи, която искаше да защитава. Искаше да се облекне на него, да почувства нужда от помощта му, както и да го пожелае като мъж.

Това също не бе обичайно за него.

ОСМА ГЛАВА

Мигел и Дъсти приближаваха къмпинга на Джек. Камионът рязко поде по стръмнината и Дъсти силно се наклони напред, задържана на седалката единствено от предпазния колан. Тя разтърка рамене.

Мислеше, че това изкачване няма да има край. Вярата, че баща ѝ би могъл да оживее из тази пустош, избледняваше все повече. Влудявана от желанието да върши нещо, тя изскочи от кабината на камиона още в мига, в който Мигел паркира, като нареди на Коди да не си подава дори носа навън.

Фургонът на баща ѝ бе осветен от фаровете на различни превозни средства. Наобиколиха я хора, които ядяха сандвичи и отпиваха кафе от пластмасови чаши.

Сержант Кели се бе привел над една карта, разтворена върху капака на камиона и разговаряше с един мъж, представен ѝ като Том Пауъл, заместник-шериф.

— Имаме четири спасителни отряда — обърна се към нея сержантът и ѝ предложи кафе и сладкиши, които тя отказа, но Мигел прие с удоволствие.

— Във всеки отряд има десет до дванадесет души — продължи Кели. — Те са доброволци, но познават добре местността и имат нужния опит. И тъй като фургонът бе оставен отворен и къмпингът неприбран, започваме търсенето от най-близките места — той ги поведе към картата.

— Двамата с Том измислихме плана. Ще проверим наоколо, катерачите ще търсят на разстояние от около десетина метра, а ездачите в по-широк обхват.

— Няма ли това да отнеме много време — не съдържа протеста си Дъсти. — Щом е взел спалния чувал и раницата, значи е отишъл подалеч.

— Не знаем със сигурност дали не са били откраднати. Когато пристигнат специалистите и направят експертиза, ще добием по-ясна представа за положението.

Дъсти неволно отстъпи назад, впечатлена от думите му, които сриваха най-силния ѝ аргумент в полза на оцеляването на баща ѝ. Нощните температури в планините през септември често падаха под нулата. Мисълта, че е принуден да се завива с борови клонки и листа, за да се стопли, я накараха да потръпне.

— Сигурно ще се учудите колко много хора се губят или се нараняват съвсем близо до палатките си — сподели с нея Кели.

„Не и баща ми“, би желала да извика Дъсти, но не бе в състояние да говори.

— Издирването е бавна работа — продължаваше сержантът, — но се извършва методично. Така и трябва. Проверяваме всеки ъгъл, всяка цепнатина.

— Огън — промълви накрая тя. — Той би запалил огън, за да се топли или сигнален огън, за да покаже, че е в беда.

— През последния месец нямаме такива съобщения — каза ѝ Том Пауъл. — Разбира се, лагерните огънове не влизат в сметката. Но ако той се е загубил и не счита, че се намира в опасност, възможно е да не запали сигнален огън. Той е опитен в планинарството, нали?

Дъсти кимна.

— Наоколо е пълно с малки извори и ручейчета. Щом има вода, може да оцелее. Ако е тук, ще го открием — увери я той.

Жив или мъртъв? Дъсти не можеше да си намери място и се взираше напрегнато в лицето на заместник-шерифа. Съдейки по косата и бръчките по челото му, вероятно бе по-възрастен от баща ѝ. Освен това очите му бяха сини, а не кафяви. Но в излъчването му нещо напомняше за Джек.

Дъсти кимна, показвайки, че уважава мнението му.

— С какво мога да бъда полезна аз?

— Ние — намеси се Мигел и пристъпи напред.

— Най-добре е да седите тук и да кротувате. Оставете на моите хора да си вършат работата. Освен това — погледна я Кели, — не бихме желали да изчезне още някой.

— Ежедневно мога да правя два-триста километри преходи, при това с тежка раница на гърба си — сопна се Дъсти. — Освен това имам свидетелство за медицинска правоспособност при опасни и извънредни ситуации. Не съм новак в тези неща.

— Но вие сте емоционално обвързана в случая — възрази сержантът. — Семействата, на изчезнали най-често се оплакват от бавната ни работа. С действията си само бихте смутили темпото на издирването. Оставете ни да си свършим работата, моля ви.

— Не мога просто да си седя тук! — обърна се Дъсти към заместник-шерифа, чието изражение бе повече от състрадателно.

— Винаги можем да ви използваме да претърсвате на близки разстояния — каза той. — Носите ли си вода?

— Имаме плодов сок и сода в камиона — отвърна Мигел.

Дъсти изпадна в смущение. Бе направила пропуск. При катеренето им бяха нужни пластмасови бутилки за вода, които да могат да се закачат за коланите. Тръгнаха така набързо, че не се бе сетила за това.

— Сигурен съм, че някой е взел резервни бутилки — съжали я Том, а тя му благодари с поглед. — Аз ще направлявам търсенето, а вие двамата можете да вървите зад мен.

Сержант Кели се наклони да се противопостави, но Том го спря.

— Аз поемам отговорността. Изглеждат в добра форма и ще могат да вървят с мен.

— Често ще правим почивки — обърна се той към Дъсти и Мигел, — но ако се почувствате уморени ми кажете, не се пресилвайте.

— Е, добре — извика той. — Да започваме.

Том се приближи до един полицаи, който, както разбра Дъсти бе координатор на претърсването и оставаше в базовия лагер. Той провери радиостанциите на водачите и нареди на ездачите добре да се оглеждат из високите треволяци, преди да тръгнат да изкачват билото на каньона.

Слънцето огря и окъпа в златна светлина хората, които се качваха на седлата на конете си. Застанаха в редица един зад друг и потеглиха. Дъсти прехапа устни щом видя колко висока бе тревата. На пръв поглед каньонът изглеждаше пуст, но никой не би могъл да забележи мъртвец сред високо избуялата растителност. Отново впери поглед в сержант Кели, който даваше последни наставления на катерачите.

Той прикрепил Дъсти и Мигел към една група, която трябваше да претърси скалите, хрусталаците и дърветата в основата на западната

страна на каньона. Друга група щеше да тръгне по течението на потока, който се виеше през ливадата.

Дъсти реши да остави Коди в камиона. Увери се, че е на сянка, с полуотворени прозорци, за да може да влиза чист въздух в кабината. Паничката му за вода бе още пълна, а сержант Кели обеща да го наглежда. След това тя се присъедини към Мигел и другите доброволци.

Щом потеглиха, тя внезапно проумя, че издирваха тяло, а не жив човек.

Внезапно си даде сметка, че е забавила ход и се втурна след групата. Погледът ѝ претърсваше зеленината под дърветата и около храстите. От време на време проверяваше дали не изостава от заместник-шерифа. От едната си страна виждаше Мигел. Слънцето проблясваше между короните на дърветата и осветяваше меко сведената му глава. Бе зает да проучва всяка педя земя около себе си.

Следвайки примера му, Дъсти отново се зае с проучването. Но не можеше да се съсредоточи. Страхът бавно растеше в нея и напрежението превиваше раменете ѝ. Ако продължаваше така, не би могла да изкара и сутринта, да не говорим за деня. И сержант Кели щеше да я отпрати и тя щеше да полудее от принудителното си бездействие.

„Гледай земята и мисли за нещо приятно“, заповядваше си тя. *„Мисли за Мигел!“* Усмивка изви устните ѝ при спомена за любовната нощ. После си спомни за предложената закрила и за опита му да ѝ казва как следва да постъпва. Не би приела това от никой мъж, независимо колко добър любовник бе той.

Би желала да отидат сред каньоните, за да я види той в естествената ѝ среда — как се катери, кара джипове по стръмните склонове и търси следи из дивата природа.

Но това бе останало някъде назад, в другия ѝ живот. Тук той я възприемаше като дъщерята, тръгнала да търси баща си, беззащитна жена, която се нуждае от мъжко присъствие и закрила.

Тази мисъл я накара да се намръщи. Безпокоеше се, но не бе безпомощна. Нали сама бе открила Ханк?

И макар че се стараше да оправдае желанието на Мигел да властва над нея, изпитваше съжаление за начина, по който бяха

прекарали предната нощ. Със сигурност тя се бе наслаждавала за пръв път в живота си от страстта. Но това не му даваше никакви права.

Дъсти имаше същия свободолюбив дух като баща си. А Мигел приличаше на майка си, беше домошар. Не, тя не възнамеряваше да повтаря грешката на родителите си.

Том обяви почивка. Бяха стигнали края на каньона. Дъсти не се чувстваше уморена, но послушно седна с останалите. Повечето от тях бяха възрастни и имаха нужда да отпочинат.

— Никога не съм предполагал, че топлата вода има толкова приятен вкус. — Мигел приближи до нея и пресуши бутилката си. Високо от небето, в зенита си, слънцето разпръскваше светлина и топлина.

— Вече си уморен? — подразни го Дъсти.

Той свали памучната си риза и я завърза около кръста си. Фланелката му бе мокра от пот и плътно прилепнала към гръдния му кош. Тя безсрамно се наслаждаваше на гледката.

— Не, горещо е — поклати глава той. — Изпих тази вода, сякаш е божествен нектар.

— Не се притеснявай, че си я изпил. Сигурна съм, че ще намерим вода в изобилие — тя посочи камиона, който в този миг пресичаше ливадата пред тях. Слънцето блестеше безмилостно в металните му части. Щом спря, те откриха, че хладилниците са пълни с леденостудена сода.

Мигел изпи кутия сода за по-малко от минута и изсипа част от водата върху главата си.

— Жалко, че не се сетих да взема шапки — тъжно каза Дъсти щом един от доброволците им предложи по една цветна кърпа, за да покрият главите си.

— Следващия път ще се сетите — успокои я жената и тръгна да напълни с вода манерката си.

— Зле ли се чувстваш? — попита Дъсти Мигел, уверена, че тя бе човекът, който трябва да знае това. Но, както бе казал сержант Кели, тя бе емоционално обвързана с издирването и не можеше да разсъждава хладнокръвно. — Сигурна съм, че мога да уредя да те откарат до града.

— Няма да те оставя сама тук! — лицето на Мигел потъмня.

— Едва ли може да се каже, че съм сама — отбеляза тя като посочи с ръка хората наоколо.

— Нима за теб аз съм само един чужд човек?

Дъсти вдигна очи и видя стаения гняв в погледа му. Една жила пулсираше на врата му, а брадичката му потреперваше.

— Не това имах предвид. Днес е почивният ти ден и издирването не е най-приятното занимание. Не искам да си мислиш, че си длъжен да...

— Тук съм, защото искам да бъда тук — прекъсна я Мигел. — Ти не трябва да се чувстваш зависима от мен. Това е, от което се боиш, нали?

Той се отдалечи, а тя се втренчи след него. Искаше ѝ се да го повика, но не знаеше как да го направи. Том извика на всички да заемат местата си и тя пропусна последната си възможност.

Смутена от чувствата си Дъсти последва колоната. Бе против самата нея да се чувства зависима от когото и да било. Прекланяше се пред самостоятелността. Мигел бе направил толкова много за нея, а единственото, което получи в замяна, бе нейното предложение да се занимава само със собствените си дела.

Не можеше да измисли нещо, което да разсее мрачните ѝ мисли. Напрежението отново я обзе и тя приведе рамене в очакване на лошата вест. Щом прекъснаха търсенето за обедна почивка вече усещаше болки по цялото тяло.

Мигел се насочи право към фургона с храната, където сержант Кели раздаваше сандвичи и сода. Фургонът на баща ѝ го нямаше. Вероятно го бяха откарали при шерифа. Не беше гладна и отиде до камиона. Пусна Коди и двамата отидоха до едно дърво, на чийто ствол тя се облегна.

— Яж! — Мигел бе застанал пред нея със сандвич в ръка. Тя го пое, безсилна да спори и той се настани до нея. Бе взел сандвич и сода и за себе си. — Кели вика ездачите. И те не са открили нищо.

— Каза ли накъде ще тръгнем после?

— Ще ни откарат до билото на каньона и ще претърсим другата страна. Там растителността е много гъста и конете не могат да минат. Ще трябва да се движим много бавно, но поне ще бъде сенчесто.

— Татко би използвал прокарана вече пътека — тя реши да сподели това със сержанта.

— Недей да му пречиш, Дъсти — каза ѝ Мигел. — Сержантът отлично се справя с работата си.

Дъсти отново се отпусна назад. Мигел имаше право, призна си тя, макар и неохотно. И после, ако упорстваше пред Кели, би могъл да я отстрани от издирването.

— А конете? Те къде отиват?

— Ще вървят по течението на потока навътре в каньона.

Поуспокоена, Дъсти заръфа сандвича си.

— Татко може да е тръгнал да търси злато. Ако имах кон, можех да тръгна с тях.

— Може да е навсякъде. Ние имаме същия шанс да го открием, както и конниците.

Дъсти кимна. Сандвичът имаше вкус на пясък и тя даде на Коди част от него.

— Но той си има храна в камиона — възрази Мигел. — Трябва да ядеш, за да можеш да продължиш. За човек, който претендира, че е самостоятелен и независим, ти изобщо не се грижиш за себе си. Снощи едва-едва докосна храната, същото е и днес. Ако не вземеш мерки, скоро ще ти трябва носач.

— Ти затова ли висиш около мен? — Дъсти се намръщи и отхапа от сандвича като задъвка старателно. — За да следиш какво правя?

— Не искам да бъдеш сама. Няма значение колко си сприхава. Но ако искаш да си тръгна, ще го направя.

Дъсти не посмя да го погледне. Заби очи в слънчевите петна по повърхността на водата в малкото езерце, разположено в подножието на една канара.

Не знаеше какво очаква от Мигел, нито той от нея. Но не искаше да си тръгва. Бе ѝ приятно като погледне към непознатите да види лицето му.

— Радвам се, че си тук! — тя вдигна очи. — Но...

— Без, но! — той притисна пръст до устните ѝ. — Това бе всичко, което исках да чуя.

Тя понечи да отговори, но той ѝ попречи като целуна устните ѝ. Бе една нежна целувка и тя се отпусна в наслаждение.

— Само приеми присъствието ми, Дъсти, не го анализирай! — той се засмя и бавно погали бузата ѝ. Плъзна ръка зад кръста ѝ и я притисна към себе си. — Почини си. Следобедът ще бъде дълъг.

Така беше. Без просека, по която да вървят, гората бе почти непроходима. Дъсти бе свалила ризата си и както Мигел бе останала по фланелка. Но остриите бодли на храстите скоро я принудиха да се облече. Ръцете ѝ имаха нужда от защитата на дългите ръкави. Щом стигнаха дъното на каньона, въпреки многобройните почивки, правени по пътя надолу, Дъсти бе смъртно изморена и уважението ѝ към по-възрастните доброволци-спасители нарасна. Тя зърна конниците и се втурна към тях.

— Намерихте ли го?

Те поклатиха глави и започнаха да товарят животните.

Скоро щеше да се стъмни. Дъсти едва се удържаше да не започне да ги моли да продължават, но знаеше, че в здрача и тъмнината бе немислимо. Мигел се приближи до нея и я прегърна, но тя остана безчувствена и не прие предложената ѝ утеха.

— Изпращам някои от джиповете нагоре — каза Том Пауъл. — Ще претърсят някои от горните просеки през нощта и сутринта отново ще дойдат, за да разширим търсенето.

Двама от мъжете я поведоха към камиона на Мигел. Тя се движеше автоматично, без да мисли. Още една нощ. Още една дълга и студена нощ, която баща ѝ трябваше да прекара сам, може би ранен, може би дори без спален чувал...

— Нещо нова за камиона на татко? Разбра ли нещо сержант Кели?

— Няма следи от разбиване. — Те промениха посоката и приближиха до мъжете, заобиколили фургона с водата. — Но ключалките на шкафовете са били счупени и преровени. Смяташ ли, че би оставил всичко отворено?

— Не, ако е тръгнал надалеч. — Дъсти въздъхна.

— Искаш ли да дойдеш до централата тази вечер и да провериш дали не липсва нещо? — попита я полицаят. — Или предпочиташ да го сториш утре сутринта?

— Сега — отвърна Дъсти.

Може би щеше да открие нещо, което да ѝ даде ключа към загадката какво бе станало със странния и дори ексцентричен Джек Роуз.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Слизайки по стълбите на полицейското управление, Дъсти залитна и щеше да падне, ако Мигел не бе я хванал навреме. Огледът на бащините ѝ принадлежности, разхвърляни и покрити с прах за вземане на отпечатьци, я бе извадил от релси.

Щом бе влязла в залата, почувства необичайна горещина, а после сърцето ѝ сякаш бе хванато от ледени клещи. Причерня ѝ. Следващият ѝ спомен бе острата миризма на амоняк и загрижените лица на сержант Кели и Мигел, надвесени над нея.

Бе припаднала. Струваше ѝ се невероятно. Но се бе съвзела, бе приседнала до масата и бе проучила внимателно всяка вещ. Бе прочела писмото, с което уведомяваше баща си за плановете си за първата седмица на септември. А онова гневно писмо, което бе изпратила, щом той не се появи в Моаб, го нямаше.

То беше сред всички писма, които полицията бе взела от неговата пощенска кутия. Баща ѝ бе изчезнал, преди да го получи.

Завладя я непреодолимо чувство за вина. Защо не бе съобщила, че е изчезнал още в Моаб?

Мигел протегна отново шишенце с ароматни соли към носа ѝ, но тя го отстрани. Продължи да преглежда вещите на Джек. Липсваха раницата, спалният чувал, пистолета му и ловната пушка. Още компасът, бинокълът, някои дрехи и дневника му.

Прилежен природолюбител, Джек често водеше бележки върху откритията си, които изпращаше в няколко екземпляра на държавните и на частните агенции по опазване на природната среда. Ако имаше късмет да намери някъде пишеща машина, пишеше статии, които продаваше на списанията. Бе го чувала да говори и за някаква книга. Дневникът не би послужил никому. Бе си изградил собствена система за стенографиране и само той бе в състояние да разчете драсканиците си.

Дъсти се насилваше да повярва в идеята, че щом всички тези вещи са с него, той е някъде високо в планината, жив и здрав. Но

тревожните въпроси не я оставяха на мира. Защо Коди не беше с него? Защо не бе прибрал лагера? Защо не бе заключил камиона? Защо не й бе писал, че е променил планове си?

Сержант Кели бе не по-малко стъписан. Защо му бе на някакъв крадец да отмъкне неща, които бе лесно да бъдат идентифицирани и които бяха общо взето безполезни? Освен ако бележките в дневника му не са били с особена стойност и Джек е бил отвлечен, за да ги дешифрира.

Златото по мнението на офицера, не би могло да бъде мотив. Минните корпорации бяха изпратили екип изследователи в Пайнкрийк, които посочиха, че миниексплозиите и техниката на промиване на пластовете с помощта на цианид са единствените, които могат да доведат до печеливш резултат при добива на златото, а вече бе доказано, че в местността е невъзможно да се използват.

Дъсти му обясни, че Джек винаги е разчитал на индианските изобретения, които бе открил. Но кой би могъл да научи за тях?

Всяка догадка пораждаше нови въпроси, на които Дъсти не можеше да отговори, а това окончателно изчерпа емоционалната и физическата й сила. Самият сержант бе не по-малко уморен и се съгласи да поговорят отново на другия ден.

Тя се остави на Мигел да я отведе до камиона, рухна на седалката и затвори очи. Коди близна ръцете й и се опита да мушне муцуна между дланите й, но Дъсти нямаше сила дори да го погали.

Мигел се качи и включи двигателя. Не я попита къде иска да отиде, защото знаеше, че не би могла да му отговори. Потеглиха.

— Гореща вана и чиния супа с тортили, и ще се почувстваш по-добре — рече той и спря.

Дъсти отвори очи и безпомощно го изгледа, без да разбере, че бяха пред неговия дом. Коди изскимтя и се измъкна навън, очаквайки, че тя ще го последва. Но Дъсти имаше чувството, че тялото й е пълно с олово. Движеше се несигурно и бавно.

Мигел я прихвана през кръста и с другата си ръка я повдигна. Тя се опита да протестира, но от устните й се чу само въздишка. Тя облегна глава на гърдите му щом той я пусна. За момент останаха неподвижни, а после Дъсти съсредоточи изцяло вниманието си в усилието да направи няколко крачки. Коди обиколи двора, после се

присъедини към тях. Дъсти уморено се облегна на парапета на верандата.

Мигел отвори вратата и тя тръгна към кухнята, за да нахрани Коди, убедена, че от изтощение ще забрави да го стори по-късно. Кучето вървеше след нея.

— Аз ще се заема с това — Мигел взе от ръцете ѝ пакета с кучешка храна и напълни купичката.

— Изтощена си — той я придърпа към себе си и я прегърна.

Дъсти зарови глава във врата му и се остави да я поведе нагоре към спалнята. Щом влезе в стаята изу обувките си и се тръшна изнемощяла върху леглото.

Мигел включи нощната лампа. Лицето ѝ бе бледо, но напрежението постепенно намаляваше. След малко сънят я завладя. Той прекоси на пръсти банята, взе едно одеяло от шкафа и я зави. Леко отстрани кичур коса от лицето ѝ, приведе се и я целуна.

Тя бе твърде сдържана и не показваше чувствата си. През целия ден бе усещал как расте притеснението ѝ, бе забелязвал изпитателните погледи, които отправяше на хората от спасителния отряд, ужасена, че всеки миг може да научи, че е открито тялото на баща ѝ. Но вместо да сподели с него страховете си, бе предпочела да му предложи да си върви в града. Мигел се захвана да приготви супата. Застърга един морков така яростно, че парченца от него полетяха из кухнята. Коди се втурна подире им. Защо не искаше да приеме подкрепата му, физическа и емоционална? Ако поплачеше на рамото му, не би върнало баща ѝ, но щеше да я облекчи.

С въздишка той изсипа останалите зеленчуци, които бе нарязал на дребни късчета, в една голяма тенджерка, включи котлона, почака водата да заври и намали силата на пламъка.

— Дали да събудим Дъсти? — попита той кучето, което се бе излегнало в краката му, очевидно привикнало с новата обстановка. То се изправи и се примъкна до завивката си, просната в ъгъла на кухнята, и кротко се излегна върху нея.

— Не, така ли?

Коди отвори едното си око и веднага го затвори.

— Какво ли пък разбирате вие, кучетата! — Мигел реши да я остави да поспи още четвърт час, докато той се обади да провери в

какво състояние е джипът ѝ. Гаражът бе вече затворен, сервизната работилница също, но той бе приятел с механика и му позвъни у дома.

Карбураторът бе запушен и се нуждаеше от ремонт. Не би могъл да го поправи преди края на седмицата. Мигел се усмихна със задоволство. Значи Дъсти още имаше нужда от него. Не можеше да си представи какво щеше да стане щом бъде свободна да се движи без него. Помоли автомонтъора да направи цялостен преглед на джипа и да му изпрати сметката. Отхвърли набързо молбата на механика да му продаде старата кола. Дъсти никога не би се разделила с джипа, още повече че с него тя свързваше и спомена за баща си.

Качи се в банята и пусна крановете на водата. Ваната му не беше с хидромасажна инсталация, нито имаше специално масло, но сипа минерални соли, които щяха да облекчат напрегнатите ѝ мускули.

Влезе в спалнята. Дъсти се бе събудила и го гледаше с празен поглед.

— Време е за ваната и за вечерята — той се излегна до нея.

Тя се прозя, измърмори нещо и се търкулна върху него. Зацелува врата му и отпусна глава върху раменете му. Мигел се отдръпна за миг като се бореше с нарастващото у него желание. И той бе уморен от изминалия ден. Ако се любеха, щяха да заспят и двамата, а Дъсти трябваше да хапне нещичко, за да има сили да продължи на следващия ден.

— Време е за ваната ви, госпожо.

Тя не помръдна.

— Да ви съблека ли аз?

Мърморейки неразбрано, Дъсти вдигна ръце над главата си и се протегна. Мигел отмести одеялото и хвана за яката пуловера и фланелката ѝ. Измъкна ги през главата ѝ. Гърдите ѝ се оголиха и реагирайки на хладния въздух, зърната ѝ се втвърдиха. Неспособен да се сдържа, той се приведе и целуна първо едното, после другото. Ръцете му трескаво разкопчаваха джинсите ѝ.

Тя простена от удоволствие и плъзна ръце по гърба му. Покривайки с целувки корема ѝ, Мигел леко се отдалечи. Ако го целунеше, бе сигурен, че няма да може да издържи.

Вместо това ѝ помогна да се изправи и я поведе към банята. Тя примижа от ярката светлина, свали бикините си и се приближи към пълната с вода вана.

Както и предния ден бикините ѝ бяха дълбоко изрязани, но памучни, което издаваше практичната ѝ същност. Мигел се питаше дали има коприно, или дантелено бельо. Ако ѝ подареше нещо такова, дали би се съгласила да го облече заради него? Не че имаше кой знае какво значение. Той би се възбудил, дори ако бельото ѝ бе направено от зебло или амбалажна хартия.

Мигел обяви, че се налага да наглежда супата и се измъкна от банята, обзет от страх, че ако се забави само още миг, ще легне до нея в приятната топла вода.

Дъсти със задоволство се потопи във водата. Както всички старомодни вани на крачета и тази бе къса за нея, но поне бе достатъчно дълбока, та да покрие коленете ѝ. Лежеше спокойно, оставяйки топлината да проникне във всяко кътче на тялото ѝ.

Тялото ѝ се отпуснаше, но умът ѝ отново се пробуди и наред с това се появи чувството за вина. Бе загубила цяла седмица като чакаше баща си в Моаб. После — още една, докато си намери жилище и работа в Пайнкрийк. И още една в напразно претърсване на изоставените златни мини. Тя обви с ръце коленете си и оброни глава.

Бе предала баща си.

Никой друг нямаше представа от необичайните му пътешествия. Приятелите му винаги се радваха да го видят, но не му задаваха въпроси за начина му на живот.

Мигел се върна, угаси ярката светлина и постави нещо върху плота на мивката, което тя определи по звука като стъкло. Щракна се клечка кибрит и мека светлина заля помещението. Бе донесъл старинна газена лампа, чиято красива изработка я очарова.

— Прекрасна е.

— Но не колкото теб — той бе вперил очи в гърдите ѝ. — По-добре ли си?

— Да — кимна тя.

Мигел седна на ръба на ваната. На лицето ѝ бе изписано безпокойство.

— Какво има?

— Трябваше да съобщя за изчезването на татко още щом не се появи в Моаб — изхлипа тя. — Той може да е мъртъв вече и всичко е по моя вина.

— Но ти си напуснала работата си и си тръгнала да го търсиш — той придърпа главата ѝ и я притисна до себе си. — Хайде, поплачи си. Ще ти олекне.

Тя не искаше да плаче, не желаше да бъде съжелявана. Искаше да открие баща си.

В този миг желаше и Мигел. В неговите прегръдки искаше да забрави грижите си. Той я милваше, но Дъсти имаше нужда от страст, а не от състрадание. Вдигна глава и го целуна. Той отвърна на целувката ѝ и преди да се усети, тя пхна ръце под мишниците му и той цопна във ваната, точно върху нея.

— Ако смяташ да лежиш заедно с мен във ваната, Мигел, най-добре е да свалиш дрехите си.

Той се съблече.

Щом слязоха в кухнята им замириса на загоряла супа. Мигел отстрани веднага тенджерата от огъня и забърка енергично. Наряза на тънки ивици тортилите, изпържи ги в масло, после раздели супа в две чинии. Изсипа тортилите и прибави настърган кашкавал.

Поднесе ѝ чинията и подуши аромата, който се разнасяше.

— Ако е толкова вкусна, колкото ухае, би било прекрасно.

— Така е — Дъсти предпазливо близна лъжицата. — Когато намерим татко, ще отидем на къмпинг и ще си направим истинско пиршество. Не ме бива много в кухнята, но сред природата се вдъхновявам.

— Харесва ми тази идея — очите му се взираха настоятелно в нейните.

— Значи си уговорихме среща — усмихна се Дъсти, но не бе сигурна, че говорят за едно и също нещо. Дали щяха да продължат да се виждат? Никога не бе възнамерявала да остава в Пайнкрийк.

Тя сведе глава, за да избегне погледа му и се захвана със супата си. Мисълта, че е възможно да не среща повече Мигел, предизвика странна болка в гърдите ѝ. Но как би могла да живее в Пайнкрийк? Работата като келнерка бе за нея само средство, за да си набави всичко необходимо за живот сред природата. Не би могла да живее в къща цяла година.

„Би могла да се омъжиш за него и да му народиш деца“, внезапно пронизалата мисъл я сепна така, че тя се закашля и разля част от супата си.

— Задавих се — каза на Мигел и потъна в мълчание. Така би разсъждавала майка ѝ, знаеше го от безбройните лекции, изслушани на темата за водещата роля на жената в домакинството. Въпреки това Дъсти бе предпочела съвършено различен начин на живот и евентуална женитба, дори и с Мигел, не се вместише в него.

В редки случаи се бе представяла доста мъгливо бъдещето си, свързано с мъж, някой, който би харесвал природата и би споделял любовта ѝ към нея. Но не и мъж, обвързан със семейство и задължения в работата си.

Бе си представяла нещо като връзка между двама планински водачи, които спестяват пари и отварят сервиз за поддръжка на високопроходими джипове в Моаб. И двамата ненавиждаха воденето на счетоводните книжа, но си поделяха неприятната работа, както и всичко, свързано с воденето на домакинството.

Мигел се нуждаеше от жена, която да прилича на майка му, а Дъсти бе точно копие на баща си. Ако някой направеше компромис заради другия, щяха да се превърнат в двама нещастници, както родителите ѝ.

Не би могла и да иска по-добър любовник или приятел от Мигел, но не биваше да допуска страстта да я заслепи.

— Сигурно вече е късно да се обадим за джипа — тя се опита да ангажира ума си с друга тема.

— Вече го направих.

Мигел подробно ѝ предаде обясненията на механика. Дъсти въздъхна с облекчение. Да се поправи стария карбуратор бе много поевтино отколкото да се купи нов и така нямаше да похарчи всичките си пари, отделени за черни дни.

— Колко време можеш да задържиш камиона на Хуан?

— Докато имаме нужда от него. Още супа?

— Да, моля.

Дъсти гледеше мълчаливо как сипва супата и внезапно попита:

— А утре? — не бе забравила как бе избухнал сутринта, когато му спомена, че би могъл да се върне в града и да не участва в издирването.

— Какво за утре?

— Ами може да се проточи чак до вечерта.

— Ще си тръгнем по-рано и ще успеем да се появим в ресторанта навреме.

Дъсти онемя. Къде бе изчезнал любезният и внимателен Мигел?

— Нима смяташ, че работата в ресторанта е по-важна от баща ми?

— Но нали не го търсиш единствено ти?

Тя продължи да го гледа с невярващи очи, а Мигел разтърка челото си.

— Не ме гледай така, Дъсти.

Тя не помръдна.

Той рязко отмести чинията си.

— Не искам да оставаш сама — той заобиколи масата, но тя се отдръпна.

— Чуй ме добре, Мигел — гневно го изгледа тя. — Обикаляла съм из Юта от седемгодишна възраст. Сама или с хора, които зависят от мен. Но не и обратното. Не ми е нужна мъжка закрила!

— Знам, знам — Мигел отчаяно разпери ръце. — Ти си крайпътно, а не парниково растение — изгледа я умолително и продължи: — Но все пак ти си жена и си подложена на голямо напрежение. Но ако те оставя сама и трябва да се прибереш в онази дупка, която наричаш апартамент, ти ще стоиш и ще се притесняваш през цялата нощ. А аз съм длъжен да отида на работа.

— Аз не те спирам.

— Аз нищо ли не означавам за теб?

Бяха застанали толкова близо един до друг, че носовете им почти се опираха. Дъсти се опита да го отдалечи от себе си, но Мигел не помръдна.

Искаше да получи отговор. Какво мислеше тя за него? Дали фактът, че бе допуснала в мислите си идеята за женитба означаваше, че го обича? И къде се пресичаха обичта и страстта?

Дъсти не знаеше много за отношенията между мъжете и жените, но със сигурност знаеше, че не желае да повтори грешката на родителите си. Колкото и да обичаше майка й Фред, не искаше брак като техния. Не можеше да понесе мисълта, че цял ден ще бъде затворена между стените на кухнята. В планината можеше да наблюдава птиците, които гнездят.

Ако любовта към Мигел включваше необходимостта да живее в Пайнкрийк, в неговия дом... Е, тогава тя чисто и просто не можеше, не искаше да го обича. Вродената ѝ искреност обаче я караше да се пита дали чувствата, които изпитваше към него, бяха любов или не.

— Не знам — каза накрая и се извърна встрани. Покри лице с ръцете си. — Просто не знам. Всичко между нас стана така бързо.

Мигел се върна на мястото си.

— Не мога да ти противореча за това — призна той. Бе прехапал устни, а на лицето му бе изписано разочарование. Той едва чуто въздъхна.

— Е, добре, да оставим засега този разговор. Да се върнем на издирването. Ти си изцяло обзета от това. Другите от спасителния отряд вечер се връщат при семействата си, при обичайния си начин на живот. А ти нямаш за какво друго да мислиш, ще се прибереш и ще се тревожиш, така ли е?

Дъсти кимна.

— А ако дойдеш на работа — продължи той с безизразен глас, — чувствата ти ще се поуспокоят, ще мислиш за работата си и ще бъдеш много по-свежа на следващия ден.

— Няма да мога да се съсредоточа.

— Въпрос на навик. Ще бъдеш сама долу до петък, когато Рамона ще се върне. Щом си заета с работа, няма да имаш време да мислиш за нищо друго.

Дъсти вдигна очи. Бе забравила, че по-малката му сестра работеше само през почивните дни. Кармен пък предпочиташе да готви и от години не бе сервирала. За Луиза и дума не можеше да става. След като преди време Кармен бе пометнала, мама Роза бе забранила на Луиза да носи нещо по-тежко от менюто.

Ако Дъсти не отидеше на работа, Рамона трябваше да я замества.

Лицето на Мигел не издаваше нищо. Бе се отдръпнал от нея. Тяхната връзка нямаше нищо общо с решението ѝ. Бе ѝ изложил аргументите си така, сякаш говореше на непозната.

Тя се вгледа в пръстите на ръката си. Предпочиташе гнева му пред студенината и спокойствието му.

Би могъл да ѝ припомни какво бе сторил за нея и да поиска да му върне услугата, но това не бе в неговия стил. Той искаше да работи, защото смяташе, че това бе най-доброто за нея.

Закри очи с ръка, за да скрие внезапно бликналите сълзи. Изпитваше чувство на благодарност, което я караше да стане и да го прегърне така силно, че да изпукат ребрата му.

Той имаше право, тя бе емоционално съсипана, а ако отидеше в ресторанта, мислите ѝ щяха да бъдат заети с поръчките и с клиентите. Така подсъзнанието ѝ щеше да работи само и може би внезапно щеше да се сети за някоя много важна подробност.

— Рано ли ще тръгнем утре?

— Да, и ще останем до три след обяд. После имаме час и половина да се върнем, да се измием и да се преоблечем. Ще бъдем в ресторанта тъкмо за вечеря.

— Ти и майка ти мислите прекалено много за ядене — оплака се Дъсти. Би предпочела да използва половината час, отреден за хранене, за да издирва баща си.

— Значи ли това, че ще работиш?

Дъсти кимна.

— Благодаря ти — безизразността му се стопи и се появи обичайната топла усмивка.

Тя се усмихна, стана и тръгна към него, готова да се хвърли в прегръдките му. Вместо това той я целуна леко, в знак на благодарност.

— Искаш ли още супа? — гласът му бе дрезгав.

— Не — отвърна Дъсти и вдигна устни към неговите. — Искам теб.

Без да продумат двамата тръгнаха нагоре към спалнята, а ръцете им трескаво освобождаваха телата им от дрехите.

Щом влязоха, Мигел я взе на ръце и я положи върху леглото. Легна до нея и бавно проследи с ръце всяка извивка на гъвкавото ѝ тяло. Шепнеше на испански. Дъсти не разбираше нито дума, но я унасяше ритъмът на непознатата реч, който бе в синхрон с любовните им ласки.

— Обичам те! — изкрещя Мигел на родния си език, щом проникна в нея и го повтаряше непрестанно. Достигнаха заедно върха и се отпуснаха в прегръдките си.

— Обичам те — каза ѝ той още веднъж.

Дъсти се усмихна неуверено и потри страна в гърдите му.

Чудеше се какво ли значеха испанските думи, но я беше страх да го попита.

ДЕСЕТА ГЛАВА

На следния ден издирването бе толкова безуспешно, колкото и предния. Дъсти удържа на думата си и отиде с Мигел в ресторанта. Щом влязоха, цялото семейство ги наобиколи. Дори Рамона беше дошла по-рано.

Най-напред заговори мама Роза:

— Прочетохме за баща ти във вестника. Всички знаем какво означава да загубиш любим човек. Много, много съжаляваме.

Тя прегърна Дъсти, след това вдигна крайчеца на престилката си и избърса очи.

— Полицията е обявила награда, ако някой съобщи нещо по случая — уведоми я Рамона. — Сигурна съм, че ще го открият. Ако не си в състояние да работиш, аз съм насреща.

Дъсти не можа да продума и когато Кармен и Луиза ѝ изказаха своето съчувствие и я прегърнаха. Дори момчетата, които миеха чиниите, ѝ казаха по две-три успокоителни думи.

Развълнувана от вниманието им, Дъсти мъчително преглъщаше. За жена, която ненавижда плача, по ирония на съдбата бе докарвана до сълзи неколккратно през изтеклата седмица.

— Благодаря ви — успя да промълви накрая и потърси ръката на Мигел.

— Синът ми — рече на испански мама Роза с очи във вплетените им ръце, — успокоява ли те?

— Пита как се държа с теб — обясни ѝ Мигел.

— Добре — отвърна Дъсти, уверена, че възрастната дама бе доловила промяната в отношенията им. — Мигел ми оказва всестранна помощ.

— Добре — мама Роза избърса ръце в престилката си. — Като най-голям от децата ми, той наистина разбира какво означава да загубиш любимия си баща. В такива трудни мигове едно момиче има нужда от сърцето на някой силен мъж.

— Много съм му благодарна — изчерви се Дъсти при спомена за всичките милувки, с които я бе дарил.

— А сега трябва да се нахраниш и да ни разкажеш всичко — мама Роза я поведе към масата. — Но както каза и Мона, не си длъжна да работиш, ако не си в състояние.

— Ще работя — обърна се Дъсти към Рамона. — Ти трябва да учиш.

— Толкова си силна, Мигел има нужда от момиче като теб.

През следващите дни Дъсти разбра, че мама Роза я бе приела за член на семейство Сантяго. Както бе предрекъл Мигел, работата я успокояваше и тя забравяше, поне за няколко часа, грижите си. Но за съжаление, по никакъв начин не можеше да си обясни изчезването на Джек и с всеки изминал ден страховете ѝ нарастваха. Няколко души се обадиха, след като излезе съобщението в пресата, но разказите на всички бяха свързани с времето, когато бе живял в къмпинга.

Щом се връщаха, всеки ден мама Роза излизаше пред вратата на ресторанта и острите ѝ очи прочитаха съобщението в очите на Дъсти. Тя я прегръщаше и я повеждаше навътре да я нахрани. Дъсти подозираше, че дължи вниманието на мама Роза не само на симпатия, а по-скоро на нейното одобрение на любовта между нея и сина ѝ.

Дори и да искаше да я запази в тайна, не би могла. Те не само пристигаха и си тръгваха заедно, но Мигел не пропускаше нито една възможност да бъде близо до нея. А и тя не можеше повече да отказва да приема галантните му жестове, когато задържаше вратата, за да мине или стоеше прав, докато тя не заемеше мястото си на стола. Той правеше всичко това толкова естествено, че скоро тя свикна да приема вниманието му с мила усмивка и благодарност.

Започнаха да ѝ правят и различни подаръци — соли за вана, лосион и парфюм от мама Роза, бельо от Кармен и Луиза.

— Трябва да се поглезиш малко — казаха ѝ те. — Това поддържа духа на жената.

Мигел бе очарован от коприната и дантелите, които откри същата нощ по тялото ѝ. Тя го дразнеше, че не разбира радостта му, след като веднага сваля всяко парче плат от нея. И все пак тя бе открила ново удоволствие и забавление.

Меката милувка на коприната до кожата... загоряла на слънцето и поддържана с крем. С Мигел тя откри цял един нов свят — този на

секса и разбра, че собственото ѝ тяло може да бъде извор на безкрайно удоволствие.

В петък, когато Рамона дойде на работа, веднага забеляза промяната у Дъсти.

— Изглежда връзката с Мигел ти се отразява чудесно — каза ѝ тя, щом останаха насаме.

— Имаш право. Той е прекрасен мъж — рече тя и за да избегне гримасата на Рамона, се престори, че старателно сгъва салфетки.

— Ще дариш ли брат ми със синове, които да продължат името Сантяго? — тихо попита на испански момичето.

Дъсти я изгледа подозрително.

— Думите ти приличат на онова, което ми говори майка ти, толкова много, че чак ме е страх да те попитам какво значат.

— Мигел е последният мъж, който носи името на семейство Сантяго. Чудех се дали ще го дариш със синове. Мама ще бъде много щастлива — усмихна се Рамона в очакване на отговор.

— Малко раничко е да се говори за женитба — измърмори Дъсти. — Още повече за деца, не мислиш ли?

— А за любов?

— И за нея. Та аз го познавам само от няколко седмици! — Дъсти не смееше да вдигне очи от салфетките.

— Не признаваш ли любовта от пръв поглед?

— Няма такава.

— Сигурно някой ти го е внушил?

— Родителите ми — кимна Дъсти. — Никога не биха се оженили, ако мама не е очаквала бебе. Бях свидетел на не една словесна битка помежду им на тази тема и смятам, че между мъж и жена трябва да има нещо повече от сексуална връзка. Майка ми и баща ми се извиняваха с мен, но щом тръгнах на училище, мама реши да застави баща ми да промени начина си на живот. Той не можа и тя един ден ме взе със себе си и го напусна. А едно дете се нуждае от сигурност и закрила.

— Не мислиш ли, че майка ти е била права?

Дъсти замълча. След дългите години на пререкания с майка си тя за пръв път се опита да се постави на нейно място. Опита се да си представи какво би чувствала, ако има дете.

— Сигурна съм, мога да я разбера, но... — гласът ѝ пресекваше от вълнение. — Никога, освен при баща ми не съм се чувствала по-защитена и по-закриляна. Той...

— ... те обича — завърши вместо нея Рамона и Дъсти премигна, за да спре сълзите си. — Не е нужно да говориш за това. Разбирам те.

Но Дъсти изпитваше нужда да говори.

— За мен винаги имаше усмивка... и приказка. Винаги е намирал подслон, дрехи и храна. При това не живеехме близо един до друг...

— За баща си говориш, нали? — прегърна я мама Роза.

Дъсти кимна.

— Продължавай! — каза ѝ тя и я притисна към себе си.

— Той можеше да се справи с всичко... Но просто не понасяше мисълта да бъде затворен в някоя канцелария като в клетка. А за мама това означаваше, че е неспособен да ни осигури защита и закрила. Много е сръчен и находчив. Винаги успяваше да си намери някаква работа, косеше сено в парка или нещо подобно...

Дъсти не съзнаваше защо толкова ѝ се искаше тези две жени да възприемат баща ѝ според нейната гледна точка, не според тази на майка ѝ.

— Той е честен и с чувство за отговорност. Никога не пропускаше да плати издръжката или самолетния билет, когато ходех при него през лятото. Но никога не е печелел много, това е истината.

— Майка ти затова ли се разведе с него? — попита мама Роза.

— Каза, че начинът му на живот не подхожда за едно нормално семейство.

— Тя е постъпила така, както е смятала, че ще е най-добре за двете ви — предпазливо изрече мама Роза. — Но щом той се е грижел за теб и ти е осигурявал всичко необходимо, не мисля че е била права. Убедена съм, че щом обичаш някого, то е заради него самия, такъв какъвто е, а не какъвто искаш да бъде.

— Мамо, ти вярваш ли в любовта от пръв поглед? — попита Рамона.

— Как можеш да обичаш някого, щом не го познаваш? — поклати глава Роза.

— А ако се познавате, но ти търсиш нещо различно в живота си? — попита я Дъсти.

— В такива случаи човек прави компромиси, защото разбира, че най-силно желае да живее с човека, когото обича. И дано никога не съжалява за това — рече тя и се обърна назад. — Луиза вече подрежда една от масите на Рамона. Време е да се залавяме за работа.

— Мамо Роза — спря я Дъсти, — откъде знаеш, че любовта ще продължава вечно и си струва компромиса?

— Трябва да повярваш в себе си и в... — Тя мило се усмихна — ... в мъжа, когото обичаш. Не се тревожи. Моят Мигел ще се грижи добре за теб и за децата ти — потупа я тя окуражително по бузата и се върна в кухнята.

Изглежда, очакват само аз да направя компромис, възнегодува Дъсти. Беше свикнала да се грижи за себе си, а Мигел вече бе показал склонност да ѝ нарежда какво да прави и какво не, наричайки това „закрила“. Склонността можеше да се превърне в постоянно поведение при евентуална женитба.

Дали любовта можеше да компенсира загубата на независимостта?

Спомни си за Уейн и болката, която го измъчваше цяла година след като Рейчъл го напусна. Това ли я чакаше и нея, ако се върне в Моаб?

Трябваше да намери отговорите. С всеки изминал ден вещите ѝ в къщата на Мигел се увеличаваха. Постепенно бе пренесла почти всичко. А само преди час, когато тръгваше с джипа за работа, той ѝ предложи да освободи апартамента си.

Не ѝ поиска нищо в замяна, нито пари, нито любов. Само каза, че ако пожелае да наеме друго жилище, хазаинът ѝ по всяка вероятност няма да разреши да вземе кучето със себе си, а дори и да се съгласи, Коди едва ли ще има двор за игра.

Все прекрасно обмислени аргументи. Ако имаше къде другаде да отиде, не би се чувствала зависима от него. Не че не искаше да живеят заедно. Но означаваше ли това, че го обича?

— Клиентите те чакат — прекъсна мислите ѝ Рамона. — Остави мечтите и се залавяй да изкараш малко пари.

На другия ден Мигел не поднови разговора за преместването. Издирването на Джек Роуз продължаваше повече от седмица. Сержант Кели разшири обхвата на търсенето дотолкова, че се наложи шерифът да отпусне и хеликоптер. Джиповете бяха стигнали до непроходими

местности. Том Пауъл арестува неколцина браконieri, но нито един не бе виждал Джек.

Следващия понеделник Дъсти и Мигел отидоха до лагера, но го завариха опустял. Край малък огън седяха само двамина и грееха ръцете си. През пушека тя различи чертите на сержант Кели и помощник-шерифа Том Пауъл. В задълженията им влизаше да останат в лагера, докато не се завърне жив и здрав и последният участник в издирването.

— Съжалявам, че закъсняхме — скочи Дъсти от джипа и се приближи до тях. Те не помръднаха, само пъгнаха ръцете си в джобовете и я погледнаха мълчаливо. Нещо бе станало! Тя трескаво се огледа в очакване да види, не дай боже, тялото...

— Кажете ми! Без заобикалки!

Мигел стисна раменете ѝ и я побутна към мъжете.

— Прекратявам издирването — заяви направо полицаят. — С помощта на хеликоптера претърсихме стотици мили. Не го открихме нито наоколо, нито...

— Значи е мъртъв — грубо го прекъсна Дъсти. — Това си мислите, нали?

Съзнаваше, че гласът ѝ звучи истерично, но не я бе грижа.

— Дъсти — плъзна Мигел ръка по кръста ѝ, но тя го отблъсна.

— Помислихте ли, като решихте да се оттеглите? Не ви интересува, че някъде наоколо има човешко същество — гневно посочи тя с ръка планините.

— Съжалявам, Дъсти — меко каза сержант Кели. — Той е изчезнал от почти шест седмици. Ще продължаваме да публикуваме съобщения в бюлетина на полицията, но не може повече да задържаме толкова хора — посрещна той разгневения ѝ поглед. — Направихме това, което зависеше от нас.

Той се обърна и се отдалечи. Тя умолително изгледа Том Пауъл, но и той тъжно поклати глава.

— Бих искал да можем да направим повече, но ни остава надеждата някой ден той да слезе от планината и да ни засрами.

— Благодаря ви — обади се Мигел, тъй като Дъсти не продумваше. — Благодаря ви за всичко, което направихте. Предайте благодарностите ни и на сержант Кели.

Том кимна и потупа Мигел по гърба. Обърна се към Дъсти, но тя сведе очи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Грижи се за нея — рече Том на Мигел. — Тя има нужда от теб.

Мигел чакаше търпеливо, докато Дъсти стоеше неподвижно, вперила очи в огъня. Чакаше я да се обърне. Щом го стори, той обвини ръце кръста ѝ и я придърпа към себе си. Поне приемаше ласките му. Тръпки разтърсиха тялото ѝ.

— Да си вървим у дома — каза ѝ нежно той.

Тя го погледна, сякаш пробудена от дрямка.

— Баща ми е някъде там... — очите ѝ блуждаеха между сенките на дърветата. — Ще го намеря!

— Вече е тъмно — и той намираще по-нататъшното търсене за безполезно, но не смееше да го изрече на глас.

Загаси огъня и я поведе към джипа. Помогна ѝ да се качи в кабината и се настани зад волана. Тя му подаде ключа.

Когато се прибраха, Дъсти се движеше автоматично, като робот. Нахрани Коди и го погали. Предложи да помогне при приготвянето на вечерята и нарязва зеленчуците, които той бе набрал. Нахрани се автоматично, благодари му, отнесе съдовете в машината за миене на чинии и заяви, че отива да се измие, а после си ляга.

Мигел се поколеба, но я последва и застана пред вратата на банята. Предположи, че подобно на ранено животно, тя търси усамотение. Леко откряна вратата, но освен шума от течащата вода не чу никакъв звук.

Облегна се на вратата и зачака. В този миг той мразеше Джек Роуз, ненавиждаше го заради страданията, които причиняваше на дъщеря си.

Бе преживял тежко загубата на собствения си баща, но всичко бе станало изведнъж. Целувка за сбогом сутринта с обещание за подарък вечерта. И телефонният звън след обяд.

Но Джек може би не бе имал време да се сбогува... Оставаха само тъгата, съмненията и въпросите, на които никой не можеше да отговори...

Щом спря шуртенето на водата, Мигел затвори вратата и се отдалечи. Все още се бавеше нещо. Предположи, че тя продължава да

обмисля планове как да намери баща си, като таи надежда, че ще ѝ хрумне нещо.

Мигел приседна на ръба на леглото. Част от него се възхищаваше на силата ѝ, а другата го караше да скочи, да я разтърси и да я накара да прозре, че баща ѝ е мъртъв. Бе се уморил да прекарва дните си в безполезно бродене из горите. Щом петдесет души не можаха да открият Джек Роуз, как можеше да вярва, че баща ѝ е още жив?

Мигел бе нетърпелив да задълбочат връзката си. Чувствата му бяха станали по-дълбоки и той искаше да разбере дали той има същото значение за нея, каквото тя имаше за него. Искаше да се облегне на рамото му и да му позволи поне да я успокоява, докато плаче.

Трябваше да измисли начин да я накара да приеме загубата и да продължи да живее нормално. С него.

— Чакаш ли ме? — появи се на вратата на спалнята тя, облечена в огромна фланелка. — Ако знаех, щях да побързам.

— Няма нищо спешно — не забеляза следи от сълзи. Очите ѝ бяха сухи, макар и зачервени.

— Аз съм добре, Мигел. Не е нужно все да обикаляш около мен. Разочарована съм, че сержант Кели прекрати издирването, но не съм се предала.

— Може би той има право — изрече Мигел едва чуто.

Очите ѝ се разшириха и тя затаи дъх. Той се изправи и се приближи, но тя не му позволи да я докосне.

— И ти ли? И ти ли смяташ, че просто трябва да изоставя всичко?

— Какво би могла да направиш сама там, където петдесет души не се справиха?

— Ще измисля нещо — упорстваше Дъсти, макар да нямаше никаква идея какво би могла да направи.

— Почини си няколко дни. Да се насним утре и после ще отидем с колата в някое пусто местенце. Ще се попечем на слънце, ще оставим вятърът да си поиграе в косите ни... — тя не го погледна, но поне го слушаше. Мигел се окуражи. — Можем да си вземем храна и да си направим пикник.

— Ще си помисля — наведе се тя и го целуна по челото. След това се мушна в леглото.

Мигел бързо се изкъпа, но когато влезе в спалнята, Дъсти вече спеше. Той легна до нея и я целуна. Надяваше се, че утрото ще излекува болката ѝ.

Мигел не знаеше от какво точно се пробуди. Просто усети, че Дъсти не е до него. Тя тъкмо излизаше от банята. Беше призори и светлината проникваше през леко дръпнатите тежки кадифени завеси. Дъсти бе напълно облечена.

— Какво ще правиш?

— О, ти си буден!

— По дяволите! Къде си тръгнала? — той стана и ѝ препречи пътя.

— Ще отида до къмпинга на татко. Сигурно съм пропуснала да забележа нещо.

— И смяташе да се измъкнеш, без да ми кажеш?

— Щях да ти оставя бележка.

— Бележка! — ръцете на Мигел се свиха в юмруци. Той гневно удари вратата. — Не ти ли мина през ума, че ще се тревожа за теб?

— Мога да се грижа сама за себе си. Защо да те безпокоя? Помислих, че е по-добре да те оставя да поспиш.

Искреното ѝ учудване го вбеси.

— Защото те обичам, затова се притеснявам! И каквото и да е станало с баща ти, не желая да ти се случи нещо лошо. Нали казваше, че можел да се грижи за себе си, а ето на — изчезнал е от почти месец! — избухването му я изненада. Той нямаше право да обвинява баща ѝ. — Какво мислиш ти казвах на испански, когато се любехме? — Мигел не понасяше тишината. — Че те обичам. Никога не съм казвал тези думи на друга жена. — Той замълча, молейки се тя да се приближи до него и да приеме обичта му, но Дъсти остана неподвижна. — Каж ми нещо, моля те!

— Аз... не знам какво да ти кажа, Мигел — затрепери гласът ѝ.

Тя прекоси стаята и седна на леглото.

— Защо не ми кажеш, че и ти ме обичаш? — прегърна я той.

Очите ѝ бяха огромни, но в тях нямаше и следа от радост заради признанието му, както се надяваше. Само несигурност.

— Не знам какво точно представлява любовта между мъж и жена — прошепна тя. — Наистина сме близки, Мигел, но точно сега

единственото, за което съм в състояние да мисля, е баща ми. Трябва да изляза и трябва да съм сама.

Мигел поклати глава горчиво. Най-сетне бе намерил жена, която би могъл да обича до края на дните си, а тя му бе заявила, че са близки, но... Каква ирония!

Мона май щеше да излезе права, че този път той щеше да е раненият. Бавно пусна Дъсти и се извърна.

— Всичко ще бъде наред. Моля те, не се тревожи за мен. Ще взема Коди.

— Чудесно — изсмя се той остро.

— Мигел...

Той отиде до прозореца и грубо изкрещя:

— Тръгвай! Прави каквото искаш!

И тя излезе.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скреж бе покрил дърветата по познатия път към планините. Листата бяха позагубили от златните си есенни краски през последните няколко седмици, но Дъсти така и не бе разбрала кога.

От устата ѝ излизаше пара в студеното октомврийско утро. Тя слезе от джипа и тръгна към изоставения къмпинг на Джек. Коди притичваше насам-натам, но миризмите на търсачите бяха заличили много от следите на баща ѝ.

Дъсти се движеше безцелно, както и Коди, с очи, вперени в гората по склоновете на каньона.

Мигел има право, реши тя като си спомни за разговора им предната нощ. Какво се надяваше да намери сама?

А как да продължи да живее? Заля я вълна на отчаяние и безпомощност и силата ѝ се стопи. Тя приседна на един камък. Сви колене към гърдите си, обви ги с ръце и оброни глава.

Мигел ѝ липсваше. Мигел, постоянната ѝ опора, спокойствието му, грижите му, добрината и силата му. Вече бе свикнала да зависи от него. Значеше ли това, че го обича?

Бе ѝ казал, че я обича... Но сега не ѝ бе до това.

Коди се приближи и я подуши.

— Какво да правя? Да зарежа татко и да вървя с Мигел на пикник?

Коди изсумтя и близна ръцете ѝ.

— Не мога! — Дъсти внезапно се изправи и песът потърка глава в крака ѝ. — Не съм в състояние да анализирам чувствата си към Мигел, преди да открия какво е станало с татко. Трябва да има нещо, което да ми помогне да го открия. Трябва да има...

Тя крачеше напред-назад, а Коди не я изпускаше от очи. Дъсти се насилваше да се съсредоточи, като изброяваше наум възможностите.

Първо, би могла да претърси отново наоколо с надеждата да открие следа, която бяха пропуснали.

Второ, би могла да увеличи пространството, определено от сержант Кели, около лагера и да го огледа.

Трето, можеше да се порови още веднъж във вещите на баща си. Ако можеше да открие дневниците му... Сигурно щеше да намери записки за плановете му или поне за целта, която преследва.

Четвърто, би могла да направи собствено съобщение във вестниците. Въпреки анонимността, обещавана от полицията, може би някой би предпочел да разговаря с нея.

Пето...

Въздъхна. Нямаше пето. И по първите две възможности всичко бе вече изчерпано. Бе преровила на два пъти бащините си вещи. А ако обявеше награда във вестника, щеше да се раздели с малкото си спестявания.

Искаше да действа. Не можеше просто да се върне в града, да пусне съобщение и да чака. Тогава щеше да ѝ се наложи да мисли за Мигел и за неговите чувства. В главата ѝ сега нямаше място за подобни мисли.

— Ела, Коди! — бе решила да поговори още веднъж с Ханк. Той ѝ подсказа къде е лагерът на Джек. Би могъл да се сети още нещо.

Коди разпозна местността, още щом наближиха колибата на Ханк. Изправи се и опря нос в стъклото на джипа. От комина се виеше дим, но вратата беше затворена. Дъсти спря. Коди се измъкна навън и затича около бараката.

Дъсти тръгна след него и откри Ханк, целия потънал в прахоляк да човърка една дървена кутия. Кучето залая възбудено и се хвърли към мъжа, който разтвори ръце за прегръдка.

— Отдавна не съм те виждал — обърна се Ханк към Дъсти. — Помислих, че си ме забравила. Къде е този щастливец Джек? Сигурно вече се е настанил вътре и си хапва от боба пред огъня?

Дъсти поклати глава. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Не бе плакала от мига, в който сержант Кели преустанови издирването.

— Не можах да го намеря — едва изрече тя.

— Но... — Ханк местеше поглед от нея към кучето, изпаднал в недоумение. — Да влезем вътре. Ще направя кафе — хвана той Дъсти за лакътя и я поведе към вратата.

Покани я да седне и постави на масата две очукани калаени чаши. На печката къкреше кафениче, същото като чашите. Ханк хвана

дръжката с някаква кърпа и сипа гъстата черна течност.

— Изпий си кафето и ще се съвземеш. Ще те изслушам, когато си готова.

Дъсти доближи чашата до устните си. Кафето ухаеше на канела и други подправки, които не познаваше. Предпазливо отпи малка глътка. Бе добавено и бренди, което правеше вкуса му превъзходен.

— Грогът ми е също силен като кафето — с усмивка каза Ханк, доволен от изненадата, изписана върху лицето ѝ. — Е, понякога си купувам готов от магазина.

— Не знаех, че ще идвам, иначе щях да ти донеса — рече Дъсти и остави чашата си.

— Май няма какво толкова да празнуваме. Как така си намерила Коди, а Джек не?

Дъсти му разказа цялата одисея. Ханк стана и сипа още от прекрасната напитка. Прокара ръка през косата си. Замисли се нещо и неволно се намръщи. Дъсти чакаше. Нямаше от кого друго да потърси помощ и бе готова да чака цял ден.

— Обзалагам се, че са били онези мъже от Юта! — внезапно извика той и удари с юмрук по масата така силно, че Коди подскочи и побягна към вратата. — Не, този път няма да гониш билетата ми — викна след него Ханк.

— Какви мъже от Юта?

— Онези с гадното уиски. Казвах ти май предния път. Стана ми толкова лошо, че загубих цял ден, докато се оправя.

Вярно, че бе споменал за някакво отворително уиски, смътно си припомни Дъсти.

— Мислиш, че тези мъже са причинили нещо на баща ми? — Сърцето ѝ лудо препускаше, но тя запази привидно спокойствие, като се опитваше да не възлага прекалено големи надежди на чутото.

— Разпитвах за него, казваха, че му били приятели и искали да го намерят. Не мисля, че бяха чак толкова приятелски настроени. Казах им, че съм го виждал, но не знам къде е отишъл. — Ханк замълча и нервно заопипва джобовете си.

— Как изглеждаха?

— Едри, дебели и отпуснати, целите лой, представи си ги. Но помлади от Джек — около четиридесетте. Двама бяха тъмнокоси, а третият — рус. Единият имаше ужасен белег в долния край на бузата

си. Стори ми се доста арогантен, когато ми заговори, че щял да ми помогне да си припомня. Добре че Бетси беше близо до мен — посочи той с ръка старата ловна пушка, окачена на стената.

— Изглежда русокосият им беше шеф. Рече на онзи да си затваря устата и да се държи любезно. Каза, че носел добри новини на Джек и изгарял от нетърпение да му ги съобщи. Стъмни се и те попитаха дали ще им разреши да си направят къмпинг и да преспят до къщата ми. Щели да се радват да разделят вечерята си с мен. Носели пържоли в хладилната си чанта — Ханк замълча, отпи глътка кафе и продължи:

— Не знаех как да постъпя. Не ми изглеждаше редно да ги отпращам, ако наистина са приятели на Джек. Така че се съгласих да останат, като си мислех, че е по-добре да ги поизпитам, преди да реша дали да им кажа къде е Джек.

— Как се казваха?

— Да ме вземат дяволите! Не си спомням. Нали ти казах и преди, че ме почерпиха с уиски и аз набързо направих главата. Целият следващ ден останах в леглото. Наложих се да ходя до града да питам кой ден е, дотам се бях докарал.

— Каза ли им за татко?

— Казах това, което казах и на теб. Рекоха, че си губел времето, а в Моаб го чакали готови пари.

— Моаб? — Дъсти се привдигна от стола. — Сигурен ли си, че споменах Моаб?

— Сигурен съм. Ти си оттам, нали? Джек ми беше разправял, че си водач на туристически групи и знаех, че възнамерява да се върне там и затуй им казах за Моаб.

— Кога бяха тук?

— Чакай да помисля... — Ханк приближи до календара, висящ на стената над леглото му. — Отбелязвам си дните, та да не губя представа за времето — той прелисти няколко страници. — Някъде по това време. Последната седмица на август. Последния ден, който бях зачеркнал, бе двайсет и пети, а когато ходих до града, разбрах, че е двайсет и девети.

Малко по малко всяко нещо си идваше на мястото.

— Ходи ли на лекар? — попита го Дъсти.

— Чувствах се по-добре, защо да плащам на лекарите да ми кажат същото?

— Ами ако са те отровили и отровата е още в организма ти?

— Съвзех се. От стара коза яре съм! Макар че сега, като си помисля, май сънувах кошмари. Помислих, че имам треска. Смяташ ли, че онези тримата са спипали Джек?

— Той познава каньоните около Моаб — кимна Дъсти. — А те са му взели и дневниците.

— А защо не са взели и камиона му?

— Татко години наред обикаляше из Моаб с този камион. Можел е да бъде разпознат. Отървали са се от него, като са го оставили в лагера.

— И какво има в Моаб?

— Развалини от индиански селища. Има нелегален пазар, където на черно една старинна вещ струва сума пари. Татко обичаше да проучва и да изследва, но никога не взимаше нещо със себе си. Някой друг би могъл да натрупа цяло богатство.

— Значи смяташ, че са го отвлекли?

— Никога не съм мислила, че някой ще дойде чак в Аризона — изправи се тя развълнувано. — Но съм сигурна, че така е станало! Няма начин татко доброволно да се е съгласил да помага на търгаши. Нарича ги „грабители на историята“.

Дъсти прегърна Ханк и му благодари. Обеща му да доведе баща си. След това се качиха с Коди в джипа и незабавно потеглиха. Намаляваше скоростта само на остриите завои, за да не се озове на дъното на каньона.

Най-сетне бе намерила ключа към загадката. Похитителите имаха нужда от баща ѝ, за да им дешифрира записките си. Нямахше търпение час по-скоро да съобщи новината на Мигел. Подкара право към дома му.

Вратата обаче беше заключена. Тя почука неколкократно, но той не отвори. И през ум не ѝ бе минало, че може да е излязъл. Откакто бе споделила с него историята за баща си, бе стоял винаги до нея, готов да ѝ помогне и да я успокои.

Уплашена, тя трескаво зарови сандъчето с цветя, където Мигел ѝ бе казал, че крие резервния ключ. Нямахше време да обикаля из целия град да го търси. Щеше да го види вечерта в ресторанта. Отключи вратата и забърза нагоре да приготви багажа си.

Мигел броеше пари и ги прибираще в касата, когато Дъсти влезе в „Ла Маргарита“. Извика го, но когато се обърна, лицето му бе застинало като маска.

— Мисля, че знам къде е баща ми.

Мигел не продума, дори не мигна.

— Спомняш ли си стария златотърсач, за когото ти разказвах — продължи тя. — Онзи, който пръв ми каза, че е виждал татко?

Мигел кимна и тя на един дъх му разказа какво бе научила. Изразът на лицето му обаче остана същия.

— Предполагам, че ще се втурнеш към Моаб, за да го търсиш?

— Имам страхотна идея! Досещам се къде може да са го замъкнали, на място, недостъпно за коли.

Той я погледна с явно неодобрение.

— Не мога да направя нищо друго, освен да ти пожелаая успех — обърна ѝ гръб Мигел и продължи работата си.

Дъсти го изгледа безпомощно. Това ли беше любовта?

— Добре — каза тихо. — Ще предупредя мама Роза, че напускам.

— Детето ми! — възкликна тя, щом чу съобщението на Дъсти. — Нали няма да тръгнеш сама? Мигел идва с теб...

— Та той не желае да разговаря с мен!

— Господи! В такъв момент — възрастната жена изхвърча от кухнята. Дъсти чу гласовете им. Говореха на испански. След минута мама Роза се върна в кухнята.

— Сама ли ще го търсиш? Няма ли да уведомиш полицията?

— Нямам никакви доказателства и само ще им загубя времето. Колкото повече се бавя, толкова повече старини ще разграбят.

Мама Роза заклати глава, изпълнена със съмнение:

— Няма да мога да го спася сама. Мисля, че знам къде може да ги е завел. Внимателно ще се добера до това място, за да разбера дали съм права, а след това ще съобщя на полицията.

— Освен това ще вземе и Коди — рече Мигел, който незабелязано се бе изправил на вратата на кухнята. — Разбра ли какво имам предвид, мамо? Няма за какво да се тревожим — гласът му бе леден. — Кога ще вечеряме най-последно?

Без да дочака отговор, той излезе.

Мама Роза погледна след него, после се взря в Дъсти и вдигна безпомощно ръце. Мърморейки неразбрано на испански, тя понесе две димящи чинии яхния към трапезарията.

Мигел седна срещу Дъсти. Все още беше раздразнен. Бе от хората, които не се разгневяват лесно, но веднъж ядосани, трудно се успокояват.

Наложи се още веднъж Дъсти да разкаже какво се е случило, когато Кармен, Луиза, помощник-келнерите и момчетата, които миеха чиниите, насядаха около масата.

— Обади се Рамона — обясни накрая Дъсти. — Една нейна съученичка си търси работа, така че утре сутрин и двете ще дойдат, за да може да я обучи. Много ви моля да ме извините, че напускам по този начин.

— Не се притеснявай — рече мама Роза и протегна ръка да погали нейната. — Всичко ще се оправи! Една истинска дъщеря го дължи на баща си, но моля те, не тръгвай сама. Това е работа за полицията, не за младо момиче.

— Познавам каньоните като дланта на ръката си. Мъжете, които вероятно държат в плен баща ми, няма и да ме усетят, че съм там.

— Тя е свободомислеща млада дама, без никакви скрупули, мамо — намеси се Мигел. — Не са й нужни съветите ни. Никой не й е нужен. Извинявай, имах предвид жена, не дама — обърна се той към нея.

Дъсти грабна чашата мляко и отпи с надеждата да скрие обидата и болката, изписани върху лицето й.

— Доколкото си спомням — каза му тя, — за теб дама е всяка жена, която изпитва удоволствие от женствеността си, а този урок аз научих добре — тя замълча, изгледа го многозначително и продължи: — Но не съм съгласна, че една дама трябва да се подчинява безпрекословно на мъжа.

— О, Мигел, какво искаш от нея? — извика Кармен.

— Да спи в леглото му — отвърна вместо него Луиза.

Мигел се намръщи.

— Малко здрав разум и уважение към онзи, който... се тревожи за нея — рече той и се изправи, като остави почти недокоснатата чинията си с яхния. — Дори и да не е в състояние да отговори на чувствата му.

Дъсти скочи и гневно извика подире му:

— Ако наистина се тревожиш за някого, тогава ще уважаваш поне малко неговото мнение и няма да му нареждаш какво да прави!

Мигел вдигна рамене, но не се обърна. Гневът на Дъсти се изпари така внезапно, както се бе и появил.

— Не се притеснявай — каза мама Роза. — Мигел скоро ще се успокои. Прилича на баща си, упорит и горделив.

Дъсти се усмихна насила.

Цялата вечер се чувстваше крайно напрегната. Беше я страх да се приближи до бара с поръчките за напитки. Сърцето ѝ се свиваше всеки път, щом Мигел я погледнеше.

Когато и последният клиент си тръгна, мама Роза и дъщерите ѝ прегърнаха Дъсти за сбогом и ѝ пожелаха късмет.

— Ще се върнеш ли? — попита я по-възрастната жена.

— Не знам — въздъхна тя и погледна Мигел.

Но той не помръдна. Тя запристъпва безпомощно от крак на крак. Не знаеше какво да каже. Гледаше го и се опитваше да запомни всяка бръчица по лицето му. Тъмната му коса, високото чело, големите тъмни очи, правият нос и извивката на устните му...

— Сигурно ще искаш да си вземеш дрехите.

— Не — поклати глава тя. — Взех ги днес следобед.

Всъщност би желала да не го бе правила. Ако останеха насаме у дома му, може би, би могла да го успокои, да се сдобрят и да се разделят като приятели.

— Довиждане тогава.

Дъсти замря. Как бе възможно сутринта да твърди, че я обича, а сега да я отблъсква така хладно?

— Благодаря ти — каза горчиво тя. — За всичко.

Стоеше безмълвна и го гледаше с надеждата да получи поне искрица топлина, нежност или съчувствие. Но той я гледаше безразлично като непознат. Накрая тя се обърна и си тръгна. Болката в сърцето ѝ се усилваше с всяка стъпка, която я отдалечаваше от него.

Подкара към апартамента, където бе оставила Коди, преди да отиде на работа, и го изведе на разходка. Сложи му каишка. Същата каишка, която бяха купили заедно с Мигел. След това се прибра, опакова багажа си и го натовари на джипа. Написа кратка бележка на собственика, с която го уведомяваше, че освобождава жилището.

Строполи се изнемощяла в леглото, прегърнала Коди. Бе съжалила, че преди сутрешната си експедиция не бе оставила Коди у дома му. Толкова искаше да си намери извинение, за да го потърси. Бе останало нещо недоизказано между тях, нещо недовършено... Болката стана непоносима и тя се разплака. Разплака се за мъжа, чиято любов бе загубила, защото не му бе признала своята.

Коди се притисна към нея и близна лицето ѝ.

— Какво направих? — говореше му тя. — Какво направих...

Не можеше да телефонира и да помоли да започнат издирването на баща ѝ в Моаб. Дори и хората от спасителната служба да се съгласяха, едва ли би могла да им обясни как да стигнат до мястото, където сигурно бе баща ѝ. Бе обещал да прекарат рождения ѝ ден на същото място.

Знаеше, че е там. Бе уверена, че е в състояние да го открие, без да я забележат похитителите му. Ако Мигел бе проявил поне малко разбиране... Ако поне малко я обичаше...

Щеше да намери баща си и да се върне в Пайнкрийк при Мигел. Но беше ли нужно? От самото начало си знаеше, че това тяхното не беше никаква любов — само привличане на противоположности. Сбогуването им бе окончателно.

Поне от нейна страна.

И причината да се противопостави така остро на заминаването ѝ за Юта бе чиста преструвка, целяща да замаскира желанието да му се подчини. Не можеше да живее така. Трябваше да прави това, което смята, че е длъжна да прави.

Но толкова я болеше... Никога вече няма да го види... Няма да чуе гласа му... Да усети топлината на тялото му до своето... О, Мигел...

Тя се въртеше в леглото и повтаряше името му. Бе съжалявала Уейн, когато Рейчъл го напусна, но не бе разбрала болката му.

Сега я разбираше.

Щом се прибере в Моаб, ще отиде при Уейн, реши тя. Ще поплаче на рамото му, както бе плакал и той на нейното. Трябва да свикне да живее без Мигел.

Събуди се с подпухнали и зачервени очи, чувстваше се съсипана, но се надигна и изведе Коди на двора. Прозяваше се и се движеше като

замаяна след кучето. Надяваше се, че хладният утринен въздух ще поизбистри главата ѝ, но уви, състоянието ѝ с нищо не се подобри.

Изкъпа се и нахрани кучето, но самата тя не беше гладна. Събра спалния си чувал и огледа празната стая. В мислите ѝ нахлу споменът за онази вечер, когато Мигел я бе придружил до апартамента и със съчувствие бе изслушал историята на живота ѝ. Въздъхна, пое си дълбоко дъх и решително прекрачи прага на жилището.

— Тук! — извика на Коди и той послушно тръгна от лявата ѝ страна. Щом приближиха джипа, песът внезапно затича към него, като лаеше бясно, опрял предните си лапи на вратата. Дъсти се опита да го успокои, но напразно. Тя прехвърли багажа в едната си ръка и се опита да отключи, но вратата се отвори сякаш от само себе си и от кабината се изтърколи Мигел. Беше сънен, косата му бе разрошена, а в ръката си държеше резервните ѝ ключове. От изненада Дъсти изпусна сака.

Ала той се усмихна смутено и тя се хвърли в прегръдките му. Беше полудяла от щастие. Не бе очаквала, че ще го види отново.

— Съжалявам, мила — целуна я той. — Държах се като дете. Радваш ли се, че съм тук?

Тя се усмихна и отново се притисна към него.

— Да — отвърна. — Обичам те! Вече го знам със сигурност.

Той я стисна за кръста и я завъртя около себе си от радост. Коди заподскача около тях, изпълнен с желание да вземе участие в играта.

— И аз те обичам — призна Мигел. — И ще се науча да те възприемам такава, каквата си, както ме посъветва мама Роза — влудяващо независима! А може би ти ще се промениш малко?

Тя колебливо кимна, страхувайки се да не поиска да се откаже от пътуването до Моаб, но думите му я изненадаха.

— Тогава няма да възразиш, ако продължа да ти помагам да търсиш баща си?

— О, Мигел!

Бе едновременно възторжена и притеснена, защото Мигел не умееше да се катери по скалите като нея.

— А работата?

— Мама каза, че ще се справят и без мен. Съпрузите на Луиза и Кармен ще ходят от време на време да помагат в ресторанта. Освен това каза, че без теб ще бъда все намръщен и сигурно ще прогоня клиентите — погали той лицето ѝ. — Както винаги, тя се оказа права.

Дъсти склони глава на рамото му. Дали да приеме предложението му? Макар да не бе специално трениран, Мигел бе в отлична форма. А и начинанието ѝ се видя по-лесно, щом щеше да споделя трудностите с него. Внезапно разбра защо ѝ се бе разсърдил.

— Няма да си го простя, ако ти се случи нещо, Мигел — не скри тя притесненията си.

— Да не стъпя накриво? — бе разбрал причината за тревогите ѝ.

— Трябва да ми обещаеш, че ще ме слушаш. Ще ти намеря екипировка от едни приятели. Катеренето не е шега работа.

— Ти не само си независима, а и тиранин! Ще тръгваме ли?

Натовариха всичко в джипа. Коди се качи на задната седалка. Дъсти седна на шофьорското място, но не включи двигателя. Не бе доволна от това, че не ѝ отговори.

— Ако не можеш да вървиш бързо, ще те изоставя, да знаеш...

— Няма да го направиш. Нали ме обичаш!

— Май не разбирам какво общо има любовта с работата.

— Общото е това, че след като приключим с тази история, ще се оженим, ще си народим деца и ще заживеем щастливо.

Дъсти рязко натисна спирачките.

— Къде? — Тя облещи очи в недоумение. — Къде ще живеем, глупчо? Ще оставиш ли ресторанта и семейството си, за да дойдеш с мен в Юта?

— Аз не съм просто барман, Дъсти — изненадата му бе красноречив отговор. — Помагам на мама и един ден той ще бъде мой... и на моите деца. Как бих могъл да напусна?

— Знам — промърмори тя, забила поглед право пред себе си. — Но така няма да стане.

— Толкова ли е ужасно да живееш в Пайнкрийк?

— В началото, може би не. Но след година, две? Не знам. Ти имаш нужда от съпруга, която ще се чувства доволна да си седи у дома, а аз ненавиждам този начин на живот. Затова напуснах майка ми, още щом станах на осемнайсет. Обичам те, но...

— Замълчи! — Той притисна показалец до устните ѝ. — Щом има любов, всичко си идва на мястото. Малко по малко. Не можем да имаме всичко наведнъж.

— Да... — тя бе поразена от търпението му, взе ръцете му в своите и целуна дланите му. Бе свела очи и не можа да види тревогата

в неговите.

По пътя към Моаб Мигел не спираше да се възторгва от промените в природата с настъпването на есента. Караха през известната с огромните си иглолистни дървета местност Флегстаф, после прекосиха резервата „Навахо“ и североизточната граница на Аризона. Дъсти непрестанно му показваше разни забележителности и му разказваше подробности.

Мигел я слушаше и я наблюдаваше. Тя беше изтъкана от противоположности. Безгрижните лета, прекарани с баща ѝ, бяха контрапункт на училищните месеци, когато я учеха да се държи като дама. Дванайсет години по възрастна от най-големия ѝ природен брат, след училище Дъсти бе помагала на майка си в готвенето и отглеждането на бебетата.

— Щом настъпваше пролетта, мама започваше да ми опява. Изпитвах чувство на вина. Как можех да искам да отида при татко, щом тя имаше нужда от мен? Тя обичаше да домакинства и очакваше от мен същото. Искаше да приличам на нея. Но аз не бях и не исках да съм такава. Всеки път, когато се връщам на изток, се чувствам така, сякаш отивам в затвора.

— Не мислиш ли, че грижите за нашия дом и за нашите деца ще бъдат по-различни?

— Сякаш слушам майка си.

— Освен това аз умея да готвя и да домакинствам, Дъсти.

— Знам — меко отговори тя. — Наистина искам да бъда с теб. Но какво ще стане, ако след време се почувствам като в капан? Ще бъда нещастна, а и ти няма да се чувстваш добре. И тогава ще се намразим. Както стана с родителите ми. Татко се опита да се застои на едно място, но не можа.

— Ти не си мъж.

— Не, но съм негова дъщеря.

Мигел замълча. Не знаеше какво да ѝ отговори. Разбираше опасенията ѝ, но не смяташе да се предава. Обичаше тази сексапилна свободомислеща млада жена и вярваше, че ще съумее да я убеди да живеят заедно.

Но как?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мигел не бе измислил отговора на въпроса, който го измъчваше, макар да бяха прекосили вече Юта и да се изкачваха по възвишенията Бълф и Бландинг. Започнаха да се спускат към Моаб. Не след дълго Дъсти спря пред уютна тухлена къща в предградията. Натисна клаксона. От вратата надникна някакъв мъж. Дъсти скочи от кабината и двамата сърдечно се прегърнаха.

Мигел също се измъкна навън. Мъжът не бе много по-възрастен от него. Усети как го обзема ревност при вида на Дъсти в прегръдките на непознатия.

— Мигел... — Дъсти бе развълнувана и задъхана. — Това е Уейн Ландис. Току-що дипломираше се археолог. Преди работеше като надзирател по реката, а сега е в Бюрото по опазване на земята.

Мъжът имаше къдрава коса и пронизателни сини очи. Не бе висок, но бе по-едър.

— Не съм предполагал, че един мъж може да накара Дъсти да се усмихва така — рече Мигел и му подаде ръка.

— Познавам малката хитруша от деня, когато се появи на бял свят и често хм... имах удоволствието да я бавя. — Уейн бе истински щастлив и Мигел усети, че ревността му избледнява.

— Като един вид... по-голям брат съм длъжен да ви попитам дали намеренията ви са почтени — усмихна се Уейн, но го гледаше изпитателно.

— По-почтени, отколкото би желала Дъсти. Възнамерявам да се оженим.

Уейн погледна Дъсти, която бе смръщила вежди и избухна в смях. Тя го ощипа. Мигел не се засмя и Уейн се помъчи да възвърне сериозното си изражение.

— Желая ви много щастие тогава.

Тръгнаха към къщата, а Дъсти заведе Коди в задния двор. После тримата се събраха около масата в кухнята. Уейн сервира на всекиго по

бира и извади няколко пържоли, които сложи да се размразяват в микровълновата печка.

Дъсти подхвана разказ за последните събития. Щом чу за баща ѝ, Уейн свъси вежди.

— Не съм сигурен, че търсят старинни съдове. В момента костите на динозаврите вървят по-скъпо. В Моаб има магазин, където се продава по около тон месечно.

— Влизал ли си в магазина? — изгледа го Мигел стъписано.

— Да, но нищо не мога да направя. Нямам доказателства, че костите са изкопани от държавни земи или без позволение на собственика. Само им напомних, че Бюрото по опазване на земята ги държи под око.

— Но татко винаги е обожавал Анастази. Може и да е копал около разни вкаменелости, но неговата страст са руините.

— Възможно е двете неща да са свързани, а непрестанното наблюдение над онзи магазин, вероятно е накарало браконьерите да се заемат отново със старинните съдове.

— Джек споменаваше за някаква находка около Нидълс. Щеше да ме води там като се върне — спомни си Уейн.

— Каньонът Солт Крийк, нали? — кимна Дъсти.

— Не ми се вярва, това е най-популярното място наоколо. Ако някой правеше разкопки, щяха да забележат.

— В някои от страничните каньони текат потоци, а там, където има вода...

— Страничните каньони са почти непроходими — отсече Уейн.

— Още по-добре.

Макар и изпълнен със съмнения, Уейн донесе една карта, която разгъна върху масата. Мигел я разгледа смутено, не разбираше от топография. Заслуша се в спора между Дъсти и Уейн къде е най-вероятно да са отвели Джек. Тя не се съобразяваше много с мнението на Уейн, както често постъпваше и с него.

Мигел бе огладнял и тъй като с нищо не можеше да помогне при обсъждането, предложи да приготви вечерята. Уейн му посочи грила. Мигел обели картофите, докато дървените въглища станаха на жар. Намери и необходимите зеленчуци за салата.

— Давам ти шест дни — каза Уейн точно когато Мигел им поднесе храната.

— Едва ще ми стигнат да обходя един-два каньона — протестира Дъсти.

— Шест дни! В каньоните е невъзможно да се използва радиовръзка, така че трябва да знам кога ще се върнеш. Имаш половин ден път на отиване и още толкова на връщане. Това ти дава цели пет дни само за търсене. Шест дни или пращам спасителна група по дирите ти.

— Звучи приемливо — намеси се Мигел.

— Седмица! — противопостави се Дъсти на двамата мъже.

Накрая Уейн се съгласи. Попита я дали всичко е наред с джипа.

— В Пайнкрийк имах проблеми с карбуратора, но го оправиха. Сега всичко е наред.

— Вземи моя камион — предложи Уейн. — Не искам да рискуваш да попаднеш в лапите на онези измамници.

— Джипът е ремонтиран, бъдете спокоен — обади се и Мигел. — Накарах моя механик да го постегне целия.

— Какво си направил? — изгледа го обвинително Дъсти, вместо да му благодари. — Колко ти дължа?

— Сметката остана у дома. Наистина не си спомням — отклони поглед Мигел и започна да реже пържолата си.

— Защо просто не му благодариш? Човекът ти е направил услуга. Какво толкова?

Дъсти отблъсна чинията си.

— Ето защо не мога да се омъжа за него! Той мисли, че ми е нужен наставник! Когато джипът се повреди сама се досетих, че причината е в карбуратора. Можех и сама да се справя, но той на своя глава го откара, а сега научавам, че без дори да ми каже, е наредил да проверят всичко.

— И какво от това? — попита Уейн, а Мигел шумно си пое дъх, сякаш всеки миг щеше да избухне.

— Това, че мога сама да се грижа за колата си!

— Но не си го направила. Трябваше да отидеш на преглед, още преди да тръгнеш за Пайнкрийк.

— Добре, добре — размаха ръце Дъсти. — Мислех, че ще открия веднага татко и заедно ще се погрижим за двигателя. Не го намерих, а нямах достатъчно пари да платя на механик. Сега доволни ли сте?

Тя взе чинията си и я понесе към мивката. Мигел успя да види, че очите ѝ бяха пълни със сълзи. Беше разтревожена и непрестанно се притесняваше за баща си и за бъдещето на техните отношения.

— Внимавай с нея! — предупреди го Уейн. — Дори и като беше дете, винаги искаше сама да върши всичко.

— Вярвам ти — подсмихна се Мигел.

Станаха преди зазоряване. Уейн се мотаеше сънено насам-натам, личеше си, че е отвикнал да става рано. Пригответи им екипировката, опакова храната и напълни две бутилки с вода.

— Имаш ли някаква топла дреха? — попита той Мигел. — Там става дяволски студено.

Мигел му показва коженото си яке, но Уейн му даде своето, пухено, както и няколко памучни фланелки с дълги ръкави и един пуловер.

— Никога не става студено, ако краката ти са сухи — каза Уейн. — Тези маратонки няма да издържат дълго, особено като се катериш по скалите.

За съжаление неговите ботуши се оказаха много големи за Мигел, но ако обуеше два чифта чорапи, можеше да ги носи. Уейн им предложи и револвер. Мигел го изгледа стъписано. Никога не бе докосвал оръжие.

— Не се притеснявай — рече Дъсти, — аз имам един двадесет и два калибров в джипа.

— Ха, та той става само за зайци — изсумтя Уейн.

— Може да ви се наложи да спрете нещо по-едро. Взemi един триста петдесет и седемкалибров.

Дъсти го пусна в раницата си.

— Умееш ли да боравиш с това чудо? — удиви се Мигел, щом Уейн ѝ подаде кутия с патрони.

— Татко ме научи — кимна тя. — Оръжието е необходимост в планината, но досега не ми се е налагало да го използвам.

Досега, помисли си Мигел. Досега не ти се е налагало да търсиш престъпници, скъпа.

Здравият разум го накара да не се противопоставя, но се молеше да не им се налага да използват револвера.

Коди щеше да остане при Уейн и те побързаха да се измъкнат, преди кучето да се е събудило. Дъсти бе настоявала да го вземат, за да помага при търсенето, но прецениха, че може да издаде присъствието им.

— Ако положението ти се стори съмнително, веднага се връщай — посъветва я Уейн, ала тя спокойно зае мястото си зад волана. — Не се втурвай сама да спасяваш Джек. Ела и ми кажи, а аз ще организирам спасителния отряд.

Мигел протегна ръка на Уейн и се качи до Дъсти. Потеглиха.

— Една седмица! — извика Уейн след тях. — След това пращам групата по следите ви!

Щом се отправиха на юг, Дъсти даде на Мигел своя пътеводител. Моаб бе разположен в една долина наред пустинна област, осеяна с ерозирани скали. От изток се издигаше планината Ла Сал, обрасла с борови гори. На юг долината граничеше с Абахос, на югозапад с Хенрис. Далече на север се виждаха разноцветните скални масиви на Букклифс, по върховете, на която растяха самотни дървета. Дъсти изрази съжалението си, че Мигел няма възможност да се полюбува на красотата на Национални парк „Арчис“, северно от Моаб.

— Веднъж да намерим татко жив и здрав, ще дойдем тук на екскурзия. Ако имаш време за това, преди да...

— Преди да се върна у дома? Защо не казваш „ние“?

Дъсти го стрелна с поглед, а после отново впери очи в пътя, доволна, че са излезли на кръстовище. Тя подаде десен мигач и зави като внимаваше да избягва погледа на Мигел.

— Не знам — отвърна тя. Макар да обичаше Мигел, завръщането в тези красиви места само засили съмненията и относно преселването в Пайнкрийк. Вече бе видяла как се проваля бракът на родителите ѝ, задушен от неразбирането, безсилието и гнева. Не би могла да понесе това да се случи с нея и Мигел. Предпочиташе да се оттегли и да остане само със спомена за любовта им.

За да престане да се занимава с тази болезнена тема, тя подхвана отново разказа за природните забележителности, сред които се движеха.

За нейна изненада Мигел прояви интерес и разпитваше за всяка подробност. Подозираше, че и той се опитва да избягва темата за бъдещето им. Щом наближиха каньоните откъм южната страна, и се показаха изпъстрените в оранжево и бяло скали в района на Нидълс, Мигел рязко си пое дъх, замаян от гледката. Дъсти се усмихна доволно. Тя спря встрани от пътя, за да му даде възможност да огледа величествените древни канари, ерозирали и превърнали се в лабиринт от каньони, с остри и стръмни склонове, арки и сводове. Природата бе създала чудата по формите си архитектура, която по странен и необичаен начин напомняше на градски пейзаж.

— Тук не можеш да не приемеш властта на природата — сухо отбеляза тя.

Мигел мълчаливо кимна, онемял от възхищение.

— Каньоните се простират на почти две хиляди квадратни километра площ. Колорадо и Грийн Ривър разделят парка на три части. Нидълс е на изток от мястото, където се сливат двете реки, а Мейз — на запад — посочи тя вдясно от себе си. — Небесният остров лежи на изток, между двете реки, а оттам се разкрива гледка към целия парк.

Спряха на една бензиностанция в Нидълс, заредиха джипа и платиха таксата си за влизане в резервата. Тук павираните пътища изчезваха. Подкараха по един стръмен път, от който след няколко мили се отклониха и поеха към каньона Солт Крийк.

Известно време се движеха в низина, набраздена от многобройни плитки потоци. Наоколо се простираха горички от храсталаци и широколистни дървета вече в есенна премяна, които грееха в яркочервено и златисто, и вечнозелени хвойни и ели.

Пътят внезапно свърши до буен поток. Мигел ахна. Отсреща се извисяваше стръмен скат.

— Пътят ли объркахме? — попита той, като се стараеше да не издаде тревогата си. Бе уверен, че са се заблудили.

Дъсти поклати глава и натисна педала на газта. Джипът навлезе до половината на потока и вода опръска прозорците.

— Не продължавай! — изкрещя ужасено Мигел.

— Мигел, успокой се! Та аз така си изкарвам прехраната. Отпусни се!

Той измърмори някакво извинение. Тя имаше право. Все забравяше, че има тренинг в тези работи. Призна ѝ вината си, а тя

лъчезарно се усмихна.

— Мокрият пясък може да ни създаде проблеми, разбира се — призна тя. — Но ще внимаваме да ги избегнем.

Мигел въздъхна с облекчение, щом Дъсти изкара колата от дълбоката вода. Дори си позволи да се огледа надясно, сякаш изневиделица можеше да се появи друг автомобил.

— Сега мога да разбера защо Анастази е избрал това място, за да прекара живота си тук — сподели той с Дъсти, която тъкмо му сочеше руините на старо индианско селище, разположено в скални ниши по склона.

— Вероятно са използвали стълби, за да стигат до дъното на каньона — отбеляза Дъсти. — А задължение на жените е било да носят водата горе, до жилищата.

— Първите феминистки, а? — подкачи я Мигел.

Тя се усмихна и продължи:

— Живеели са в общност. Всеки е работел и всички са си поделiali плодовете от своя труд. Точно обратното на развоя на събитията в средновековна Европа по същото време — феодалите живеели на гърба на селяните си.

— Никога не съм разбирал много от история... — Мигел млъкна по средата думите си.

Дъсти рязко спря и скочи навън. Изненадан, той я последва и я завари да се взира в останките от лагерен огън, покрай който имаше захвърлени празни бирени кутии и фасове от цигари. Лицето ѝ бе почервеняло.

— Какво има?

— Закон в планината е да прибереш онова, което вече си използвал! Дори и тоалетната хартия. Това е невиджана вандалщина!

Тя отиде до джипа и се върна с празна торба. Събраха боклуците и почистиха наоколо. Дъсти вдигна една угарка от земята.

— Тази цигара е била свита на ръка — каза тя на Мигел. — Виждаш ли?

Мигел кимна.

— Татко пуши рядко, но когато го прави, винаги сам си свива цигарите — рече тя и замислено огледа каньона.

— А би ли оставил боклуци след себе си?

— Мисля, че не. Може би го е направил нарочно. Знае, че някой ще спре да разчисти и... — Тя се изправи. — Да вървим!

Мигел извади малка хладилна чанта, в която бяха сложили храната си. Изядоха сандвичите си в движение. Често спираха, заслепени от отражението на слънчевите лъчи в празни бирени кутии. Стигнаха до заключението, че са били изхвърляни от движещ се джип.

Дъсти с мъка си налагаше да не се осланя на напразни надежди. Никой истински планинар не оставяше следи по местата, където е минал. Предполагаше, че браконьерите изобщо не се замислят за това. Но бирените кутии още нищо не доказваха.

— Да потърсим онзи страничния каньон — рече тя след малко.

— Как знаеш къде точно? Всички ми изглеждат еднакви, вече прекосихме няколко.

— Не знам — призна тя. — И няма да узная, докато не се натъкнем на нещо сигурно.

Тя спря и паркира джипа.

— Къде биха скрили те превозното си средство? — попита я Мигел.

— Вероятно си определят среща с човек, който идва да прибере находките и им носи провизии.

Той многозначително посочи джипа. Дъсти се смути. Не си бе дала сметка, че го е паркирала на открито.

— Ще го скрием някъде по-нагоре по склона.

Бяха се изкачили на няколко километра, когато Дъсти спря.

— Виждаш ли тази скала горе? — извика тя на Мигел. — Погледни скалните знаци. Гърбавият флейтист е Кокопели, богът на плодородието. Можеш да го видиш изобразен навсякъде по местата, където е живял Анастаси. Татко казва, че Кокопели посочва пътя към някои руини, които са толкова високо в скалите и са така закътани сред шубраци и дървета, че едва ли някой си представя там да е стъпвал човешки крак.

— А той как ги е открил?

— Като се е катерел. — Дъсти ускори крачка. — Гледай! Баща ми твърди, че изображението на Кокопели е като пътен знак.

Мигел имаше усещането, че на него му е пораснала гърбица, но бе твърдо решен да докаже на Дъсти, че отлично се справя с начина ѝ на живот и затова продължаваше да върви нагоре, без да се оплаква.

Грубите презрамки на раницата жулеха гърба му и кожата му се бе разранила.

Дъсти вървеше пред него и нищо не забелязваше. Стъпваше така леко, сякаш раницата ѝ бе пълна с гъши пух. Мигел мислено се поздрави, че не бе предложил той да носи всичко. Тя не би оценила жеста, а той не мислеше, че би могъл да понесе тежестта дори на още един чифт къси чорапи.

Цялото му внимание бе съсредоточено в усилието да внимава къде стъпва и се сепна, щом чу гласа ѝ:

— Почивка!

Незабавно свали раницата от гърба си и тръшна на земята.

— Пий! — тя му подаде манерката. Беше приседнала с раницата на гърба си.

— Не се измъчвай от теглото на товара — помогна му тя да нарами отново раницата си. — Представяй си, че си горила и ще свикнеш. Навеждай се напред и се изправяй ритмично, за да облекчаваш натоварването.

— Значи, аз съм Тарзан, а ти си Джейн? — в гласа му се прокрадна ирония.

— Много си остроумен, няма що! — усмихна се Дъсти.

Отново поеха нагоре и Мигел влезе в крачка, следвайки указанията ѝ.

— Забелязваш ли цигарените фасове?

— Неприятно ми е да ги оставям — кимна Дъсти, — но ако всеки път спираме и се навеждаме, за да ги вдигнем, ще се изморим още повече. Като стана дума за това, мисля че е време да помислим къде ще ноцуваме. Слънцето скоро ще залезе.

— Колко далеч сме от руините?

— Не знам със сигурност. Ако сме на вярна следа, до два дни трябва да открием баща ми.

Изкачването продължи още два часа. Мигел се опитваше да следва ритъма на крачките ѝ, но непрекъснато оглеждаше околността. Под краката им се разбягваха зайци и катерици. Дори веднъж спряха, изпълнени с благоговение, да погледат как стадо диви планински козли пасат върху стръмен склон.

Отминаха останките на още един лагерен огън, около който също се въргаляха угарки и бирени кутии. Този път откриха и празен плик от

тютюн, точно от марката, която си купуваше Джек. Дъсти обаче все още не смееше да приеме това като доказателство, че се движат в правилна посока. Мигел, от своя страна, го намираще за напълно достатъчно основание да съобщят на управата на резервата, но не каза нито дума. Беше решил да я остави да води експедицията и до момента тя не му бе дала повод да се съмнява в способностите ѝ. Тревожеше се обаче, че споразумението им можеше да окаже пагубно влияние върху бъдещите им отношения.

— Може би са тръгнали малко преди нас — Дъсти погледна слънцето, което вече клонеше към залез. — Имаме още час, докато се стъмни.

Отново тръгнаха. Сенките се удължаваха. Тя обяви почивка на едно място, където потокът правеше завой край канарата и оставяше сухо малко парче земя, застлано с пясък. Бе идеалното място за нощувка.

Небето бе ясно и не предвещаваше дъжд, затова Мигел не направи палатка, а само извади спалните чували. В същото време Дъсти стъкна малък огън, на който стопли вода от потока.

Мигел жално се взираше в спалните чували, но трябваше да събере дърва за огъня. Донесе голям наръч и се разположи близо до огъня, веднага щом Дъсти извика, че вечерята е готова.

— Сушено говеждо — обяви тя. — Но аз прибавих юфка, подправки и пресни зеленчуци.

— Превъзходно! — каза Мигел след първата хапка. Тестените изделия бяха по-леки от картофите и придаваха на месото особен вкус, нещо средно между яхния и „Бьоф Строганйф“. Изпиха водата от бутилките и наляха нова, преварена.

— Ще поддържа ли огъня? — попита Мигел.

— Не. Защо да рискуваме да ни открият? Да се пъхаме в чувалите. Ставаме рано сутринта.

Мигел едва сдържа недоволството си. Не бяха се любили от толкова отдавна... Но снощи Дъсти бе заспала, още щом главата ѝ бе докоснала възглавницата и на него сърце не му даде да я буди.

— Бих искал поне да те прегърна, преди да заспим — каза ѝ той.

Дъсти се усмихна, но не каза нищо. Отиде до спалния си чувал и свали ципа. Мигел смръщи вежди, убеден че тя не иска да обърне внимание на молбата му. Но тя свали ципа и на неговия чувал.

— Един и същ размер са — рече тя и го прикани да легне до нея, а след това съедини с помощта на циповете един за друг двата чувала. Той пламенно я целуна. Само след миг самата тя дрезгаво предложи:

— Да си свалим дрехите. Вече не е толкова студено — нямаше я и умората. Тръпките, предизвикани от ледения въздух скоро преминаха в трепетни вълни на желание.

Мигел се надяваше да я обладае бавно, да ѝ покаже с всяка своя милувка колко я обича. Но необичайната обстановка ги възпламени. Взираха се в звездното небе, обрамчено от стръмните стени на каньона... в бледото сияние на луната и ромоленето на потока, в играта на вятъра с листата на дърветата и свирнята на щурците, в свежия повей на нощта, който се смесваше с уханието на тялото ѝ...

Мигел се почувства сякаш извън времето, обсебен единствено от мисълта за оцеляването и задоволяването им. Сладното тайнство на любовната игра, на което се отдаваха в спалнята му, просто не беше уместно под ясното небе.

Тук той я възприемаше по най-първичен начин, като единствената жена. Пълнеше шепи с гърдите ѝ, търсеше извора на нейната женственост и взимаше всичко, което тя му предлагаше.

Дъсти диво се бе вкопчила в тялото му, обвила крака около кръста му, готова да посрещне с възторг проникването му.

Ръцете ѝ притискаха хълбоците му и тя направляваше движението на тялото му във все по-влудяващ ритъм, докато сливането на телата им не достигна върха на екстаза.

Мигел не бе в състояние да говори. Само стенеше и мълвеше в забрава името ѝ.

— Спри за миг!

— Не се притеснявай, скъпа... Не съм те наранил, нали?

— Ако това беше болка, аз трябва да съм мазохистка... Обичам те, Мигел Сантяго — прошепна тя и нежно го целуна, след което склони глава върху гърдите му.

— И аз те обичам, Дъсти Роуз — отвърна той и остана да се визира в звездното небе, дълго след като тя бе заспала. Нима скромният му дом би могъл да се сравни с магията на каньоните?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За пръв път Мигел постави под съмнение авторитета на Дъсти на следния ден. Претърсваха останките от друг лагер, когато тя откри компас, същия като този на баща ѝ, загънат в смачкан плик от суха супа.

— Продава се във всеки спортен магазин — настояваше на своето Дъсти, когато Мигел предложи да се върнат и да повикат спасителната група. — Това че притежава същия, не означава, че е неговият. Всеки може да го е загубил.

— Защо тогава е в плик от супа?

— За да го предпазва от влагата — отсече тя и сложи край на спора.

— Колко още доказателства са ти нужни? Нищо чудно да ни пленят, преди да сме направили и опит да го спасим.

— Имам бинокъл. Ще го видим, преди да ни забележат.

— Да се молим да не ни устроят засада.

— Ти се съгласи аз да бъда водачът — озъби се тя. — Ако искаш да се махаш, тръгвай!

Те се изгледаха в упор.

— Няма да те оставя сама! — процеди накрая Мигел. — Но вече почти се стъмни, а ти каза, че има два дни път до руините. Не мислиш ли, че е време да проявим малко предпазливост?

— Е, добре — въздъхна тя. — Щом стигнем края на пътеката, ще огледам местността с бинокъла. Доволен ли си?

— Чудесно. Мога и аз да се заема с това — той забеляза, че тя се бори със себе си да не избухне. Доста време трябваше да мине, за да се смекчи изразът на лицето ѝ.

Подновиха изкачването. Мигел усещаше, че го боли всяко мускулче на краката, които не бяха тренирани за дълго ходене, а вече втори ден понасяха тежестта на двама килограмовата раница. Сякаш бяха единствените живи същества из тази пустош. С напредването на деня Мигел все повече се радваше на простора и тишината и вече

разбираше удоволствието, което изпитваше Дъсти от превземането на планински върхове.

Лошото ѝ настроение бе отлетяло, когато стигнаха до един завой. Тя взе бинокъла и огледа местността прекалено усърдно. Вместо да се обиди, Мигел се разсмя.

— Има ли следи от индианци — прошепна той.

— Ние сме индианците — отвърна тя и му даде знак да я последва. — Гледал си много каубойски филми. Обикновено в подобни ситуации белите са лошите.

— Ще имам предвид това — взе той ръката ѝ в своята.

Спокойствие бе завладяло природата. Чуваха се само крясъците на гарваните и само тези стържещи звуци му напомняха защо бяха дошли в тези девствени земи.

Внезапно Дъсти възкликна. Бе забелязала някакъв знак.

— Пътеката свършва — обясни тя. — Но не мога да разчета добре какво пише. Да погледнем по-отблизо.

Той се пресегна и ѝ взе бинокъла.

— Не е официална табела. Не се споменава Управата на парка.

— Най-добре е да се приближим.

— Почакай малко. Да помислим. Може би това е доказателството, което ни е нужно. Постави се на мястото на иманярите. Нали трябва да измислят нещо, за да държат планинарите далеч от себе си. Какво по-добро могат да измислят от предупреждение за опасност?

— Не можем да бъдем сигурни, преди да сме огледали наоколо — пусна тя ръката на Мигел, но той отново я сграбчи.

— Управата трябва да знае. Да се върнем и да докладваме.

— Ами ако това наистина е табелка, поставена от тях? Ще загубим цели четири дни! — упорството не я напускаше.

Отново тръгнаха. Мигел бе изпълнен с негодувание. Приближиха табелката.

— Май не е от Управата — рече Дъсти. — Да отидем по-нататък и да видим дали...

— Не!

Решителността му я стъписа.

— Ти обеща на Уейн, че ще се върнеш и ще докладваш за всяко нещо, което ти се стори подозрително — напомни ѝ той. — Няма да

направим и крачка напред, преди да сме потърсили помощ.

— Мога да се изкача горе и да погледна.

— Тази канара е отвесна. Дори дивите козли не могат да я изкачат.

— Аз бих могла, но ако имам подходяща екипировка — въздъхна Дъсти.

— Връщаме ли се?

— Нека първо проверя в картата къде точно се намираме.

Тя се задълбочи в проучване на местността, а Мигел крачеше нетърпеливо наоколо като разтърсваше ръце, за да се отпуснат мускулите му. Внезапно очите му се спряха върху някакъв предмет, който блестеше на слънцето. Беше метал или... стъкло.

Той приближи Дъсти и като се стараеше гласът му да прозвучи безгрижно каза:

— Някой ни наблюдава. Видях отражение на очила, може би на бинокъл. Движи се с мен, но не бързай.

Дъсти го изгледа със съмнение, но паниката, прокраднала се в гласа му, я убеди, че не греша. Кимна и прибра картата. Дватамата се снишиха.

— Наистина ли видя нещо или се опитваш да ме уплашиш?

— Наистина забелязах нещо — хвана я той за ръката и се опита да я повлече надолу.

С гневен жест, тя се освободи и тръгна към канарата.

— Ако се кача на онзи бор, мога да огледам наоколо — извика тя през рамо.

— По дяволите, Дъсти! Те може да са ни забелязали.

— Движехме се толкова предпазливо. Почти е изключено. Ще се покатеря, за да видя дали са наблизно — остави тя раницата си и след няколко мига изчезна между клоните на дървото.

Мигел затвори очи и преброи до десет, за да не избухне. Нейната упоритост бе заплаха за сигурността им. Преброи отново, но този път до петдесет. След това реши да я последва.

— Стой! Не мърдай от мястото си!

Гласът бе мъжки. Мигел бавно извърна глава. Непознат мъж бе насочил дулото на пушка в гърдите му.

— Къде е приятелката ти?

— Напред. — Мигел сам се учуди колко спокойно реагираше.

— Без теб?

— Скарахме се. Исках да продължим нагоре, но тя не беше съгласна. Не си пада по катеренето. Не искала да ме види как падам и си чупя врата.

Въоръженият мъж го изглежда изпитателно. Мигел също го огледа. Беше около четиридесетте, личеше си, че някога е бил мускулист, но се бе отпуснал и затлъстял. В края на устните му висеше цигара, а бузите и носът му бяха изпъстрени с мрежа от спукани кръвоносни капилярчета — сигурен белег за редовна злоупотреба с алкохол. Дано да не е по-опитен в катеренето из планините от мен, помисли си Мигел.

— Да вървим при нея — каза мъжът и посочи с дулото пътеката.

— За какво искате да ни арестувате? — престори се Мигел, че го е взел за надзирател. — Всъщност, подчинихме се на табелата. Щом открия приятелката ми, веднага тръгваме обратно.

— Мърдай! — процеди през зъби непознатият.

— Господин надзирател, не разбирам... Нищо лошо не сме направили.

— Да приемем, че искаме да ви зададем няколко въпроса като приятелче на младата дама. И на нея също. Май ще се окаже роднина на наш приятел. Той държи снимката ѝ в портфейла си.

Мигел неволно отстъпи назад, обзет от паника. Както се бе опасявал, бяха се натъкнали на похитителите, които пък бяха ги забелязали и следили. Сега щяха да проверят всеки храст наоколо, докато не я открият. Как да им попречи? Пръстите му яростно стиснаха презрамките на раницата и той едва устоя на желанието да побегне. Белегът, който се спускаше от ухото почти през цялата дясна буза на непознатия, показваше, че насилието и жестокостта не са му чужди.

Циничната му усмивка даваше да се разбере, че нямаше само да ги разпитват. Мигел тръгна бързо пред него, решен да го отдалечи колкото се може повече от Дъсти. Нямаше да ѝ позволи да рискува да го спасява.

— Тя няма роднини тук — каза той през рамо, надявайки се да посее съмнение в душата на непознатия. — За пръв път е из тези места... — Стъпките на мъжа глухо отекваха зад гърба му. — Семейството ѝ живее в Ню Йорк. Губите си времето.

— Млъквай и се движи!

Мигел предпазливо извърна глава и го погледна. Не бе достатъчно близо, за да се опита да го повали. Надяваше се, като забави темпото, да го вбеси и бдителността на онзи да намалее.

„Моля те, Дъсти — говореше си той наум. — Остави това на мен. Ако се намесиш, ще убият и двамата ни. Най-малкото ще ни заловят.“

Дъсти надничаше между клоните и чакаше двамата да се отдалечат, за да скочи от дървото. Прерови раницата и измъкна пистолета на Уейн. Защо не послуша Мигел? Трябваше да се върнат още при първия знак.

Защото бе решила, че се опитва да ѝ налага мнението си, а тя пък бе твърдо решена да му покаже на какво е способна. Затова не взе под внимание предупреждението му, че е забелязал нещо и най-вероятно някой ги наблюдава.

А сега животът му бе в опасност. Вината бе изцяло нейна. Тя тихо изпъшка. Къде бе проклетият пистолет?

Пръстите ѝ напипаха кутийката с патрони и само след миг докоснаха хладната стомана. Дали можеше да стреля в човешко същество? Решително зареди оръжието.

Щом само така можеше да спаси Мигел. Нямахше много време и добре го съзнаваше. Остави багажа си в хресталака, натъпка джоба си с патрони и се прокрадва след тях.

— Поеми нагоре! — чу тя заповедта на непознатия.

— Багажът ми е много тежък. Имам нужда от малко почивка — оплака се Мигел. — Или може би искате да го поносите вие?

Той свали раницата си и я подаде на въоръжения мъж. Онзи изръмжа нещо и насочи пушката в лицето на Мигел.

Дъсти се промъкна откъм гърба на непознатия, отчаяно стисна врата му и опря пистолета в главата му. Но той замахна и удари Мигел с приклада.

— Хвърли пушката или ще те убия! — изрева тя. Той послушно пусна оръжието на земята. Мигел заобиколи и я взе. По лицето му се стичаше кръв.

Мъжът понечи да разхлаби хватката ѝ. Дъсти отвърна поглед от Мигел.

— Да не си посмял да мръднеш! — тя притисна дулото на пистолета към слепоочието му.

— Не можете да ми пръснете черепа току-така... — в гласа му прозвуча несигурност.

— Ще го направя! — тя си спомни за кръвта, стичаща се по лицето на Мигел. Не я интересуваше какво ще стане, ако натисне спусъка.

— Издърпай въжетата от палатката — нареди тя на Мигел. — И завържи този негодник.

Тя с безпокойство погледна как Мигел едва се затътри към багажа. Сама не би могла да се справи. Мигел вдигна ръце към удареното място. Боеше се, че ще загуби съзнание, но преодоля слабостта си и приклепна до раницата.

Непознатият предпазливо се размърда, но Дъсти грубо го дръпна.

— Хей, ще ми счупиш гръбнака!

— Това няма да има значение, като ти пръсна мозъка.

Онзи замълча.

Мигел бе намерил въжетата и приближи.

— Вдигни ръцете си над главата! Бавно!

Мъжът послушно изпълни нареждането му. Дъсти мина пред него, хванала с две ръце пистолета, готова да стреля. Мигел измъкна нож и пистолет от колана му.

— Лягай с лице към земята — бутна го Мигел. Хвърли оръжието и завърза здраво ръцете му, а после прекара въжето към краката, за да не може да мърда.

Щом мъжът бе напълно обезвреден, Мигел приседна и обхвана главата си. Дъсти взе от раницата аптечката, положи го да легне върху скута ѝ и почисти раната.

— Трябва да го разпитаме!

— Не, и преди да спрем кръвта — притисна тя тампон към раната, която не бе дълбока, но му причиняваше силна болка. Дали бе получил сътресение? Дъсти сериозно се разтревожи. Успокои я единствено мисълта, че не бе загубил съзнание.

— Трябва да се измъкнем и да намерим лекар.

— Нямаме време — глухо прошепна Мигел. — Дай ми един-два аспирина и ще се оправя.

— Няма да правиш нищо, преди да те прегледа лекар.

— Дай ми аспирин, по дяволите! — той се опита да се изправи, но болката го повали. — Ако той не се прибере в лагера, приятелчетата му ще тръгнат да го търсят.

— Но какво можем да направим?

— Дай ми аспирин и ще ти кажа.

Дъсти го послуша. Ако се бе вслушала в думите му преди, сега той нямаше да е ранен.

Щом изпи хапчето, Мигел настоя да разпитат нападателя, преди да сподели с нея плана си. Мъжът се опита да ги наругае, но Мигел не смяташе да си губи времето. След няколко ритника, онзи призна, че се казва Сам Милър, а приятелите му — Джейк Джонсън и Мелвил Нюман. Лагерът бил на около километър зад табелката.

— Добре — отново седна Мигел.

— Развържи му ръцете — обърна се той към Дъсти. — Съблечи му якето и му облечи това на Уейн. Сложи му моята шапка и моите слънчеви очила.

— Защо?

— Просто го направи! — каза той с нетърпящ възражение тон.

Дъсти преоблече пленника.

— Аз ще облека неговото яке. Сложи пистолета му в джоба си. Ще ви отведе и двамата до лагера. Ти ще държиш ръцете си отзад, сякаш са вързани. Ще нападнем онези двамата изневиделица.

— Това е опасно — възпротиви се Дъсти.

— Имаш ли по-добра идея?

Дъсти поклати глава. Чувстваше се виновна.

— Съжалявам — промълви тя. — Всичко стана по моя вина. Ако те бях послушала, щяхме да се върнем и да потърсим помощ.

— Нямаме време да мислим за това сега! — отвърна той грубо и я изгледа обвиняващо. Той облече якето и сложи шапката на Сам.

Дъсти го гледаше, изпълнена с копнеж да я прегърне. Нужно ѝ бе да се увери, че още я обича.

— Завържи му устата! Не искам да се разкрещи, щом наближим.

Тя послушно изпълни нареждането, след което намокри един бинт в потока, сгъна го и внимателно го постави върху посинялата подутина на лицето му.

— Компресът ще спре отока. Обичам те — прошепна тя.

Дори и да я бе чул, Мигел не реагира. Стана и ѝ нареди да завърже раницата му за гърба на Сам и да отпусне въжетата съвсем малко, колкото да може да ходи. Тръгнаха. Дъсти държеше непрестанно под око Мигел, притеснена, че може да припадне, но очевидно той бе преодолял шока.

Щом стигнаха шубраците, в които бе скрила раницата си, Мигел я накара да я вземе, но да прехвърли по-голямата част от багажа в раницата на Сам. Не би искал тежестта да ѝ попречи да действа, щом стигнат лагера.

— Върви плътно до Сам — нареди ѝ Мигел, щом приближиха фалшивата табела за скални срутвания.

Лагерът, бе им казал Сам, е на около километър след табелата. Очевидно крадците разчитаха много на нея и не си бяха дали труд да го прикрият. Недалеч след завоя се забелязваха оранжевите покриви на три палатки, а до входа на лагера се слизаше по въжена стълба.

Не бяха ги очаквали. Появи се един мъж и извика на Сам да закара пленниците в лагера. Тръгнаха по стълбата. От палатките излязоха още двама. Дъсти едва сдържа вика си, като разпозна сред тях белокосата глава на баща си.

Предугади намерението на Сам да се втурне напред и го спъна. Сам тежко се строполи на земята и бясно затърка уста в рамото си с надеждата да отмести превръзката.

Мигел се обърна и веднага насочи дулото на пушката в челото му.

— Дръж си ръцете зад гърба — напомни на Дъсти.

Мигел стоеше, свел глава, докато онези приближаваха, но Дъсти вдигна очи и веднага разбра, че баща ѝ я бе познал и вероятно се е досетил за плана им. С нищо не се издаде.

Продължи да върви редом с останалите двама, които бяха преметнали пушки през рамо. Мигел се прицели в идващия срещу него, но Сам се възползва от мига, хвърли се напред и изби пушката с рамо. Дъсти мигновено извади пистолета си и като го държеше с две ръце, го насочи срещу непознатия.

— Хвърли оръжието! — изкрещя тя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя местеше пистолета ту към единия, ту към другия, но те сякаш не се изплашиха много, защото светкавично се втурнаха напред. В този миг баща ѝ се вкопчи в онзи, който бе по-близо до него, но тогава Сам се надигна и събори Мигел на земята. Третият, разбрал каква е работата, побягна да търси укритие.

Дъсти вдигна пистолета и стреля над главата му. Последва втори изстрел, този път ниско. Тя видя как се вдига облак прах и куршумът се забива в пръстта до краката му.

— Следващият ще бъде в гърба ти!

Онзи се спря и вдигна ръце.

Мигел успя да се измъкне изпод тежкото тяло на Сам, докопа пушката и я насочи срещу нападателя си.

В това време Джек успя да избие револвера на противника си, удари го с юмрук в брадичката и се спусна да грабне оръжието.

— Лягай долу! С лице към земята — отсечено нареди той. — Вдигни ръце!

— Хайде, Сам, обърни се!

Повлечен от тежестта на раницата, Сам тежко се завъртя и Джек го притисна с крак. Другите също лежаха в прахта и Джек ги обискира. Взе им ножовете, скрити в ботушите. Мигел измъкна връзките на раницата и ги хвърли на Джек. Той върза ръцете им, а с връзките от ботушите — краката им.

Край. Дъсти спусна предпазителя на пистолета си и се строполи на земята, обзета от слабост. Освободи раменете си от раницата и си откъсна. Не се налагаше да стреля по никого.

— Защо се забави толкова? — попита я Джек и разтвори ръце.

Дъсти се втурна към него, но краката не ѝ се подчиняваха, сякаш бе попаднала в плаващи пясъци. Джек се спусна да ѝ помогне, но тя залитна и се озова в прегръдките на баща си. Вкопчи се в него. Тялото ѝ трепереше. Той я потупа успокояващо по гърба и измърмори нещо нежно и окуражително.

Дърти като изпаднала в транс заговори за седмиците безплодно търсене, за проклетата ѝ гордост, която бе изложила на опасност живота на Мигел, за ужаса, който бе изпитала, когато бе насочила оръжието срещу човек...

— По-полека, по-полека... — успокояваше я Джек. — Не ми казвай всичко наведнъж. Първо трябва да се погрижим за приятеля ти. Имам чувството, че всеки миг ще припадне.

— Сам го удари с приклада — Дъсти пусна баща си и хукна към Мигел. Бинтът бе почервенял, а лицето му бе подпухнало.

— Как си? Много ли те боли?

— Трябва да полегна... — рече той и оброни глава на гърдите си. Дъсти свали раницата на Сам и извади аптечката.

— Ще му приготвя легло и ще запаля огън — рече Джек. — Трябва да лежи на топло, за да не изпадне в шок.

Двамата се заеха за работа и не след дълго Мигел бе пъхнат в спалния чувал и лежеше с глава в скута на Дъсти. Тя отново почисти раната му, а Джек я прегледа.

— Няма фрактура на черепа и щом е в състояние да се движи, вероятно няма и сътресение, но...

Дъсти го погледна загрижено.

— Трябва да го види лекар.

Джек кимна. Притесняваше го кръвоизливът, който не спираше. Мигел имаше силно главоболие и се нуждаеше от компетентна медицинска помощ. Но ги очакваха два дни път през канарите само за да стигнат до джипа и още половин ден, да се доберат до болницата в Моаб.

— Ще запаля сигнален огън — надигна се Джек и започна да събира дърва. Запали три огъня във формата на триъгълник, символ на зов за помощ, който пилотите можеха да разпознаят.

— А вие, момчета, също можете да свършите нещо полезно — каза той на пленниците и им нареди да легнат на определени от него места. С помощта на раниците и другите вещи, събрани из лагера, той оформи четириметров кръст, за да могат пилотите да разберат, че им е нужна и медицинска помощ.

Свали палатките и разпръсна яркооранжевите платна така, че да маркира мястото за кацане на хеликоптер.

— Мога да вървя — понечи да протестира Мигел, но гласът му бе слаб, а лицето му се сгърчи от болка.

— Стой мирно — нареди Джек. — Няма нужда от рискове. — Той забеляза нежността, с която го милваше Дъсти и додаде: — Още повече, че дъщеря ми се тревожи.

— Аз съм виновна, че го раниха...

— Защо не започнеш отначало? Имаме достатъчно време, докато чакаме.

Дъсти му разказа как са предприели издирването, като за пръв път си даде сметка колко много ѝ бе помогнал Мигел. Джек се зарадва при вестта, че Коди е жив и здрав и побесня, като научи, че онези тримата бяха упоили Ханк.

— Това ще ми е добър урок да си държа устата затворена.

Джек разказа как преди време Сам се бил присъединил към празненството в Моаб, което той дал, преди да отпътува за Пайнкрийк.

— Той ме чу, като дразнех Уейн, че бих могъл да си спестя времето и да продавам антики, вместо да ходя за злато чак в Аризона.

— Кучият син се оказа много хитър. Каза, че той самият бил търсил злато в Калифорния. Почерпи по едно питие всички. Господи! Та аз самият го поканих да дойде в Пайнкрийк, като му обещах една екскурзия из каньоните, щом се върна наесен. Предпочел е да събере бандата си и да дойдат веднага — той леко разтърси Мигел. — Дръж си очите отворени, момче! — вгледа се в небето и изруга. — Дяволите да ги вземат тези пилоти. Сигурно са слепи, щом не са забелязали пушека. Ще хвърля няколко сурови цепеници, та да се изсушат. Скоро съвсем ще се стъмни и ще имаме нужда от светлина.

— Да ти помогна ли?

— Само го дръж буден.

Дъсти се наведе и целуна Мигел. Кожата около раната бе станала виолетова, а очите му се затваряха.

— Спи ми се. Може би, ако подремна, главоболието ще ми мине.

— Недей! Ако заспиш, можеш да изпаднеш в кома!

И да умреш, не посмя да изрече на глас Дъсти.

— Сигурна съм, че Уейн и момчета са тръгнали да ни търсят. Скоро ще бъдат тук.

В този миг дочуха шум от двигател на хеликоптер. Още не се виждаше. Джек стана и размаха ръце към мястото за кацане.

Хеликоптерът се приземи след броени минути. Двама мъже измъкнаха носилка, поздравиха Джек и тичешком се втурнаха към Мигел. И двамата бяха обучени да оказват първа помощ. Поздравиха Дъсти за добрата превръзка и внимателно прегледаха Мигел. Обясниха ѝ, че за нея няма да има място в хеликоптера, но ще изпратят веднага по-голям и сложиха Мигел върху носилката.

Дъсти хвана ръката му, подтичвайки край тях.

— В най-лошия случай има средно тежко сътресение на мозъка — казаха пилотите. — След дващест минути ще бъде в болницата, а до утре ще бъде като нов.

Въпреки уверенията им, Дъсти не бе особено оптимистично настроена.

За да я разсее, баща ѝ я поведе нагоре по въжената стълба, за да разгледа руините. Огромни грубо одялани трупи препречваха входовете, а каменни стълбове поддържаха сводовете. Виждаха се каменни корита за съхраняване на зърното, както и каменни мелници. По стените личаха фрески, изрисувани с червена боя — изображения на диви животни и човешки фигури с широки рамене. Таванът бе почти черен от огньовете, палени в пещерата.

— Започнахме отгук... — гласът на Джек кънтеше в празното пространство.

Дъсти кимна. Знаеше, че в подобни пещери индианците са погребвали своите мъртви или са ги използвали за складове и археолозите и иманярите неведнъж се бяха натъквали на богати находки.

— След два дни очаквахме да направим ново разкритие — посочи Джек купчина съдове, струпани пред входа на пещерата. — Носим ги до Солт Крийк на гърбовете си, а там ги предаваме на един човек с камион — той сви вежди. — И студена бира.

— Видях кутиите.

— Прибра ли ги?

Дъсти кимна, а Джек я потупа одобрително.

— Надявах се някой от охранителния отряд да ги види. Следите могат да го отвеждат до купувача.

Гласът на Джек издаваше задоволство, което Дъсти не споделяше. Да, радваше се, че крадците на старини бяха спипани, но

копнееше да бъде близо до Мигел. Излезе навън и се отправи по стълбата към лагера в очакване на втория хеликоптер.

Джек я последва. Загаси два от огньовете. Седнаха и зачакаха.

— Ще се омъжиш ли за него? Ще ме дариш ли с внуци, които да се катерят по коленете ми?

— Сега бих ти отговорила с да, но...

— Не си го направила досега и щом той се изправи на крака, не знаеш дали ще иска?

Дъсти трепна, чула истината от неговите уста.

— Не съм сигурна, че ще мога...

— Защо?

— Ако някога се омъжа, би било за мъж, който споделя възгледите ми за живота. Да работим заедно в Моаб и да живеем тук през цялата година. А Мигел е много привързан към семейството си и някой ден ще поеме ресторанта от майка си. Как ме виждаш да стоя в Пайнкрийк, да работя като келнерка в неговия ресторант, да въртя къщата и да отглеждам деца?

— Можеш да направиш всичко това, ако искрено го желаеш.

Дъсти сви колене и опря върху тях брадичка.

— В това бе проблемът. Струва ми се, че Мигел копнее за съпруга, която да бъде копие на майка му, някоя, която ще бъде доволна да готви, да чисти и да сменя пелените, някоя, която във всичко ще бъде зависима от него и той ще взема вместо нея решенията. Не мога да понеса мисълта, че ще трябва безпрекословно да се подчинявам на някого. Нуждая се от свобода и необятни пространства. Много скоро ще започнем да се караме както ти и мама — тя зарея поглед в тъмнината.

Джек мълча дълго и Дъсти си помисли, че няма да ѝ отговори.

— Домакинските грижи могат да бъдат поделени между двамата — рече накрая той. — А и нищо не пречи на един мъж да сменя пелени на бебета. А щом той е дошъл с теб чак дотук, вероятно споделя и любовта ти към необятните простори. Сигурна ли си, че не се притесняваш единствено от мисълта, че ще бъдеш зависима от някого?

— Не мога да понеса и мисълта да живея далеч от тези места — сведе глава Дъсти. — И не ми казвай, че за една жена това е различно. Обичам каньоните и свободата си точно колкото теб.

— Каньоните ти дават възможност да се скриеш от света — дрезгаво каза Джек, помълча и добави по-спокойно: — Но скалите не топят през нощта, нито можеш да разговаряш с тях... — той се загледа в пламъците. — Самотен съм, Дъсти... — глухо прозвуча гласът му. — Да, наистина съм свободен, но съм сам. И няма кого да обвинявам, освен себе си — Джек вдигна очи. На лицето му бе изписано безкрайно съжаление. — Аз съм негодник! Никога не ти казах, че когато майка ти ме напусна, плаках като дете. Бях неспособен да задържа съпругата си и детето си. Но щом се озовях в каньоните, си припомнях всяко наше идване тук, твоите безбройни въпроси и как превземаше канарите, сякаш бе диво козле. Знаех, че съм ти дал нещо от себе си и мога още да ти дам. Така че се върнах и заведох дело за попечителство и правото да бъдеш при мен през лятото.

— За което съм ти безкрайно благодарна.

— Но оттогава никога не съм бил близък с някоя жена — за пръв път Джек споделяше такива неща с нея. — Веднъж се бях провалил и не смеех да опитам повторно. Щом станеше напечено, зарязвах жената и хуквах към каньоните.

— Още не е късно. Изглеждаш много добре.

— Не учи баща си на тези неща, Дъсти.

— Е, имаш шансове, стига да поискаш.

— Дъсти, сега говорим за теб. Ти и Мигел сте по-възрастни от мен и майка ти навремето. Говори с него. Сподели страховете си. Ако той наистина си търсеше обикновена съпруга, не би се влюбил в дива планинска коза като теб. — Дъсти се засмя, но баща ѝ не бе завършил. — Пайнкрийк едва ли би могъл да се нарече град, пък и планините наоколо са пълни с каньони. Ти и Мигел ще ги изследвате заедно, ще научите децата си да обичат природата. Господи! Набележи няколко маршрута и поведи групи нагоре, щом не искаш да работиш в онзи ресторант. Винаги можеш да дойдеш на гости в Моаб. Пайнкрийк не е на другия край на света. Поне вие двамата можете да получите тортата — изгледа я той многозначително, — ако си признаете, че се обичате и се нуждате един от друг толкова много, че сте готови да направите компромиси — Джек тежко въздъхна, извади кесията с тютюн и си сви цигара. — Точно тук сбъркахме ние с майка ти. Точно като теб и аз се боях до смърт от това, да завися от някого. Не признавах, че имам нужда от нея, нито ѝ признах открито любовта си. Не смеех да ѝ кажа

колко важна е тя за мен. Години наред я принуждавах да приема моя начин на живот. Едва когато разбрах, че ще я загубя, се опитах да се установя на едно място, на уви, бе твърде късно.

„Облегни се на мен“ — припомни си тя думите на Мигел. Бе усетила по различен начин, че има нужда от него. А баща ѝ потвърди отношението на Мигел към независимостта и самотата. Чу и гласа на мама Роза: „Направи компромис, ако този, когото обичаш, го заслужава.“

Би ли имала сили открито да признае колко много се нуждае от Мигел? Ако не бе проявила такава упоритост и бяха се върнали за помощ, щяха да избегнат неприятностите. И сега той нямаше да е в болницата... Щяха заедно да пътуват обратно с джипа.

— Помисли за това — повтори Джек.

Дъсти кимна и въздъхна. Имаше толкова много неща, за които да мисли.

Хеликоптерът скоро се приземи и ги откара в Моаб.

Дадоха показания пред властите и тръгнаха към болницата. Мигел спеше. Бяха му направили рентгенова снимка. Нямаше счупване. Щеше да остане и през нощта, за да могат да проверят дали нямаше нарушения в умствената дейност. Но не ги пуснаха при него.

Дъсти изпадна в паника. Нима можеше да отиде да спи при Уейн, преди да го е видяла?

— Къде е той? Кога ще се събуди?

Лекарят погледна Джек. Бяха на една и съща възраст.

— Вие роднини ли сте?

— Тя е неговата годеница — поясни Джек. — Но са имали малък спор. Вероятно не е питал за нея.

— Не. Говори за майка си в Аризона... — Той любопитно изгледа Дъсти и сърцето ѝ се сви. Нима Мигел вече не я искаше?

— Моля ви — промълви тя.

— Ех, любов... — Лекарят се усмихна заговорнически на Джек. — Може би, след като ви види, ще се оправи по-бързо. Имате пет минути на разположение, млада госпожице, но запомнете... — Той размаха заплашително показалец пред носа ѝ. — ... Никакви

вълнения! Можете да го целунете и толкова. Ще ви оставя насаме. Искам само да се уверя, че ви познава...

Те прекосиха стаята и се доближиха до леглото на Мигел.

— Мигел... — сякаш сърцето ѝ се качи в гърлото, щом той отвори очи. Позна я мигновено и промълви името ѝ. Протегна ръка. Усети, че лекарят се изнизва зад гърба ѝ.

— Докторе! — извика тя. — Боли го. Не можете ли да му дадете нещо?

— Твърде рисковано е. Първо трябва да се уверим, че мозъкът му работи нормално, а болкоуспокоителните ще го упоят.

Той излезе и затвори вратата.

— Аз ще уредя всичко — твърдо каза Дъсти. — Можем да отидем при Уейн. Ще те будя на всеки половин час.

— Ти трябва да си починеш — възрази Мигел.

— Облегни се на мен, нали така ми казваше? Това важи и за двама ни. Вече ти казах, че не съм стайно цвете. Как бих могла да свикна да приемам твоята подкрепа, ако ти не приемаш моята?

— Значи ли това, мое прекрасно крайпътно цвете, че си съгласна да се омъжиш за мен? И ще ми родиш деца?

Дъсти приседна на ръба на леглото.

— Само ако ми обещаеш, че ще ги научим да карат джипове, да носят тежки раници, да се катерят по скали и да покоряват върхове.

— Ами... — той се поколеба и тя отново впери очи в лицето му. — Май първо трябва да научиш баща им. С други думи, да започнем медения си месец, като се катерим из тези прекрасни места, но без негодници с пистолети и преследвания. Съгласна ли си?

Дъсти забрави, че се намира в болницата, забрави и за раната на Мигел.

— Да! — извика тя щастливо и се хвърли в прегръдките му.

Издание:

Шерън Мейн. Верен ход

ИК „Арлекин България“ ЕООД, София, 1994

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0217-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.